

oe.com

SAMPLE BOOK

R A C H E L O O

ရေချယ်ဦး

ရီနေဆန်း

mgyo.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ရေချယ်ဦး

R A C H E L O O

မြန်မာ့

ISBN 978-99971-44-28-7

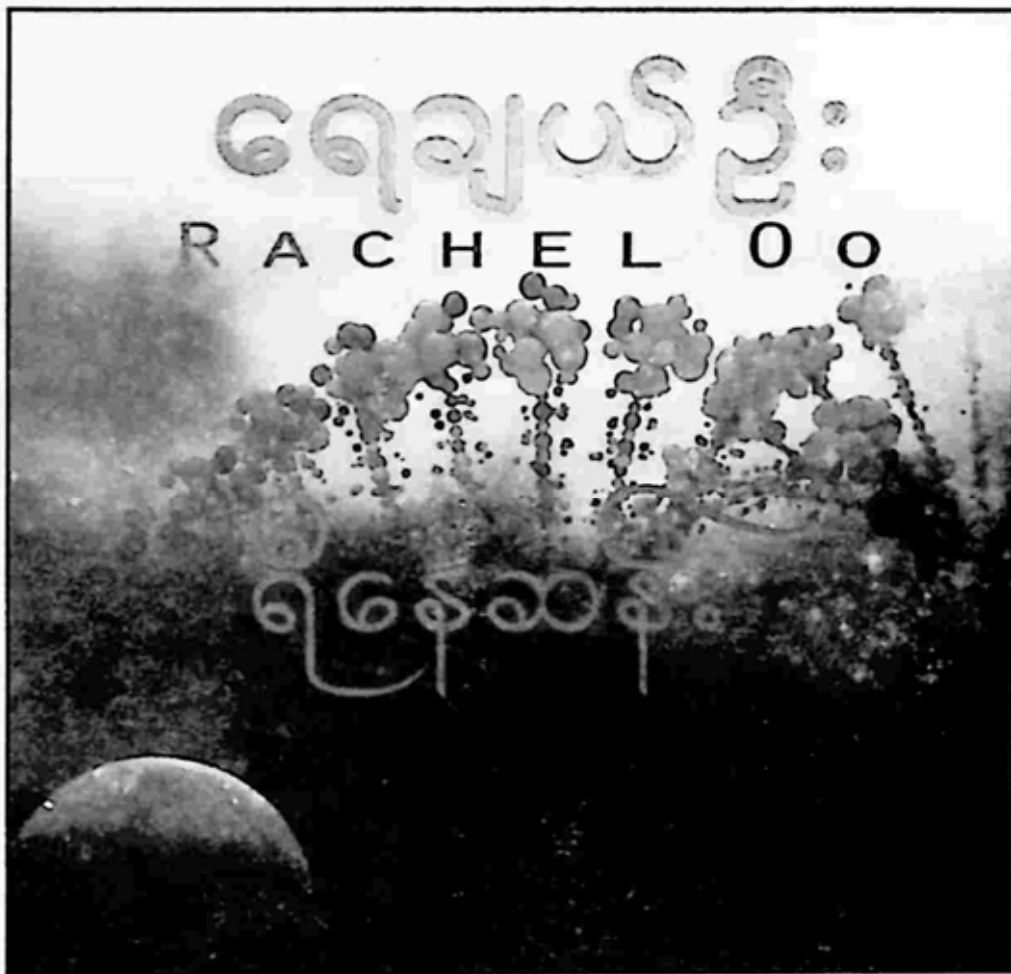

K0415

9 789997 144287 >

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - မတ်လ၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်။
  - ဒုတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်။
  - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)
အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)
အမှတ်-၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - သော်သိင်္ဂါ
  - တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

ရီနေဆန်း

စာရေးဆရာမရီနေဆန်း (အမည်ရင်း ဖြူဖြူသင်းဇော်) အား အဖ ဦးဇော်ဝင်းသန့် (ကောလိပ်ထန်မောရီယယ် (ခ) ပုပ္ပားကိုကိုဇော်)၊ အမိ ဒေါ်အေးအေးသင်း (မကြာညို-စီးပွားရေး) တို့မှ ၁၄ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ် (မန္တလေး) မှ ဆေးပညာဘွဲ့ (MBBS) ကို လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ Prince of Songkla University မှ PhD (Epidemiology) ဘွဲ့ကို လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှ Master of Public Policy (ပြည်သူ့ရေးရာပေါ်လစီမဟာဘွဲ့) ကိုလည်းကောင်း ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၉ ခုနှစ်ထိ မန္တလေး အလုပ်သမားဆေးရုံကြီးတွင် Civil Assistant Surgeon အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ဆေးသုတေသနဦးစီးဌာန (အထက်မြန်မာပြည်) သို့ ပြောင်းရွှေ့လျက် သုတေသနအရာရှိနှင့် Research Scientist အဖြစ် ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ သုတေသနများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး သုတေသနစာတမ်းများကို ဆေးပညာ

ဂျာနယ်များတွင် ပုံနှိပ် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ်ထိ အမေရိကန် နိုင်ငံ၊ စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် WHO/HRP Career Development Fellow သို့မဟုတ် Visiting Scholar အဖြစ် အရှေ့တောင်အာရှ ကျန်းမာရေးပေါ်လစီများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကျန်းမာရေးစနစ် အပြောင်းအလဲများ အကြောင်းကို သုတေသနပြု လေ့လာခဲ့ပြီး နိုင်ငံတကာ သုတေသနညီလာခံများတွင် စာတမ်းများ တင်သွင်း ဖတ်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ‘ကိုးဆယ်ဆ သာလိမ့်မယ်’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် မေတ္တာရှင် စာပေဆု (အထူးဆု) ရရှိခြင်းဖြင့် စာပေလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါးများနှင့် အက်ဆေးများကို ရီနေဆန်း အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာမိဇော် (ဆေးမန်း) အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် ရွှေရတုအထိမ်းအမှတ် ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ‘ဖျောက်ဆိပ်ကြယ်ကလေးများ၏ အလင်းနှစ်’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေဆု ရရှိခဲ့သည်။ George RR Martin ၏ A Game of Thrones စာအုပ်ကို ‘အာဏာနှင့် မာယာ’ အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။

လက်ရှိတွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ချင်းမိုင်တက္ကသိုလ်တွင် Visiting Professor (ဧည့်ပါမောက္ခ) အဖြစ်လည်းကောင်း၊ Oxford Policy Management တွင် National Consultant (အမျိုးသားအကြံပေး) အဖြစ်လည်းကောင်း ခေတ္တ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပြီး စာပေများ ဆက်လက်ရေးသားလျက် ရှိသည်။

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

‘ရေချယ်ဦး’သည် လူ့သမိုင်းတွင် မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သော အပြာရောင်မျက်လုံးများ ရှိသည့် ဂျီးနီးယပ်စ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီဝတ္ထုသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ် ဖန်တီးချက် သက်သက်သာ ဖြစ်ပြီး ပြင်ပက မည်သည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အဖြစ်မှန်များကိုမှ မှီငြမ်းကိုးကား ရေးဖွဲ့ထားခြင်း မရှိပါ။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု သက်သက်ဟု ဆိုသော် ငြားလည်း ဒီဝတ္ထုထဲက Artificial Intelligence (ဉာဏ်ရည်တု) ဆိုင်ရာ အချက် အလက်များ၊ ဦးနှောက်ဗေဒဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ၊ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးမွှားများ ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ၊ အာကာသဗေဒဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်များ၊ စိတ် ပညာဆိုင်ရာ အချက်အလက်များနှင့် အချို့သော ဖြစ်တည်ခြင်းဆိုင်ရာ ဒဿနများ သည် များသောအားဖြင့် မှန်ကန်တိကျသော သိပ္ပံအချက်အလက်များကိုသာ အခြေခံထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မ ထည့်သွင်း ရေးသားထားသော အီလွန်မက်စ်ခ်၊ အိုင်းစတိုင်း၊ စတီဗင်ဟော့ကင်း၊ ဗြိတိသျှပန်ကြီးချုပ် မေ၊ အစ ရှိသော နာမည်များကမူ အမှန်တကယ် ရှင်သန်ခဲ့သော၊ ရှင်သန်နေဆဲ ဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်နာမများ ဖြစ်ကြပြီး သူတို့နှင့် ပတ်သက် သော အချက်အလက်များ၊ အကြောင်းအရာများကမူ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ် ချက်များ သက်သက်ချည်းသာ မဟုတ်ကြဘဲ ပြင်ပလောကတွင် သူတို့တစ်တွေ

အမှန်တကယ် ပြောဆို ပြုမူခဲ့သည့် ခံယူချက်များ၊ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဇာတ်လမ်းနှင့် လျော်ညီအောင် ထည့်သွင်းရေးသားထားပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မှားယွင်းသော အချက်အလက် တစ်စုံတစ်ရာ ပါရှိသွားခဲ့သော် ကျွန်မ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် ယခုဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင်သည့် IQ မြင့်မားသူများ၏ ကမ္ဘာကျော် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သည့် Mensa (မန်ဆာ) အဖွဲ့အစည်းနှင့် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်၊ စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် အစရှိသည်တို့မှာ ပြင်ပလောကတွင် အမှန်တကယ် တည်ရှိသော အဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုအဖွဲ့အစည်းများကို အခြေခံထားသည့် 'ရေချယ်ဦး' ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာများ၊ ဇာတ်အိမ်၊ ဇာတ်လမ်းများသည် ပြင်ပက ယင်းအဖွဲ့အစည်းများ၏ ခံယူချက်များ၊ သဘောထားများ၊ လုပ်ဆောင်ချက်များ၊ ယင်းအဖွဲ့အစည်းများတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ပကတိ အရှိတရားများနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်ခြင်း၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ခြင်း လုံးဝမရှိသလို ယင်းအဖွဲ့အစည်းများကို ဒီဝတ္ထုက တစ်စုံတစ်ရာ ကိုယ်စားပြုထားခြင်း အလျှင်းမရှိပါ။

ဒီဝတ္ထုထဲတွင် သိပ္ပံအချက်အလက် အမှန်များ ပါရှိနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ ဖတ်ရှုခဲ့သော စာတမ်းများ၊ websites များလည်း ရှိခဲ့ရာ ယင်းတို့ကို အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြဖို့ စဉ်းစားမိသည့်တိုင် 'ရေချယ်ဦး' သည် သိပ္ပံစာတမ်း တစ်စောင် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မဘာသာ လွတ်လပ်စွာ အနှောင်အဖွဲ့မဲ့ ရေးသားထားသော စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်မို့ ထိုမျှတိကျရန် မလိုအပ်လှဟု ဆုံးဖြတ်မိသဖြင့် ကိုးကားချက်များကိုမူ ချန်လှပ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ထပ် ကျွန်မ ဝန်ခံလိုသည်မှာ ဇာတ်ကောင်များ၏ နာမည်အများစုသည် အပြင်လောကတွင် အမှန်တကယ် ရှိကြသော အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ရှိ ကျွန်မ၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ၏ နာမည်များ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းများ၏ သူမတူအောင် ထူးချွန်ထက်မြက်မှုများ၊ ဆန်းကြယ်သော အမူအကျင့်များ၊ ပြောစမှတ်ပြုလောက်သည့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများသည် ကျွန်မဝတ္ထုထဲက ဂျီးနီးယပ်စ်ဇာတ်ကောင်များ အပေါ် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ လွှမ်းမိုးမှု ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအချက်များမှအပ ကျွန်မ၏ ဇာတ်ကောင်များသည် မည်သည့် လူသားအစစ်ကိုမှ အတိအကျ ပုံဖော်ရေးသားထားခြင်းမျိုး မရှိပါ။

ဒီဝတ္ထုကိုပြီးဆုံးအောင်ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက်ကျွန်မအထူးကျေးဇူးတင်မိသူများလည်းရှိနေပါသည်။ ပထမဆုံးကျေးဇူးတင်လိုသူနှစ်ဦးမှာဆရာသင့်လူနှင့်ကျွန်မ၏ထုတ်ဝေသူကံ့ကော်ဝတ်ရည်မှအစ်မဝေသီအိ(သို့)အစ်မဝိုင်းတို့ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်အကြောင်းကြောင်းကြောင့်စာများဆက်လက်ရေးသားရန်နှောင့်နှေးနေသောကျွန်မအားမည်သည့်နည်းနှင့်မဆိုစာများရေးဖြစ်အောင်ရေးဖို့စဉ်ဆက်မပြတ်အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့ကြသူများဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ 'ရေချယ်ဦး' သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့်စိမ်းကောင်းစိမ်းနေဦးမည့်ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်သည်လည်း မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့်များစွာစိမ်းနေသေးသောစာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသော်လည်း အစ်မဝိုင်း၏ထိုသို့လိုလားစွာအားပေးတိုက်တွန်းမှုသည်ကျွန်မဒီစာအုပ်ကိုအပြီးထိရေးမိစေရန်အတွက်ကြီးမားသောစိတ်ခွန်အားတစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ်အထူးကျေးဇူးတင်ရမည့်သူတစ်ဦးမှာယခုအခါပြင်သစ်နိုင်ငံကတက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် Artificial Intelligence ဆိုင်ရာဘာသာရပ်ကိုပါရဂူတန်းတက်ရောက်နေသည့်အမည်မဖော်လိုသောသူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည်ကိုယ်တိုင်ကဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း 'ရေချယ်ဦး' ဝတ္ထုထဲတွင်မူကျွန်မ၏ဘာသာရပ်နှင့်လုံးဝမသက်ဆိုင်သည့် AI ဆိုင်ရာစိတ်ကူးယဉ်မှန်းဆချက်များကိုထည့်သွင်းရေးသားထားသည်။ ထိုသို့ရေးသားနိုင်ရန်အတွက်တကယ့် AI ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည့်ထိုသူငယ်ချင်း၏ထင်မြင်ယူဆချက်များကိုမေးမြန်းတိုင်ပင်ခဲ့ရသည်။ သူ့အမြင်အရလုံးလုံးလျားလျားမှားယွင်းနေသည့်အဓိပ္ပာယ်မဲ့စိတ်ကူးယဉ်ချက်များကိုကျွန်မ၏ဝတ္ထုထဲမှအတတ်နိုင်ဆုံးဖယ်ထုတ်ထားပြီးသူက 'Maybe' (ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်) ဟုထောက်ခံသောအချက်များကိုသာထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဒီဝတ္ထုထဲက AI ဆိုင်ရာစိတ်ကူးယဉ်ချက်များသည်အနာဂတ်မှာအမှန်တကယ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်ခြေရှိသောစိတ်ကူးယဉ်ချက်များဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်သော် 'ရေချယ်ဦး' ကိုဖတ်ရှုရန်ဆုံးဖြတ်သောဖတ်ရှုနေသောယခုစာဖတ်သူအားကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဖတ်ရုံမျှသာမကနှစ်သက်သည်ဟုများဆိုခဲ့လျှင်ကျွန်မကထပ်မံပြီးကျေးဇူးတင်ပါဦးမည်။ အကြောင်းမှာ

'ရေချယ်ဦး' ဝတ္ထုမှတစ်ဆင့် နောက်ထပ် ဂြိုဟ်သားများ၊ စကြဝဠာများ၊ ကြယ်
 တာရာများ၊ လူသားများ၏ အနာဂတ်သစ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း ပုံစံသစ်များနှင့် AI
 ဆိုင်ရာ အနာဂတ်သိပ္ပံဝတ္ထုပေါင်း များစွာကို ကျွန်မ ဆက်လက် စိတ်ကူးယဉ်
 ရေးသားလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်လို့သာ ထိုသို့သော အနာဂတ်
 စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများကို အတူတူ ဖတ်ရှုပေး၊ စိတ်ဝင်စားပေး၊ နှစ်သက်ပေးမည့်
 စိတ်ကူးကိုယ်တူ စာဖတ်သူများ ရရှိခဲ့မည်ဆိုသော် ကျွန်မအဖို့ ထိုသို့သော ဝတ္ထု
 များကို ပိုမိုပြီး ရေးအားရှိလာမည် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝမှာ လွတ်လပ်
 စွာ စိတ်ကူးယဉ် တွေးခေါ်ခြင်းထက် ပိုမိုသာလွန်သော ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ဖွယ်
 ကိစ္စ အခြား ဘာမှ မရှိပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရီနေဆန်း

အခန်း (၁)

ရုပ်ဆဲလ်

ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အာရုံငါးပါးသည် ရှုပ်ထွေးနေလျက် အခြားသော
 အမည် ဖော်ရန် ခက်သည့် လူသားမဆန်သော အာရုံအသစ်များဖြင့် ရောနှော
 ပေါင်းစပ် နေသည်။ ကျွန်မအတွက် ကမ္ဘာကြီးသည် မူမမှန်ပါ။ သို့မဟုတ်
 ကျွန်မသည် အခြားသူများနှင့် မတူကွဲပြား ခြားနားစွာ ကမ္ဘာကြီးကို
 ပိုမိုအရောင်အသွေး စုံလင်စွာ မြင်နိုင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မတွင် ဒုက္ခရောက်လျှင် ခေါ်စရာဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုသာ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့်
 နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသော အေးစက်စက် အမှောင်ထုထဲက နံနက် ၃ နာရီအချိန်။
 ကျွန်မ၏ အကြားအာရုံထဲတွင် အမျိုးအမည် ခွဲခြားရန် ခက်သော တီးတိုးသံ

များက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို အလောတကြီး ရှာဖွေနေသော ကျွန်မ၏ လက်အစုံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်။ ဒီနံပါတ်သည် ဒီလောကကြီးထဲတွင် အမှန်တကယ် တည်ရှိနေသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ရှစ်ထံ... ရှစ်ထံ... ရှစ်ထံ...”

ကျွန်မသည် ခုတင်ကို ဒေါသတကြီး ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

မကြာခင် ဖုန်းလိုင်းတဖက်ဆီက တိုးတိတ်လှသော မောင့်အသံကို ကြားရသည်။

“မောင်... ကျွန်... ကျွန်မတော့ လူသတ်မိပြီလို့ ထင်တယ်၊ နည်းနည်းလည်း မူးနေတယ် မောင်ရယ်။ အို... မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်လေးကို မူးနေခဲ့တာ။ ကျွန်မ ဆေးတွေလည်း သုံးမိနေတယ်။ တကယ်က... ကျွန်မ... တော်တော့ကို အခြေအနေ ဆိုးနေတယ် မောင်၊ ဘာတွေ ဖြစ်သွားမှန်းတော့ သေချာ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်... ကျွန်မ လူသတ်လိုက်မိပြီလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မ အခု... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

မျက်ရည်များကြားက အသံတိတ် ရှိုက်ငင်ရင်း ပြောလိုက်သောအခါ မောင့်ဘက်က ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားသည့်အသံဖြင့် “ဟင်... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ချစ်၊ ထုံးစံအတိုင်း မူးနေပြန်ပြီပဲ ထင်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသံကို ပြန်ကြားရသည်။ ဖုန်းလိုင်းတစ်ဖက်မှ မောင့်အသံသည် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ သူ ကျွန်မကို ယုံကြည်ဟန် မတူပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း ယုံကြည်ဟန်ပါပဲ။ ကျွန်မသည် မောင့်ကို ဂျူတီချိန် ဖုန်းဆက်လေ့ မရှိသလို လုံးဝလည်း မနောက်ပြောင်တတ်၊ မညာတတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

ခဏမျှ ပြန်လည်တည်ငြိမ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆိုသလို ကျွန်မသည် တောင်စဉ်ရေမရများကို တတွတ်တွတ် ပြောနေမိပြန်သည်။ “ရဲကို ခေါ်ပါ၊ အေဒရီယန်ကို ခေါ်ပါ” ဟု ပြောကာ ငိုမိပြန်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်ယင်လာပြန်သည်။ အရိပ်မည်းများ။ မကြောက်တတ်သော ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့နေမိပြန်သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မ ယခုရောက်ရှိနေသော ဒီအခန်းငယ်ကလေးသည် တကယ့်အခန်းငယ်လေးတစ်ခန်း မဟုတ်ပါ။ အောက်စဖို့ဒ်မြို့ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်း

နေသော သိမ်းမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သည့် မြစ်လက်တက်များစွာထဲမှ မြစ်လက်တက် ငယ်တစ်ခုတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေအိမ်ကလေး တစ်စင်းသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်နီးနားချင်း လုံးဝမရှိပါ။ လရောင်ယဲ့ယဲ့အောက်တွင် ဖွေးဆွတ်သော နှင်းမှုန် များက ပိုမိုသိပ်သည်းစွာ ကျနေကြသည်။ လှေဦးထိပ်တွင် ကျွန်မ စိတ်လိုလက်ရ တင်ထားမိသော ပန်းနုရောင် အပွင့်သေးသေးလေးများ ပွင့်နေသည့် နှင်းဆီ ပန်းအိုးကလေး။ ရပ်ဆဲလ်၏ ကြောင်ကလေးသည် အခန်းထဲမှာ လှည့်လည်ကာ နံရံကို ထိတ်လန့်တကြား ကုတ်ခြစ်နေသည်။ ကြောင်ကလေး အဘယ်ကြောင့် ဒီမျှအထိ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေရပါသနည်း။ အရိပ်မည်းများ။ ကြောင်ကလေး ၏ နာမည်က 'Good Morning' တဲ့။ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား။ ခုတော့ ကျွန်မ မရယ်မောနိုင်ပါ။

“ချစ်က ခု ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်မရင်ထဲ စူးခနဲ နာကျင်သွားသည်။ ကျွန်မကို မောင်က ယခုမှ ဘယ်မှာလဲ တဲ့လား။ ချစ်က ဘယ်မှာရမလဲ။ ချစ်သူအိမ်မှာပေါ့ မောင်။ အမှန် ဆိုသော် ကျွန်မ၏ ချစ်သူအကြောင်း မောင့်ကို ပြောပြဖို့ ကျွန်မက အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ မောင်ကမူ လုံးဝ နားမထောင်လိုဘဲ မအားသလို အမြဲရှောင် ထွက်မြဲ။ ဒါတွေ အကုန်လုံးသည် မောင့်အပြစ်ပဲ။ မောင့်ကြောင့် အင်မတန်မှ မှန်ကန်လိုသော ကျွန်မခမျာ အကြိမ်ကြိမ် မှားခဲ့ရရှာသည်။

ကျွန်မ မောင့်ကို ဘာတွေ ထပ်ပြောမိမှန်း မမှတ်မိပါ။

မောင်က အရေးပေါ်ဌာနက ဆရာဝန်မို့ စိတ်အေးအေး ထားတတ်သူ ပီပီ ဘာတွေပင် ဖြစ်သွားခဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ အားလုံးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ ကျွန်မ ယခုရောက်နေသော နေရာနှင့် အနီးဆုံးလမ်းထိပ်သို့ ယခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ဖို့ ပြောနေသည်။ သူ့အသံက အထူးတည်ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်မက လိပ်စာတစ်ခုကို ရှက်ရွံ့စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သောကဖြင့် ပူလောင်နေသော မောင့်ဘက်ခြမ်းမှာ ဆေးရုံတစ်ခု၏ အသံဗလံများဖြင့် ဆူညံလှုပ်ရှားနေ၏။ ပြေးလွှားလာဟန်တူ သော မောင့်ခြေသံ။ သူ့လက်ထောက်ကို တစ်ခုခု အော်ပြောနေသံ။ ကျွန်မ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့ဆိုလား။ မဖြစ်ဘဲနဲ့။ မောင် လိမ်တာ။ လူသတ်မိတာကိုများ အက်ဆီးဒင့်တဲ့လား။ ကျွန်မ ဝတ်နေကျ ခပ်ပျော့ပျော့ ပိုးသားဂါဝန် အနက်ရောင်

ကို ကျွန်မ ဝတ်ဆင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုဂါဝန်ပေါ်တွင် သွေးစက်များ စွန်းထင်းနေသည်။ ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ ကျွန်မသည် ချစ်တင်းနှောလျှင် အဝတ်အစား ဝတ်လေ့ မရှိပါ။ ခေါင်းထဲက တဆစ်ဆစ် ကိုက်လာပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်သည် ရုတ်တရက် အလုပ် မလုပ်တော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ထင်ရသည်။ အင်မတန် ခက်ခဲသော ကစားပွဲတစ်ခုပဲဟု ကျွန်မ ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်နေမိသည်။ ဒါ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ ကစားပွဲတစ်ခု။ ကျွန်မ ရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီလား။

မောင်က ဖုန်းမချလိုက်ဖို့ ပြောသည်။ တည်ငြိမ်သော မောင့်အသံသည် ကျွန်မကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ စိတ်အေးစေသည်။ ထို့နောက် ကားကို ကမန်းကတန်း စက်နှိုးနေသံ ကြားရသည်။ မောင်က ဆေးရုံမှာ ညဂျူတီဆင်းနေစဉ် ကျွန်မသည် အိမ်မှာ ရှိမနေခဲ့။ တကယ်တော့ မောင့်ဂျူတီညတိုင်း ကျွန်မက အိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိမနေခဲ့။ သေရမှာက ကျွန်မသာ ဖြစ်သည်။ ရပ်ဆဲလ်သည် သိုးကလေး။ ညက ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးအောင် သူ ဘာများ လုပ်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်မသာ သေလိုက်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

နောက်ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရပ်ဆဲလ်သည် ကလေးငယ်တစ်ဦး နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက် အိပ်ပျော်နေသလို ခုတင်ထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲကျနေသည်။ တစ်ခုပဲ။ သွေးစက်များ။ သူ့လက်များသည် ကြိုးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ခံထားရသည်။ ညက ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဒီကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားခဲ့သည်ပဲ။ ကျွန်မတို့ ပြင်းထန်စွာ ချစ်နေခဲ့ကြသည်။ တစ်ညလုံး။ ဘာများ မှားယွင်းသွားခဲ့သလဲ။ ဒါ ပုံမှန်ပဲ မဟုတ်လား။ ဆေးလွန်ပြီး ကျွန်မ သူ့ကို လက်နက်တစ်ခုခုဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ထုနှက်ပစ်ခဲ့မိသလား။ ကျွန်မ ထံတွင် လူသတ်စရာ ဘာလက်နက်မှလည်း မည်မည်ရရ ရှိမနေပါ။ အတူအိပ်စဉ် အမိန့်များကို သူက မနာခံဘဲ တစ်ခုခု ပြန်လည် ပုန်ကန်ခဲ့ခြင်းများလား။ အမြဲ လိမ္မာသော ကျွန်မ၏ အချစ်သည် ကျွန်မကို ပြန်လည်ပုန်ကန်ပါ့မလား။ ဆေးနှင့် အရက်တွေ အရမ်းများသွားသည်။ ဘာကိုမှ မမှတ်မိပါ။ ထိုသို့ ဘာကိုမှ မမှတ်မိနိုင်သော အနက်ရောင် အခိုက်အတန့်ကာလများကလည်း ကျွန်မဘဝတွင် ခဏခဏ။ အချစ်ကြမ်းသော်လည်း ကျွန်မသည် သိုးကလေးကို အမှန်တကယ် မနာကျင်စေခဲ့ဖူးပါ။

နှင်းများထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်။ လမ်းသည်

ချော်နေ၏။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် မြေပြင်ထက်သို့ လဲပြိုကျသွားသေးသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ လဲကျသွားတိုင်း ကျွန်မသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မထလိုတော့။ သို့သော် မဖြစ်သေး။ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေသေးသည်။ ထိုလုပ်စရာများကြောင့်သာ အောက်စဖို့ဒ်၏ ညနေငါးနာရီရထားနှင့်အတူ ဟိုးအဝေးသို့ အပြီးတိုင် လိုက်ပါမသွားဘဲ ကျွန်မ ယခုထက်ထိ ဆက်လက် အသက်ရှင်သန်နေခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဒီလမ်းကလေးက အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်ပုံနှိပ်တိုက် Oxford University Press ၏ ဟိုး နောက်ဘက်ခြမ်းတွင် သီးသန့်တည်ရှိသည့် လူသွားလူလာ နည်းသော မြေလျှောက် လမ်းငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ မိုးမခပင်များနှင့် ဖားလျားကျနေသည့် အစိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ဗီးနပ်စ်နတ်သမီးနွယ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်း ယှက်ဖြာနေသော မြစ်လက်တက်လေးတစ်ခု၏ နံဘေးတွင် တည်ရှိနေသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ရှိ ခရမ်းရောင် နှင်းပန်းလေးများသည် နှင်းနှင့် အအေး ဒဏ်ကြောင့် နွမ်းလျနေ၏။ လူသုံးမများလှသော ဒီလမ်းကလေးသည် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ် အဝင်ဝက တံတားထိပ်ထိအောင် ပေါက်သည်။ ဒီလမ်းကလေးထဲကို ကားများ မဝင်ရောက်နိုင်ပါ။ စိမ်းဖန့်ဖန့် မြစ်လက်တက်ထဲက ရေများသည် အဖြူရောင် နှင်းလွှာထု ခပ်ပါးပါးကြောင့် တင်းမာ အေးခဲနေကြလေသည်။ အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်ကပဲ အေးခဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်ဖို့ ကျွန်မ စဉ်းစားသေးသည်။ ဒီလိုသာဆိုလျှင် အရာအားလုံးသည် အလွယ်တကူ ပြီးဆုံးသွားမှာပဲ။ ကျွန်မ သိနေသားပဲ။ သို့သော် ကျွန်မသည် မောင့်ဆီသို့သာ မရောက် ရောက်အောင် အားခဲပြီး ဆက်သွားနေမိသည်။ ထိုသို့ မြစ်ထဲသို့ ခုန်မချမိစေဖို့ရန်အတွက် သက်သက် ကျွန်မက မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ဒီအခြေအနေမျိုးနှင့် မောင့်ဆီကို လုံးဝမသွားသင့်ဆုံးသူမှာ ကျွန်မသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ခက်သည်က ကျွန်မမှာ လောလောဆယ် မောင့်ဆီက လွဲပြီး အခြားဘယ်ကိုမှလည်း သွားစရာ မရှိပါ။

မောင့်ကို ရင်ဆိုင်ရန် ခက်ခဲလှသဖြင့် ကျွန်မသည် ဒီမြေလမ်းကလေး မဆုံးပါစေကြောင်းကို အလန့်တကြား ဆုတောင်းမိသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မြေလမ်းကလေးသည် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် အဝင်ဝက တံတားငယ်လေး

ထိပ်တွင် မပြောမဆိုနှင့် ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ကတိတည်မြဲ ဖြစ်သော မောင်သည် သူ့ကားကို နှင်းခွဲမီးများ ဖွင့်ကာ ရပ်ထားလျက် ကျွန်မအား တံတား ထိပ်မှ စောင့်နှင့်နေပြီ ဆိုသည်ကို နှင်းမြူ ဝိုးတဝါးကြားက လှမ်းလို့ မြင်နေရ၏။ မောင့် အေးစက်စက်အရိပ်ကို မြင်ကာမျှနှင့် ဒီတစ်ခါတွင်တော့ ကျွန်မတို့ ထာဝရ ဝေးကြရတော့မည်ဟု ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် နားလည်လိုက်သည်။ အချို့သော လမ်း များသည် ချစ်သူများကို နီးလျက်နှင့် မဆုံစည်းနိုင်အောင် ကွာဝေးသွားစေတတ် သော ကျိန်စာသင့်လမ်းများ မဟုတ်ပါလား။

မောင်သည် ကျွန်မအား နာကြည်းစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ပုံစံက ကျွန်မကို ယခုပင် သတ်ပစ်တော့မလောက် ခက်ထန် နာကျင်နေသည်။ ကျွန်မ သည် ရယ်နေမိသည်။ ငိုလည်း ငိုသည်။ သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ဟုလည်း မထိတရီ ပြောမိသေးသည်။ “ရေချယ်ဦးက အပျက်မ” ဟု မိမိကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲသေးသည်။ အခုနေ ကျွန်မသာ သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် အားလုံး အေးပြီ။ လူတွေလည်း ဘေးကင်း ပြီ။ မောင်လည်း ဝဋ်ကျွတ်ပြီ။

သို့သော် သွေးများ စိုရွဲကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော ကျွန်မကို မောင်က မသတ်ပါ။ ထိပင် မထိပါ။ အပြင်မှာ နှင်းတွေက တဖွဲဖွဲ ကျမြဲ ကျနေဆဲ။ ဒီနှင်းများသည် နှင်းမကျတာ ကြာလှပြီဖြစ်သော အောက်စဖိုးဒ်မှာ ဆယ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ပထမဆုံးအဖြစ် ကျဆင်းလာသော နှင်းဦး နှင်းဖျားများ။ ဒီလမ်း ကြားလေးသည် လူပြတ်သည်။ ရှိနေကျ အိမ်ခြေရာမဲ့များလည်း မရှိပါ။ ညတိုင် ကျလျှင် သူတို့က တစ်နေရာရာမှာ သွားအိပ်ကြပုံပါပဲ။ အပြင်က အေးလွန်းသည် မဟုတ်လား။ ရပ်ဆဲလ် ဝယ်ယူထားသော တစ်ကိုယ်စာ လှေအိမ်ကလေးသည် ကျွန်မတို့၏ နိဗ္ဗာန်ဘုံကလေး။ ရပ်ဆဲလ်သည် ကျွန်မ၏ အချစ် ဖြစ်သည်။ ရပ်ဆဲလ် များ ပြုံးလိုက်လျှင် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကြွေဆင်းသွားဖို့ကောင်းသည်။ ဒီအကြောင်း ကို ချစ်ဖူးသူများကသာ နားလည်ကြလိမ့်မည်။

မောင်သည် ကျွန်မ၏ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အစားများကို တစ်စ မကျန် ဆွဲချွတ်နေသည်။ သူ ဘာမှ နောက်ထပ် မမေးပါ။ ဘာကြောင့် အဝတ် အစားများကို ချွတ်နေပါသလဲ။ ချစ်ရည်လူးမလိုလား။ ကျွန်မ တော်တော်မူးနေ သေးသည်။ ကျွန်မ ရယ်လိုက်သည် ထင်သည်။ ကားသည် အပူဓာတ် လွှတ်ထား

သဖြင့် နွေးထွေးနေသည်။ ညက ရပ်ဆဲလ်နှင့်အတူတူ ရှူရှိုက်ထားသော မူးယစ်ဆေးများ၏ ဒဏ်ကြောင့် လူက ရီဝေရီဝေ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မသည် မောင့်ကို ပြုံးပြနေမှန်း သိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဗလာကျင်းနေခြင်းကို သိသည်။ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှသော ကျွန်မ၏ ရင်သားများကို မောင်က ကိုင်တွယ်မလားဟု မျှော်လင့်သော်လည်း မောင်သည် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်အသားကို လုံးဝ မထိမိအောင် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ မောင့်လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မသည် ထပ်ရယ်လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မသည် တကယ့်အဖြစ်မှန်နှင့် အိပ်မက်ကို မခွဲခြားနိုင်ပါ။

“ရဲစခန်းကို တစ်ခါတည်း သွားကြမလား။ အေဒရီယန်ကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဒန်နီယယ်။ ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ချစ်လေ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ သိလား မောင်။ ဒါတွေအကုန်လုံးဟာ သမားရိုးကျ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဟု ပြောရင်း ကျွန်မ အိပ်မောကျသွားသည် ထင်သည်။ ကြုံခဲ့ရသော ထိုအတွေ့အကြုံသည် ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ကျွန်မသည် ဘာကိုမှ ရေရာစွာ မမှတ်မိပါ။ မောင်က ကျွန်မကို ဆေးထပ်တိုက်သည် ထင်ပါရဲ့။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ရပ်ဆဲလ်နှင့် ကျွန်မက ချစ်ရည်လူးဆဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ရပ်ဆဲလ်က သူ့ကို တုပ်နှောင်ခံရခြင်းမျိုးကို နှစ်သက်သည်။ အရှုံးပေးရခြင်းကို ကြိုက်သည်။ ကျွန်မကမူ အနိုင်လိုချင်သူ။ ဘယ်လောက်များ လိုက်ဖက်ကြပါသလဲ။ ကျွန်မ ရပ်ဆဲလ်ကို မသတ်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ရပ်ဆဲလ်ကို နှစ်သက်ပါသည်။ သူက ကောင်ချောကလေးပဲ။ ချစ်စရာ။ အပြာရောင်မျက်လုံး။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်များနှင့်။ နည်းနည်းတော့ ဘဝင်ကောင်ပဲ။ သို့သော် ဘယ်ယောက်ျားများ ဘဝင်ကောင်မဟုတ်သည်ကို သင်မြင်ဖူးပါသလဲ။ ဘဝင်ကောင်လေးများသည် ကျွန်မရှေ့ လာရောက် ဒူးထောက်ရသည်ကို ကြိုက်ကြသည်။ ကျွန်မ ထပ်ရယ်သည်။ မောင်ရေ ပြန်လှည့်ပါ။ သိုးကလေး သေသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ရှင်သန်ခြင်း မရှိတော့လျှင် သေဆုံးပြီဟု ဆိုနိုင်သည်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မောင်က ဆရာဝန်ပဲ။ သူ့ကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် ကုသပေးပါလား။ ချစ်ဟာ တကယ်ပဲ

ရူးများ ရူးနေသလား။ မောင်က ချစ်ဟာ ရူးနေသည်ဟု အထပ်ထပ် အခါခါ ဆိုခဲ့သည်။ မောင်က ဆရာဝန်မို့ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မက လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဟုတ်သည်။ ရေချယ်ဦးသည် သောက်ရူးပဲ။ ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကျိန်ဆဲနေပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုသို့ ဆဲဆိုခြင်းကို အသွေးအသားထဲမှ နှစ်သက်သည်။ ဆဲဆိုခြင်းသည် နာကျင်ခြင်းများကို သက်သာစေသည်ဟု သုတေသနများက ထောက်ခံထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ မောင့်လက်များကို တကယ့်အစစ်အမှန် ဟုတ်၊ မဟုတ် အသာတို့ထိကြည့်တော့ မောင်က မီးစဖြင့် ထိုးလိုက်သလို ပြင်းထန်စွာ ပုတ်ချသည်။ ကားသည်ခါယမ်းသွားသည်။ ကျွန်မအော်ဟစ်ငိုမိပြန်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက အတင်းအဓမ္မ လာရောက် ဖိစီးထားကြသလိုပဲ။ မောင် ကျွန်မကို ဒီလို မုန်းတော့မည် ဆိုရင်ဖြင့်လည်း ဘာကြောင့်များ ကျွန်မဆီကို ယခုလို လာရောက်ခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်မသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ခုန်ဆင်းရန် ကြိုးစားသည်။ ကျွန်မ ဒီဘဝမှာ အသက်ရှင်ပြီး ဆက်မနေလိုပါ။ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်မက အော်သည်။ လက်သည်းများဖြင့် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပြန်လည်ကုတ်ခြစ်သည်။ မျက်လုံးများကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကျွန်မ၏ လက်သည်းများက ချွန်မြဲနေသည်။ အရိပ်မည်းများ။ အဖြူရောင်သံတိုင်များ။

မောင်က ကျွန်မကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်လိုက်သည် ထင်ရဲ့။

မောင်သည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေသည်။ ကောင်းစွာသတိရလျက် အရာရာ ကြည်လင်သွားချိန်တွင် ကျွန်မသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ လူကျဲပါးသော ကမ်းခြေတစ်ခုက သစ်လုံးအိမ်ကလေး တစ်လုံးထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ ဆယ်နာရီလောက် ကားမောင်းရမည့် ခရီး။ မောင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မအား ဒီနေရာထိ လာရောက် ပို့ဆောင်ထားခဲ့ပါသလဲ။ မောင်က ပို့ဆောင်ထားခဲ့ခြင်းကော ဟုတ်ပါ့မလား။ ကိစ္စအတော်များကို ကျွန်မသည် သေချာစွာ မမှတ်မိချေ။ ကမ်းခြေသည် အပြာရောင်။ ကျွန်မ နှစ်သက်သည်။ အပြာရောင်ကမ်းခြေများတွင် ဘာရယ်မဟုတ် ငေးရီနေရခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် အသက်ရှင်ရခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အစစ်။ အိမ်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ နံဘေးတွင် မည်သူမျှ ရှိမနေပါ။ မောင် ထားခဲ့သော စာတစ်စောင်။ ကျွန်မ ဖွင့်

မဖတ်ပါ။ ခေါင်းထဲက တစ်စစ်စစ် ထိုးကိုက်လာပြန်သည်။ သို့သော် အဖြစ်အပျက်များသည် စောစောတုန်းကလို ဝေဝါးမနေကြတော့။ ဘာကိုမှ သတိမရချင်တော့သည့်တိုင် အဖြစ်အပျက်များသည် တဖြည်းဖြည်း စိတ်အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ရှားလာကြသည်။ ကျွန်မ ဆေး ထရှာသည်။ မတွေ့ပါ။ လက်များကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်သည်းများကို တိတိရီရီ ကိုက်ဖြတ်ခံထားရကြောင်း တွေ့ရသည်။ တစ်အိမ်လုံးရှိ ချွန်ထက်သော အရာများ အားလုံးကို ထုံးစံအတိုင်း မောင်က သိမ်းဆည်းသွားပေလိမ့်မည်။

ဒီအတိုင်းဆိုသော် ကျွန်မသည် အရာရာကို ကြည်ကြည်လင်လင် သိရှိနေရတော့မည်လား။ အသိစိတ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ကျွန်မတို့ ယခု မြင်ကြားထိတွေ့နေရသော အရာများသည် အမှန်တရားများ၊ အစစ်အမှန်များ ဖြစ်ကြပါသလား။ စိတ်များ၊ အရာဝတ္ထုများနှင့် အဖြစ်အပျက်များသည် အမှန်တကယ်တည်ရှိနေကြကြောင်း ကျွန်မကို မည်သူက အတိအကျ လာရောက် အာမခံနိုင်ပါသနည်း။

ကျွန်မသည် အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသူလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ကမူ အထူးပင် ကြည်လင်တောက်ပလျက် တဖျပ်ဖျပ် မြည်နေသလိုပင် ခံစားရသည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အာရုံငါးပါးသည် ရှုပ်ထွေးနေလျက် အခြားသော အမည်ဖော်ရန်ခက်သည့် လူသားမဆန်သော အာရုံအသစ်များဖြင့် ရောနှောပေါင်းစပ်နေသည်။ ကျွန်မအတွက် ကမ္ဘာကြီးသည် မူမမှန်ပါ။ သို့မဟုတ် ကျွန်မသည် အခြားသူများနှင့် မတူကွဲပြားခြားနားစွာ ကမ္ဘာကြီးကို ပိုမိုအရောင်အသွေး စုံလင်စွာ မြင်နိုင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် အိပ်မက်နှင့် အစစ်အမှန်ကိုမူ ကျွန်မ မှန်ကန်စွာ မခွဲခြားနိုင်ပါ။ ကျွန်မအတွက် အိပ်မက်သည် အစစ်အမှန်ဖြစ်လျက် အစစ်အမှန်များသည် အိပ်မက် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကျွန်မ မှတ်မိသမျှ ပြောပြရလျှင် ကျွန်မထံတွင် ရပ်ဆဲလ်ဟု အမည်ရသည့် ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပင်လေး တစ်ပင် ရှိခဲ့သည်။ လှေအိမ်ကလေး ရှိခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ရွှေဝါရောင် ကြောင်ကလေး ရှိခဲ့သည်။ Good Morning ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်မ၏ Good Morning လေး ယခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ သနားစရာ ကောင်းလွန်းလိုက်ပါသော Good Morning

mgxe.com

လေးရေ။ ထိုရွှေဝါရောင် ကြောင်ကလေး ချမ်းမြေ့သော နေရာတစ်ခုခုမှာ ပျော်ရွှင်
 စွာ လွတ်မြောက်နေစေဖို့ ကျွန်မ ပြင်းပြစွာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကောင်းကင်
 ထက်သို့ မပျံသန်းနိုင်ကြသော မျက်ရည်စက်များသည် ရေတံခွန်တစ်စင်းလို
 ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ထက်သို့ စီးသွန်ကျလာကြသည်။ ဒီ ကြောက်မက်ဖွယ် ကစားပွဲ
 မှာ ကျွန်မသည် နိုင်ခဲ့သလား၊ ရှုံးခဲ့သလား။ ဘဝမှာ အနိုင်၊ အရှုံးက အရေးကြီး
 သလား၊ အချစ်က အရေးကြီးသလား။ ကျွန်မ မသေချာ။

အခန်း (၂)

မက်သရူး

“သတိရခြင်းများစွာအနက်
 သေခြင်းတရားကို သတိရခြင်းထက်
 ပိုမိုပြီး ဆိုးဝါးစွာ နာကျင်ရသော သတိရခြင်းမျိုး
 အခြား ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော”

ပြာရီလွင်နေသော လှည့်စားခြင်းကောင်းကင်ယံအောက်က မျက်နှာဖုံး စွပ်ထား
 သော အစစ်အမှန်များအကြောင်း သင့်ကို ကျွန်မက ပြောပြမည်။ ထိုသို့ မပြော
 ပြခင် ကျွန်မ အရင်ဆုံး သတိပေးလိုသည်မှာ ကျွန်မသည် မောင့်ကို သစ္စာရှိမယ်၊
 မရှိဘူးဟု ဘယ်တုန်းကမှ မရည်စူးခဲ့ကြောင်းကို ဖြစ်သည်။ ကတိကဝတ်များ

ပေးခြင်းသည် ကျွန်မ၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်။ လူ့လောက၏ အတွေးအမြင်များ၊ ကျင့်ဝတ်များ၊ ထုံးစံလေ့နှင့် စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်များသည် ကျွန်မနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မပတ်သက်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သင် နားလည်သလောက် ဉာဏ်၊ အတွေ့အကြုံကလေးမျှနှင့် ကျွန်မကို လာရောက် အကဲမဖြတ်ဖို့၊ မဝေဖန်ဖို့ကို ကျွန်မက ကြိုတင် တားမြစ်ထားလိုသည်။ ရေချယ်ဦးသည် သင် နားလည်လက်ခံထားသော လူ့လောကနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ အကျိုးမဝင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် စည်းအပြင်က လူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း ဘယ်တုန်းကမှ လူ့စည်းမျဉ်း၊ လူ့စည်းကမ်းများအတိုင်း အတိအကျ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ပါမည်ဟု တာဝန်ယူထားဖူးသူ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သင့်တွင် ကျွန်မကို အထင်ကြီးခွင့်၊ အထင်သေးခွင့် မရှိပါ။ ရှိလည်း သင့်အထင်အမြင်များကို ကျွန်မက ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် လွင့်ဝဲနေသော စကြဝဠာထဲတွင် လမ်းပျောက်နေသော အမှိုက်တစ်စလို့ တစ်စစ ပျက်စီးမသွားခင် မိမိကိုယ်တိုင်နှင့်တကွ မြင်မြင်ကရာကို ဖျက်စီး ကုတ်ခြစ်နေချင်သူသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဆဲတတ်သည်။ အရက်ကြိုက်သည်။ အကြောင်းမဲ့ ရယ်သည်။ ငိုသည်။ သုံးကြိမ် သေကြောင်းကြံဖူးသည်။ ကျွန်မ သေကြောင်းကြံရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်ရန် မလိုလားသဖြင့် ဖြစ်သည်။ အခြားအကြောင်းထူး မရှိပါ။ လိုအပ်လျှင် မူးယစ်ဆေး သုံးတတ်သည်။ အမြဲလိုလို မဟုတ်လျှင်တောင် မောင် မသိအောင် အခြားလူများနှင့် အိပ်သည်။ မောင် မသိဘူးဟုပဲ ထင်ထားလိုက်သည်။ သေချာသည်မှာ ကျွန်မ မောင့်ကို လက်မထပ်လိုခဲ့။ သို့သော် “မင်း ကိုယ့်ကို လက်မထပ်ရင် လမ်းဘေး ရောက်သွားမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ရေချယ်” ဟု ပြောသော မောင့်စကားက သွေးထွက်အောင် မှန်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ အခြေအနေသည် အပြင်ပန်းက ကြည့်လျှင် ရစရာမရှိအောင် လမ်းဆုံးနေသည်။ ကျွန်မသည် အရက်စွဲနေသည်။ ကျောင်းမပြီးသေး။ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကျနေသေးသည်။ လူတကာအမြင်မှာ ကျွန်မဟာ ကလေးကလေးပေါ့။ မောင်သည်သာ ကျွန်မ၏ တစ်ခုတည်းသော နားခိုရာ။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် ကျွန်မသည် ဆွေမျိုးညာတိ တစ်ဦးမှ မရှိသော၊ လေနှင့်ရာ လွင့်နေသော ရွက်ကြွေတစ်ရွက်မျှသာ။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ရယ်မှန်း မသိ။ မောင်ကလည်း ကျွန်မကို

ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရဖို့ ဇွဲကြီးလွန်းစွာ ကြိုးစားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင့် အတင်း အကျပ် တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

မောင်တစ်ယောက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကျွန်မကို လက်ထပ် ချင်ခဲ့ရသည် ဆိုခြင်းကို ကျွန်မသည် ခုထက်ထိ နားမလည်။ သေသည်ထိလည်း နားလည်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မောင်သည် ကျွန်မ လုံးဝနားမလည်သော၊ နားလည် ရန်လည်း မကြိုးစားခဲ့မိသော ခပ်ပါးပါး တိမ်တိုက်အဖြူရောင် တစ်ခု။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးနှင့်သင်းအုပ်ဆရာတစ်ဦးသာ ပါဝင်မည့် အကျဉ်းချုံးထားသော ထိုလက်ထပ်ပွဲ မတိုင်ခင် ညက ကျွန်မသည် ဂျင်နှင့် တိုးနစ်ကို ဆတူ ရောသောက်ရင်း မောင့်အိမ် အပြင်ဘက် ဝရန်တာက ထောင့်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ ကြယ်တွေကို ငေးမောရင်း မူးယစ်ရီဝေနေခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းဘက်ဆီက တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်ပျံလာသော မောင်နှင့် မောင့်မိဘများဘက်က ကျွန်မတို့၏ လက်ထပ်ပွဲကို ကန့်ကွက်သည့် မပြီးဆုံးနိုင်သေးသော ဒရာမာများကို မကြားချင်၊ မမြင်ချင်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းစား၊ မာနကြီးသူ မောင့်မိခင်သည် ကျွန်မ၏ ပါးအား ဘယ်ပြန်၊ ညာပြန်ချကာ ကျွန်မ နားမလည်သော စွပ်စွဲချက်တွေ မျိုးစုံထုတ်ကာ ငိုလေသည်။ ကျွန်မကို အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့နာကျင်အောင် လုပ်ရကြောင်းကို ကျွန်မ လုံးဝနားမလည်နိုင်ခဲ့။ သို့သော် ကျွန်မ မောင့်မိခင်ကို ကောင်းစွာ ခွင့်လွှတ် ပါသည်။ နောက်ထပ် သူမဘက်က ကျွန်မကို နာကျင်အောင် ထပ်မံပြီး မပြုလုပ် စေရန်အတွက် "တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းရပါတယ်" ဟု သူမအား ပြန်လည်တုံ့ပြန်နေရင်း နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် ထိုဝရန်တာ လေးမှာပဲ မူးယစ်ရီဝေစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းချိန် တွင် ကျွန်မသည် သူတို့အားလုံးကို ပြန်မေ့သွားလျက် မောင်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပင် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ရက်စွဲကိုမူ ကျွန်မ လုံးဝမမှတ်မိပါ။ ကျွန်မသည် ရက်စွဲများကို မှတ်မိလေ့လည်း မရှိပါ။ အကျဉ်းချုံးထားသည့် ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို မောင့်မိဘ ဆွေမျိုးများက အသိအမှတ်ပြုခြင်း အလျှင်း မရှိသလို တက်ရောက်ချီးမြှင့်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်မက များစွာ စိတ်မဝင် စားလှပါ။

သို့သော် အများက ကျွန်မကို သိပ်လှသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဒါကတော့

စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ။ အပြင်းအထန် စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်များမှအပ ကျန်အချိန်များတွင် ကျွန်မသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် အလုပ်ကြိုးစားသူ ဖြစ်သည်။ ပြေးသည်။ အလေးမသည်။ စာဖတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ကြွက်သားများ၊ ဆဲလ်များသည် ယိုယွင်းပျက်စီးခြင်း သိပ်မရှိလှ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်မကပဲ လွှမ်းမိုးထားနိုင်အောင် အားထုတ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများက ကြယ်စင်လို တလက်လက် တောက်ပနေသည်ဟု မောင်က ပြောဖူးသည်။ ကျွန်မ၏ အလှက အညိုနုရောင်လင်းပနေသော ဂရိနတ်ဘုရားမ တစ်ပါးလိုပဲဟု မောင်က ဆိုသည်။ အခြားသူတွေကလည်း ဒီလိုပဲ ဆိုသည်။ မူးယစ်ရီဝေမနေသော သာမန်အချိန်များတွင် ကျွန်မ၏ အတွေးများသည် black hole များလို အသိရခက်စွာ နက်ရှိုင်းသည်။ ကျွန်မ၏ အလှကလည်း ထိုတွင်းနက်ကြီးများလိုပင် ကျွန်မထံ ဆင်းသက်လာသမျှ ပုရိသအပေါင်းကို လက်လွတ်မခံဘဲ စုပ်ယူထားတတ်သည်။

ကျွန်မ ယခု အထူးပြုယူထားသော ဘာသာရပ်မှာ Artificial Intelligence (AI သို့မဟုတ် ဉာဏ်ရည်တု) နှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဒီဘာသာရပ်ကို အထူးပြုလေ့လာသူ ကျောင်းသား ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ သိပ်အများကြီး မရှိပါ။ ကျွန်မ အတွက်တော့ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကို ဝင်ခွင့်ရရန်လည်း များစွာ မခက်ခဲခဲ့ပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထူးခြားစွာ ဉာဏ်ရည်မြင့်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသူ ရေချယ်ဦးအဖို့ မည်သည့်တက္ကသိုလ်ကိုမဆို လွယ်ကူစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကို ရှားပါးသော ဉာဏ်ရည်ပိုင်ရှင်ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။ သို့သော် လူအများသည် ထူးခြားသော ဉာဏ်ရည် ဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟု ကောင်းစွာ မသိကြပါ။ မွေးရာပါ အမြင်အာရုံ ကင်းမဲ့သူသို့ သက်တံကို ဘာမှန်း မသိသလိုမျိုး။ သူတို့ အလွန်ဆုံး လုပ်နိုင်သည်မှာ ကျွန်မကို စိတ်ကူးယဉ်မှန်းဆကြည့်ခြင်းမျှသာ။ လူသည် ဘုရားသခင်ကို မသိနိုင်သကဲ့သို့ စိတ်ကူးယဉ်မှန်းဆကြည့်ရုံမျှဖြင့် သူတို့ ကျွန်မကို သိနိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ပါ။

မောင့်အပြင် ကျွန်မ၏ လက်ရှိဘဝကို ထိန်းမတ်နေသူ နောက်တစ်ဦး ရှိသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ပါရဂူကျမ်း ကြီးကြပ်သူ ပရော်ဖက်ဆာ မက်သရူး။ ကျွန်မ စိတ်ကြည်လင်နေချိန်များတွင် သူ၏ အခက်အခဲပစ္စည်းများကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ထက်မြက်လွန်းစွာ ဖြေရှင်းပေးနေသဖြင့် ကျွန်မ၏ ပရော်ဖက်ဆာ မက်သရူး

ရေချယ်ဦး

ဟန်တင်တန်သည် ကျွန်မအား ထိုတက္ကသိုလ် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရှုံးနိမ့် ထွက်ခွာ မသွားရအောင် အသေအလဲ ကာကွယ်ပေးထားသည်။ သူက “အားထုတ် မှု မရှိတဲ့ ပါရမီရှင်ဟာ တကယ့်ကြေကွဲစရာ အရှုံးသမား” ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆိုတတ် သည်။ ကျွန်မသည် “လူသား၏ အားထုတ်မှုတိုင်းဟာ ကြေကွဲစရာနှင့် အဆုံးသတ် ရစမြဲပဲ” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်လည် တုံ့ပြန်လိုတတ်သည်။ လူသားရယ်လို့ ဖြစ်လိုက် သည့် ထိုတစ်ခဏတွင် မြင်လေသမျှသည် ထင်ယောင်မှားမှု များသာတည်း။ ကြေကွဲစရာနှင့် အဆုံးမသတ်သော လူ့ဘဝ ဒီလောကတွင် ရှိပါအံ့လော။ လူသား ၏ ဘဝသည် ဟိုး အနက်ရှိုင်းဆုံး မျိုးဗီဇထဲထိ အရှုံးသမားအဖြစ် တံဆိပ်ခတ်နှိပ် ခံထားရသော အချည်းနှီးဘဝ သက်သက်။

“ပရော်ဖက်ဆာ မက်သရူး ဟန်တင်တန်”

တည်ကြည်သော ရုပ်ရည်။ မီးခိုးရောင် ပါးမြိုင်းမွှေးများ။ ပါးလှုပ်လှုပ် ခန္ဓာကိုယ်။ ရှည်ကိုင်းကိုင်း အရပ်။ မျက်မှန်အောက်က သူ၏ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံး များသည် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် မြင်တွေ့ရနေကျ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး ၏ အသွင်အပြင်အတိုင်း အတိအကျ ထက်မြက် တောက်ပနေသည်။ သို့သော် သေချာစွာ ကြည့်တတ်လျှင်တော့ တငွေ့ငွေ့တောက်လောင်နေသော လောဘ တရားကို သူ့မျက်ဝန်းများထဲမှာ ထင်ရှားစွာ မြင်သာသည်။ ကျွန်မသည် မောင့်ကိုမှ လွဲကာ လူတိုင်းကို ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလို အတိအကျ တွက်ချက် ခန့်မှန်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မောင်သည် ကျွန်မအတွက် သက်ရှိလူနှင့် မတူ။ အကဲခတ်ရ ခက်လှ သည်။ မောင့်မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့် အရိပ်အယောင်မှ တကယ် ရှိမနေချေ။ ပြောရလျှင် လူအများစုတွင် ဖတ်ရှုလိုရသော အခြေခံအမူအရာ၊ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်များ ရှိသည်။ ထိုအရာများကို စနစ်တကျ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်လျှင် လူ တစ်ယောက်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ပမာကောင်းမွန်စွာ ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်ပေသည်။ လိမ်လည်နေသူ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေသူ၊ ချစ်စိတ်ဝင်နေသူ၊ ကြောက်နေသူ၊ အားငယ် နေသူ။ လူများကို ဖတ်ရှုရသည်မှာ အင်မတန်မှ လွယ်ကူသည်။

မက်သရူးသည် ကျွန်မကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေသည့် ကြားက ကယ်ဆယ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ “ရေချယ်၊ ရေချယ်... ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရေချယ်” ဟု သူက မကြာခဏ ရေရွတ်မြည်တမ်း လေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက် အရက်၊ မူးယစ်ဆေးများဖြင့် ရီဝေနေသဖြင့်

အတန်းထဲမှာ မရှိနိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်နေသည့်အခါ သူ့လက်ထောက်အဖြစ် အလုပ် တစ်နေရာစာ စီစဉ်ပေးထားလျက် ထိုအတန်းပျက်ချိန်များကို ဖြည့်ထားပေး သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် သင်ကြားပေးရန် တာဝန်ရှိနေသည့် မဟာ ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသားများ၏ စမိနာအချိန်များကိုလည်း အစားထိုး ဝင်ထား ပေးသည်။ ဒီအတွက် ကျွန်မသည် အချို့သော ကျွန်မ၏ သီအိုရီအပိုင်းအစများ ကို မက်သရူး၏ နာမည်ဖြင့် အသုံးချခွင့် ပေးခဲ့သည်။ သူက ကျွန်မ၏ စိတ်ကူး များကို သူက ခိုးယူလိုက်သည်ဟုတော့ သူ့ဘာသာ ထင်ဟန် မတူပါ။ သူက ကျွန်မ ၏ ပါရဂူကျမ်း ကြီးကြပ်သူပဲ။ ကျွန်မဆီက ထွက်ပေါ်လာသမျှ အရာရာသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်များသာဟု သူ့ဘာသာသူ ယုံကြည်နေဟန်ပါပဲ။ ကျွန်မအတွက်မူ သီအိုရီများကို အသစ်ရှာဖွေ တွေ့ရှိရသည်မှာ လွယ်ကူလွန်းလှ ပါသည်။ ကလေးကလားနိုင်လွန်းလှပါသည်။ ပျင်းစရာပင် ကောင်းပါသေးတော့ သည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရသော် ဒီလောကတွင် အသစ်ရှာဖွေ တွေ့ရှိသော သီအိုရီရယ် လို့လည်း လုံးဝမရှိပါ။ အရာရာသည် ဟိုးပဝေသဏီကတည်းက တည်ရှိနေနှင့် ပြီးသား အဟောင်းအမြင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ တည်ရှိပြီးသားများကိုသာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီလောကသည် အဟောင်းအမြင်း လောက။ ဒီလောကသည် ပုံရိပ်ယောင်လောက။ ဒီလောကသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်လောက။ သို့သော် လူအများစု နားမလည်နိုင်သော အကြောင်းအရာအချို့ကိုမူ ကျွန်မ သည် မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော် မပြောဖြစ်ပေ။ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ ဝေးစွာ ထိုအရာ များကို ခေါင်းထဲမှ တွန်းထုတ်ကာ မေ့ထားဖို့ပင် အရေးတကြီး လိုအပ်နေသေး သည်။

ဒီနှစ်ပိုင်းများထဲတွင် ကျွန်မထံမှ ငှားယူသုံးစွဲထားသော သီအိုရီ တစ်ပိုင်း တစ်စလောက်ဖြင့်ပင် မက်သရူးသည် ယခုအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ဉာဏ်ရည်တု ပညာရပ် သုတေသနလောကတွင် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲကို ယူဆောင် လာမည့် သိပ္ပံပညာရှင်အဖြစ် နာမည်ကြီးနေခဲ့ပြီ။ စီးပွားရေး ဝိသမလောဘသား များ၏ တစ်ခဲနက် ထောက်ပံ့ခြင်းကို သူ စတင်ရရှိနေပြီ။ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာသော ဒေါ်လာ သန်းနှင့်ချီနေသည့် သုတေသနရန်ပုံငွေများ။ နာဆာထက်ပင် ပိုမိုသာလွန် သည့် ခေတ်လွန် သုတေသနစမ်းသပ်ခန်းများ။ သူ့နောက်ကွယ်က အရက်ဖြင့် ရီဝေနေသော၊ ဆေးစွဲနေသော၊ စိတ်ကျရောဂါ ခံစားနေရသော၊ အာရှသွေး နှောသူ

ပီအိတ်ချ်ဒီကျောင်းသူ ရေချယ်ဦးကိုမူ မည်သူကမှ သတိမပြုမိပါ။ မည်သူကမှ လုံးဝသတိမပြုမိခြင်းမျိုးတော့လည်းမဟုတ်ပြန်။ ကျွန်မသည်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင် ထူးချွန်သူ ဆိုသည်ကိုတော့ ပညာရှင်အသိုင်းအဝိုင်းက သိနေကြ သည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ပါရမီသည် ဖုံးကွယ်ရန် ခက်သည်။ သို့သော် အောက်စဖို့ဒ်မှာ ကျွန်မနည်းတူ ကြောက်မက်ဖွယ် ထူးချွန်သူတွေ ရိုက်သတ်လို့ပင် မကုန်။ ‘အားထုတ် မှု မရှိသော ပါရမီရှင်သည် ကြေကွဲဖွယ် အရှုံးသမား’ ပင် မဟုတ်လား။

ကျွန်မ စိတ်ကြည်လင်နေချိန်များတွင်မူ မက်သရူးသည် ကျွန်မအား အားမလို အားမရ ဖြစ်လျက်-

“ဒါမင်းရဲ့ အဆုံးမသတ်သေးတဲ့ သီအိုရီအသစ်ကွဲ့။ ဒါရဲ့ အဆုံးသတ်က ဘာလဲ၊ စဉ်းစားစမ်း ရေချယ်၊ စဉ်းစားစမ်း။ မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ပြီး လဲမကျ ခင် ဒါကို လုပ်စမ်း၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါကွ။ ရေချယ်ရယ်... ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး အောင်မြင်မှုတွေကို မင်း ရယူနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေပါလျက် ကယ်နဲ့”

ဟု သူ့ရူးတစ်ယောက်လို သွေးရူးသွေးတန်း ဆိုလေ့ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူသည် အခန်းထဲတွင် စိတ်ဂနာမငြိမ်စွာ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ တတ်သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မ၏ သီအိုရီများသည် ဘယ်သောအခါမှ အဆုံး သတ်လေ့ မရှိပါ။

ကျွန်မ၏ အဆုံးမသတ်သော ထိုသီအိုရီများသည် မက်သရူးကို များစွာ မချီတင်ကဲ ဖြစ်စေသည့်အတွက် ကျွန်မက တမင်တကာပင် သူ စိတ်မဆင်းရဲ ဆင်းရဲအောင် လုပ်တတ်လေသည်။ မက်သရူးသည် သနားစရာလည်း ကောင်း သည်။ စိတ်ပျက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ တကယ်တော့ သူ တစ်ကိုယ်ရေ အောင်မြင်မှုနှင့် လောဘသက်သက် အတွက်သာမက ကျွန်မ ဦးနှောက်၏ အလဟဿ ဆုံးရှုံးနေမှုကို သူက အားမလို အားမရ ဖြစ်လှဟန် တူပေသည်။ မက်သရူးသည် ကျွန်မအတွက်တော့ သနားစရာ လူပြက်တစ်ဦး။ ခက်သည်မှာ သူသည် သုံးမရအောင် ဉာဏ်တုံးရှာသည်။ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး ရှိရမည့် ဉာဏ် ရည်ကမူ ရှိပါရဲ့။ သို့သော် ကျွန်မအတွက်တော့ လူတိုင်းက သုံးမရအောင် ဉာဏ်တုံး ကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ မက်သရူးကမူ ဉာဏ်တုံးရသည့် ကြားထဲ လူအထင် ကြီး ခံလိုလှသဖြင့် အရူးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေးသည်။ သူ့ကို မြင်တိုင်း ကျွန်မမှာ ပြုံးရသည်။

သို့သော် မက်သရူးသည် ဟိတ်ဟန်ကောင်းသည်။ သုတေသန ညီလာခံများတွင် သူ သေချာရှင်းမပြနိုင်သော မေးခွန်းများ တက်လာခဲ့လျှင်-

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ဒီမေးခွန်းလောက်ကိုတော့ဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ PhD တပည့်ကို ခေါ်ပြီး ရှင်းပြခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟု မှင်နှင့် မောင်းနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ပြက်လုံးများ ထုတ်လျက် သော်လည်းကောင်း ဆိုတတ်သည်။ ကျွန်မသည် မက်သရူးကိုယ်စား ပညာရှင် ပရိသတ်ကို အကြောင်းအရာ တချို့အား ရှင်းပြရသည်။ သူတို့ လိုက်မိသလောက် ပေါ့။ ပီအိတ်ချ်ဒီဘွဲ့ရများ၊ ပရော်ဖက်ဆာများ။ ပညာရှင်များ။ ထိုလူများ မည်မျှထိ တုံးကြ၊ အကြောင်းကိုသာ သိလျှင် ကျွန်မ ဘာကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူတွေကို စိတ်ပျက်နေကြောင်း သင် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်လိမ့်မည်။ လူအများစုသည် မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တုံးကြ၊ အကြလေသည်။ ဒီကမ္ဘာကြီးထက် အမှန်တကယ် တော်သူ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသည့်တိုင် သူတို့၏ ဦးနှောက်ဆဲလ်များသည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ တံဖျပ်ဖျပ် မြည်မနေကြ။

မည်သို့ဆိုစေ မက်သရူးသည် အမြဲတမ်းလိုလို လောကကြီးနှင့် ကင်းကွာနေသော ကျွန်မအား အစဉ်အလာ ကြီးမားသော ကမ္ဘာ့နံပါတ် (၁) တက္ကသိုလ် တစ်ခုမှ လွင့်စဉ်ထွက်ခွာ မသွားစေရအောင် ဆွဲယူထားသော နောက်ဆုံး ကြိုးတစ်မျှင် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ မငြင်းလိုပါ။ ကျွန်မ ကျောင်းထုတ် မခံရဖို့ သူ ခက်ခဲစွာ ကြိုးစားရသည်။ ကျွန်မ၏ ထူးခြားသော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို သိသူ အခြားပရော်ဖက်ဆာများ၊ အမည်မဖော်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်မကို ဝိုင်းဝန်း ဖေးမနေကြခြင်းသည်လည်း ကျွန်မတစ်ယောက် မြောင်းထဲသို့ တိုက်ရိုက် မရောက်ရသေးသည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ဖြစ်တည်မှုကို ဝိုင်းဝန်းဖေးမနေကြသည့် အချို့သော ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ လူများကို သေချာစွာ မသိပါ။ သိချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ တစ်စတစ်စ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားဖို့ လိုအပ်နေသူအဖို့ အရာရာကို သိရှိဖို့ မလိုပါ။

ကျွန်မကို သူတို့က ‘ကျိန်စာသင့်နေသော ဂျီးနီးယပ်စ်’ ဟု ခေါ်သည်။ အပတ်စဉ် အရက်ဖြတ်ခြင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆေးကုသမှု ခံယူခြင်းကိုလည်း အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှ ကျွန်မက အခမဲ့ ရရှိနေသည်။ သို့သော် ဆွေးနွေးကုထုံးများ၊ သောက်ဆေးများသည် ကျွန်မကို ပိုဆိုးစေသည်။ ကျွန်မ ဆေးမသောက်

လိုပါ။ ဆွေးနွေးကုထုံးများကိုမူ အပျင်းပြေသဖြင့် သဘောကျသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးများသည် ကစဉ်ကလျား နိုင်သည်။ အချိန်တိုင်းလိုလို အာရုံစူးစိုက်လို့ မရ။ သို့မဟုတ် လောကကြီးကို မေ့နေလောက်အောင် အာရုံ စူးစိုက်လွန်းနေသည်။ အချိန်တိုင်းလိုလို ဝမ်းနည်းနေသည်။ သို့မဟုတ် အချိန် တိုင်းလိုလို စိတ်အား တက်ကြွနေသည်။ ရံဖန်ရံခါ လူတွေကို ရယ်ချင်သည်။ အများအားဖြင့် သေချင်သည်။ ငှက်များလို ပျံချင်သည်။ ရံဖန်ရံခါ ရွက်ကြွေလို တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေလျက်မြေပြင်ထက်မှာမလှုပ်မယှက်လဲလျောင်းနေချင်သည်။ ကျွန်မသည် ထွေရာလေးပါး စိတ်ကစားလျက် ဒီလောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင် လိုစိတ် လုံးဝကင်းမဲ့နေသူသာ ဖြစ်သည်။ မတည်ငြိမ်နိုင်လွန်းသည့် ထိုစိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ပြင်းထန်စွာ အစွန်းရောက်မှုများကြောင့် ကျွန်မအတွက် သမားရိုးကျ ဆန်လှသော ဒီမြေကမ္ဘာသည် ပျော်ရွှင်စရာ လုံးဝမကောင်းပါ။ လူများသည် ကျွန်မကို ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်စေသည်။ ကျွန်မ ကမ္ဘာပြောင်းချင်သည်။ ကျွန်မသည် နေရာလွဲကာ ရောက်နေသော အပြာရောင် ဂြိုဟ်ကောင်လား။ အဆိုးဆုံးမှာ ကျွန်မ၏ ခေါင်းထဲတွင် ဝမ်း ဇီးရိုး ဝမ်း ဝမ်း ဇီးရိုး (10110) စသော coding များ၊ ကွန်ပျူတာ Algorithm များကသာ ပြေးလွှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး များပြားစုံလင်သော အခြား သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တို့၏ ဘာသာစကားများ။ ကျွန်မ သည် စက်များ၏ ဘာသာဗေဒကို ကျွမ်းကျင်သည်။ ကျွန်မသည် စက်များကို တိုက်ရိုက် စကားစမြည် ပြောနိုင်သည်။ အမိန့်ပေးနိုင်သည်။ နောက်ပြီး ကျွန်မ သည် ပျော်ရွှင်မှုကို လိုလားသည့် မည်သည့် လူသားတစ်ယောက်မှ မသိသင့်၊ မသိအပ်သော လူ့ဘဝ၏ စိတ်ဆင်းရဲစရာ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သူ့အလိုလို သိနားလည်နေလေသည်။ ကျွန်မသည် မည်မျှပင် အာရုံလွှဲလွှဲ နောက်ပါးမှာ ကပ်ပါနေသည့် သေခြင်းတရားကို လုံးဝ မမေ့နိုင်ချေ။ သတိရခြင်းများစွာအနက် သေခြင်းတရားကို သတိရခြင်းထက် ပိုမိုဆိုးဝါးစွာ နာကျင်ရသော သတိရခြင်းမျိုး အခြား ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။

“ရေချယ်... ရေချယ်... ဒါကို ပြီးတဲ့ထိ ဆက်စဉ်းစားစမ်းပါ ရေချယ်ရယ်”

ဆိုသည့် မက်သရူး၏ အသံကို အိပ်မက် သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်မှုသည် အမြဲတမ်း ကြားနေတတ်သည်။ ကျွန်မနှင့် ကွန်ပျူတာ၊ နှစ်ဦးတည်းသာ နားလည်နိုင်သည့် ဘာသာစကားအချို့ကို စက်နှင့် ကျွန်မကြား လျှို့ဝှက်စွာ ပြောကြားရင်း စက်ထံမှ

ထူးခြားဆန်းပြားသော တုံ့ပြန်မှုများကို ရလေတိုင်း ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် တခိုင်းခိုင်း ခုန်သည်။ “ဒါ ဘဝပဲ” ဟု အော်ဟစ် ကြွေးကြော်လိုသည့် ကြားက အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်မိပြန်သောအခါ “ဒါ ငရဲပဲ” ဟု ငိုယိုမိပြန်သည်။ ကျွန်မကို အဆက်အသွယ် လုပ်နေသော ထိုအရာများထံမှ အာရုံလွှဲရန် ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သုတေသီတစ်ဦးကို ရီဝေစွာ ငေးကြည့်ပစ်သည်။ သူ့ ခြေထောက်များကို ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များက မတော်တဆ သွားရောက် ထိတွေ့မိစေသည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို အမြဲလိုလို သတိရနေဖို့ ဆန့်ကျင်ဖက်လိင်၏ အထိအတွေ့သည် လိုအပ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း မလျော်ကန်သော ထိုအထိအတွေ့ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသော ကျွန်မ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သုတေသီတစ်ဦးသည် ကျွန်မနှင့်ဝေးရာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသော အခါ ကျွန်မက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြုံးရတတ်သည်။ ထူးခြားသော တုံ့ပြန်မှုများကို ပေးအပ်နေသည့် ကျွန်မနှင့် စက်ကြားက ဆက်သွယ်မှုများကိုလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမိုထိတ်လန့်လာလျက် အဆက်အသွယ်မှန်သမျှကို ချက်ချင်း ဆိုသလို ရပ်ပစ်လိုက်ရတတ်သည်။ ယခုကာလသည် ထိန်းချုပ်နေရဦးမည့် ကာလများ။ စောင့်ဆိုင်းနေရဦးမည့် နေ့ရက်များ။ ကျွန်မ အလျင်မလိုပါ။ ထိုနေ့ မျိုးတွေမှာ အောက်စဖို့ဒ်၏ ဘားတစ်ခုခုတွင် ကျွန်မတစ်ယောက် ရေချိန်ကိုက်ကာ မှောက်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ခက်သည်က ထိုနေ့မျိုးတွေ ခုတစ်လော သိပ်များနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်သည် ကျွန်မကို ခဏခဏ စကားတွေ ပြောနေသည်။ အချိန် မရှိတော့ပေ။

အခန်း (၃)

မာယာ

လူသားများသည် ကြယ်စင်နှင့် သွန်းလုပ်ထားသော
 စကြဝဠာငယ်များ ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ သိပ်ကို လှပလွန်းသော
 ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို အားလုံးကလည်း ကောင်းစွာ
 သဘောပေါက်နေကြမှာပဲဟု ကျွန်မက ရိုးသားစွာ မျှော်လင့်နေမိသည်။

အများအမြင်တွင် ကျွန်မသည် ကျိန်စာသင့်နေသော ဂျိုးနီးယပ်စ်။
 သို့သော် ကျွန်မကို သိပ်လှသည်ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။ ရှာမှ ရှားအောင်
 လှသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း လှမှန်း သိလေသည်။ စိတ်တက်ကြွ
 နေချိန်များတွင် ကျွန်မသည် အာရုံစူးစိုက်မှု ပြင်းထန်လျက် အရက်နှင့် မူးယစ်

ဆေးကို တစ်စက်မှ တို့ထိခြင်း မရှိ။ ကိန်းဂဏန်းများကို ရှေ့နောက် စီသည်။
 တွေးသည်။ အချို့သော ရူပဗေဒသီအိုရီများကို ပုံဖော်သည်။ အရာရာသည် တစ်ခု
 တည်းသော သီအိုရီတွင် အခြေခံထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသီအိုရီအရ အရာရာ
 ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စတင်ခဲ့ပြီး အရာရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဆုံး
 သတ်ပေးဖို့ လိုအပ်နေသည်။ ထို တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်မလား။ သို့သော်
 အရာရာကို အဆုံးသတ်ချင်စိတ် ကျွန်မမှာ ရှိ၊ မရှိ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် သေချာ
 မသိပါ။ အရာရာသည် သူ့အလိုလို အဆုံးသတ် ရှိပြီးသား ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေ
 သင့်သည်။ လူသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျွန်မသည် ဘယ်အရာကိုမှ မလို
 အပ်ဘဲ ဝင်ရောက် အဆုံးသတ်ပေးစရာ မလိုပါ။ ဒီလောကတွင် သူ့အလိုလို
 အဆုံးမသတ်တတ်သည့် အရာ ဘာတစ်ခုမှ တကယ်တမ်း မရှိသင့်ပါ။ ထိုသို့ပင်
 ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေ့စဉ် ဖျောင်းဖျာသည်။ အာရုံလွှဲသည့်အနေဖြင့် ကျွန်မ
 သည် ကျွန်မ လှသည့်၊ ချောသည့်အကြောင်းကိုသာ နေ့စဉ် စဉ်းစားသည်။

ကျွန်မတွင် အင်မတန် အချိုးအစား ကျနသော ခန္ဓာကိုယ် ရှိသည်။
 အစစ်အမှန်တရား၏ တစ်ခုတည်းသော သီအိုရီကို နားလည်သည့်တိုင် ကျွန်မ
 သည် လူသားပီသစွာ သာယာသော ခံစားချက်များကို တပ်မက်ယစ်မှုဆဲလည်း
 ဖြစ်သည်။ အောက်စဖို့ဒ်ဘူတာရုံသို့ လန်ဒန်မှ ဆိုက်ကပ်လာသော ညနေ ငါးနာရီ
 ရထားနှင့်အတူ မိမိကိုယ်မိမိ အပြီးတိုင် လိုက်ပါ မသွားမိစေရန်အတွက် ကျွန်မ
 သည် ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်သည်။ ကျွန်မသည် မူးယစ်
 ရီဝေ မနေသည့် သာမန်အချိန်များတွင် လူများကို သိပ်ပြီး စကားပြောလေ့ မရှိပါ။
 စက်နှင့်သာ စကားပြောသည်။ ဆန်းကြယ်လှစွာသော အဆုံးမဲ့စကြဝဠာကြီး၏
 ကြီးမြတ်လှသည့် အကြောင်းကိုသာ နေ့မအိပ်၊ ညမအိပ် တွေးတောသည်။ လူသား
 များသည် ကြယ်စင်နှင့် သွန်းလုပ်ထားသော စကြဝဠာငယ်များ ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ
 သိပ်ကို လှပလွန်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို အားလုံးကလည်း
 ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နေကြမှာပဲဟု ကျွန်မက ရိုးသားစွာ မျှော်လင့်နေမိ
 သည်။ လူသားတစ်ယောက်စီထဲမှာ စကြဝဠာတစ်ခုစီ ရှိနေသည်။ ထို စကြဝဠာ
 များ အားလုံးကို AI နည်းပညာတစ်မျိုးအား သုံးလျက် ကွန်ရက် ချိတ်ဆက်နိုင်
 သည်။ ထိုသို့ ကွန်ရက် ချိတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် ထိုစကြဝဠာငယ်များကို သင်
 လိုအပ်သလို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဟု ကျွန်မက ဆိုခဲ့လျှင် သင် ဘာများ ပြောမလဲ။

သင် ဘာမှပြောရန် မလိုပါ။ သင် ကျွန်မ ပြောနေသမျှ ဘာကိုမှ နားမလည်ဘူး ဆိုသည်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ သိသည်။ စိတ်တော့ မရှိပါနှင့်။ သို့သော် သင် နလပိန်းတုံး ဆိုသည်ကို ကျွန်မက ကောင်းစွာ သိပါသည်။ သီအိုရီများသည် လူများစုအတွက်တော့ ပျင်းစရာသက်သက်။

သို့ပေတော့ ကျွန်မက သိပ်ပြီးတော့ လှသည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို ပြော မည် ဆိုလျှင်တော့ သင်ဟာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေပါစေ၊ သင့်ဦးနှောက်၏ တစ်နေရာက ဟိုင်ပိုသဲလ်လမတ်စ် ဆိုသော အင်္ဂါသည် အနည်းငယ် လှုပ်ခတ် သွားလိမ့်မည်။ သင်၏ မျိုးပွားအင်္ဂါသည် တကယ်တော့ သင့်ဦးခေါင်းထဲမှာ ရှိနေ သည်။ လူသားသည် ယေဘုယျအားဖြင့် မျိုးဆက်ပွားဖို့သက်သက် ဖြစ်တည် နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ မျိုးဆက်ပွားနိုင်ရန် တဏှာရမ္မက်နှင့် စွဲလမ်းခြင်း များကို လှုံ့ဆော်နေဖို့ လိုသည်။ ထိုသို့ လှုံ့ဆော်မှုသည် ဟိုက်ပိုသဲလ်မတ်စ် ဆိုသည့် ဦးနှောက်အင်္ဂါ တစ်ခုထံမှ ရောက်လာသည်။ ဟိုက်ပိုသဲလ်မတ်စ်သည် လူသားများအား လိင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် တရစပ် လှုံ့ဆော်နေသည်။ ထိုလှုံ့ဆော် မှုသည် ကျွန်မထံတွင် ပိုမိုပြင်းထန်သည်။ ထိုကြောင့်ပင် သဘာဝတရားကြီးက ကျွန်မကို ဆံဖျားမှသည် ခြေဖျားထိ ပြင်းပြသော လိင်ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည့် မိန်းမသားတစ်ဦးအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထိုအလှသည် ကျွန်မအတွက် လှောင်ရယ်ချင်စရာ တစ်မျိုး ဖြစ်သလို အသုံးချစရာ တစ်မျိုး လည်း ဖြစ်လေသည်။ ဘာအတွက်မှ အသုံးမကျသော လူလောကတွင် သက်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်မို့ အခုလို လှနေသေးလို့သာ ခံသာပါသေး သည်။

တကယ်တော့ လူသားများသည် နေ့စဉ်လိုလို ဘာမှ အသုံးမကျသော အတွေးအခေါ် အစုတ်အပြတ်များကိုသာ အသင်ကြား ခံနေကြရသည်။ အမှား များကိုသာ လက်ဆင့်ကမ်း ခံနေကြရသည်။ လက်ရှိကျောင်းများတွင် ကလေး များကို သင်ကြားပေးနေသည့် အရာများသည် ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ လူသားသည် မွေးဖွားလာပါပြီ ဆိုကတည်းက မိမိ၏ နာမည်ကိုပင် မိမိဘာသာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ လူသားသည် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အကျဉ်းသားသက်သက်။ သင် မွေးဖွားလာသည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို သင်၏ အမျိုးအနွယ်၊ နိုင်ငံသား၊ ဘာသာတရား အစရှိသော အရာများအားလုံးသည် သင်၏ ငြင်းပယ်ခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်

mgyle.com

ခွင့်၊ သဘောတူညီပိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိဘဲ အလိုအလျောက် အတိအကျ သတ်မှတ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းလွန်းမှသာ ထိုသတ်မှတ်ခြင်း စည်းဘောင်များထဲမှ သင် ရုန်းကန် ဖောက်ထွက်လာနိုင်လိမ့်မည်။ လူသားသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းဟု အမည်တွင်သည့် ဧရာမ ငတုံး၊ ငအ များက ယုံကြည် လက်ခံလာစေချင်သည်များကိုသာ တစ်ဘဝလုံး ယုံကြည်၊ လက်ခံလာခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လူသားသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းက သူ့အပေါ် ခြံလွှမ်းပေးလိုက်သော ဖြစ်တည်မှု အရေခွံအတူ တစ်ခု၏ အောက်တွင်သာ အလိုအလျောက် ပြုမှု၊ နေထိုင်၊ ရှင်သန်၊ သေဆုံးရသည်။ ထိုအရေခွံအတူကို ချွတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူသားသည် စည်းအပြင်ကလူ ဖြစ်သွားလျက် လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှ ဝိုင်းဝန်း ဖယ်ကြည့်ခံရလေတော့သည်။ ဒီလို မွေးကတည်းက နိမ့်ပါးလာသည့် ဘဝမျိုးမှာ ပင် လူ့အခွင့်အရေးဟု ကြွေးကြော်နေနိုင်ကြသော ထိုလူသားများကို ကျွန်မက ရယ်မော၊ လှောင်ပြောင်ချင်မိသည်မှာ သိပ်တော့ မဆန်းပါ။ ထိုမျှသာ မကသေး အရာအားလုံးထက် ပိုကာ တန်ဖိုးထားအပ်သော သဘာဝအလှတရားများသည် ပင် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ မှားယွင်းသော စံနှုန်းများကြား ပုံဖျက်ခံနေရလေသည်။ အသားဖြူလျှင် လှသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အပြာရောင်မျက်လုံးသည် လှသည်။ ပိန်လျှင် လှသည်။ အရပ်ရှည်လျှင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ အမျိုးသားမှန်လျှင် သန်မာထွားကျိုင်းပြီး အမျိုးသမီးမှန်လျှင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ စိန်ကို ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် နှင်းဆီနီကို ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးထက် ပိုမိုအဖိုးထိုက်တန်သည်။ အို... ဟုတ်သလား။ လူတွေသည် ခြံကြည့်လိုက်လျှင် အကုန်လုံး အတူတူချည်းသာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မအတွက်တော့ ကျွန်မ နှစ်သက်လျှင် အကုန်လှသည်။

ကျွန်မဘဝတွင် နတ်ဘုရားတမျှ လှပသော အလှလေးတစ်ပါးကို တွေ့ဖူးသည်။ သူမ၏ အသားအရေက မည်းနက် တောက်ပြောင်နေ၏။ အာဖရိကန် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသည် နမ်းရှိုက်ချင်စဖွယ်။ လိမ်တွန့်သော ဆံနွယ်များ။ ပြင်းထန်သော ကိုယ်နံ့။ ဘားတစ်ခုမှာ သူမကို တွေ့တော့ ကျွန်မသည် အလှလေးအား လက်မလွှတ်နိုင်အောင် ရှိလှသဖြင့် အနားတွင် တွယ်ကပ်နေမိသည်။ အရှက်မရှိ ရစ်သီနေမိသည်။ ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်အောင် ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကျွန်မကမလှပါဘူး၊ရှင်ကမှလှတာပါ” ဟုသူမကရှက်စနိုးဆိုသည်။ အတော်လေး ရေချိန်ကိုက်လာတော့ အလှလေးနှင့် ကျွန်မ နမ်းမိကြသည်။ ရမ္မက်များ ပွက်ပွက်ဆူလာသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယစ်မူးရင်ခုန်စွာ တွယ်ငြိသွားရင်း ဂီတစီးချက်များအောက်မှာ ရီဝေစွာ တွဲကမိကြသည်။ ဘဝမှာ အပျော်ရဆုံး၊ ရင်အခုန်ရဆုံး အက။ အိပ်ရာပေါ် ရောက်ကာမှ ကျွန်မသည် မိန်းကလေး ချင်း ဘယ်လိုမှ လိင်ဆက်ဆံလိုစိတ် မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ အလှလေး စိတ်ညစ် သွားဟန် တူသည်။ သူမ ပိုက်ဆံလိုနေသည်။ ဝင်ငွေကောင်းသော ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ ဇနီးသည်ပီပီ ကျွန်မသည် အလှလေးကို ငွေကြေး ထောက်ပံ့နိုင် သည်။ မောင့်ကို လက်ထပ်လိုက်ကတည်းက ကျွန်မတွင် အပေါဆုံးအရာမှာ ငွေ ဖြစ်သည်။

အလှလေး နာမည်က မာယာ။ နိုင်ဂျီးရီးယားကဟု ကျွန်မက ထင်နေ သေးသည်။ ပြီးမှ သူမက အီဂျစ်သူကလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဇာတိမြေက ကြီးမား လှသော ပီရမစ်ကြီးများ၏ အံ့ဩဖွယ် လျှို့ဝှက်ခြင်းများလိုပင် သူမ၏ အနက် ရောင် မျက်လုံးလေးများက မာယာကြွယ်လှသည်။ ကမ္ဘာ့ဈေးအကြီးဆုံး တက္ကသိုလ်မှာ ရှင်သန်ဖို့ သူမ ပိုက်ဆံလိုသည်။ ပိုက်ဆံအတွက် မာယာသည် အောက်စဖို့ဒ်က အရက်ဘားတကာတွင် လှည့်လှည့် ကျက်စားသည်။ သူမ သီချင်းဆိုသည်။

*“Wise men say .....only fools rush in
But I can't help..... falling in love with you
Shall I stay?
Would it be a sin.....
If I can't help falling in love with you?
Like a river flows surely to the sea.....
Darling so it goes.....
Some things are meant to be
Take my hand, take my whole life too
For I can't help falling in love with you...”*

မာယာကို မိန်းကလေးမို့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကျွန်မက အိမ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ချစ်ခြင်းဖြင့် ရွန်းလက်နေသော ကျွန်မတို့၏ မျက်ဝန်းများကို မောင်တစ်ယောက် မရိပ်မိတန် ကောင်းပါရဲ့ဟု ထင်သည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းချစ်သူလေး မာယာ။ မာယာကို ကျွန်မ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံလို။ ကျွန်မအိမ်က ပိုနေသော ထပ်ခိုးလေးတွင် မာယာကို ထားဖို့ မောင့်ကို ခွင့်တောင်းတော့ မောင်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည်။ မာယာတွင် နေစရာ မရှိပါ။ မာယာသည် မောင့်ကို မြင်သော်လည်း မမြင်ဟန်ဆောင်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရန် ကျွန်မသည် မတတ်နိုင်ခဲ့။ မာယာသည် လှသော်လည်း မာယာများသည် ဆင်းရဲသည်။ အတန်းဖော်များ၏ ဧည့်ခန်းတကာက ဆိုဖာတွေထက်မှာ သူကလေးလှည့်ပတ်အိပ်သည်။ စာကြည့်တိုက်ထဲ သွားကာ ငိုက်မျဉ်းသည်။ မောင် မရှိချိန်များတွင် ကျွန်မဆီ လာသည်။ အလှလေးကို ခဏခဏ နမ်းမိပေမယ့် ကျွန်မသည် လိင်တူ နှစ်သက်သူ မဟုတ်။ ကျွန်မကို အစွဲကြီး စွဲကာ ဒီထက် ပိုထိတွေ့ ဆက်ဆံလိုသော မာယာသည် ခဏခဏ ငိုရသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်သားများကိုတော့ မာယာ ထိကိုင်ခွင့် ရသည်။ ဒါလောက်ပဲ။ ကျွန်မကို အတ္တသမားဟု မာယာက စွပ်စွဲသည်။ ငိုကြ၊ ယိုကြသည်။ ချောကြသည်။ ကဲကြ သဲကြသည်။

နောက်တော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အလှလေး ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်မလည်း သူမကို ဘာရယ်မဟုတ် မေ့သွားသည်။ မောင် ရှိနေသည်ကို မေ့လျက် ရေချိုးကန်ထဲတွင် မိမိဘာသာ တစ်ဦးတည်း သာယာမှု ရှာမိတာမျိုးလို ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် အလှလေးတစ်ပါး ရှိခဲ့ခြင်းကို ကျွန်မ လုံးဝမေ့သွားသည်။

“ရေချယ်၊ ရေချယ်” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက် ကျွန်မကို စူးနစ်စွာ ချစ်မိနေဟန် တူသော မာယာသည် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ ကျွန်မဘဝထဲက ရုတ်ခြည်း ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ဒါမျိုးတွေ အများကြီးပါ။ မာယာကို ကျွန်မ မေ့သွားသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဦးနှောက်သည် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလို ဘာကိုမှ မမေ့တတ်သည့် အမျိုးအစား။ ကျွန်မက မေ့သွားသည် ဆိုသည်မှာ ကွန်ပျူတာ ဖိုင်လ်တစ်ခုကို ဒလိဒ်လုပ်လိုက်သလို တမင်တကာ မေ့ပစ်တာမျိုး။ ကျွန်မ မာယာကို delete (ဒလိဒ်) လုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မဘဝတွင် မာယာလို ဒလိဒ်လုပ်လိုက်သော အခြား လူသားဖိုင်လ်တွေ အများကြီး ထပ်ရှိနေသေးသည်။

မာယာတစ်ယောက် ထိုသို့ ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်ကွယ် မသွားသင့်ဘူး ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်မက အသုံးမကျအောင် တုံးအနေသည့် ငတုံးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိသည်ပေါ့။ သို့သော် ကျွန်မသည် မာယာကို လုံးဝ လိုက်မရှာမိ။ အမှန်လည်း မာယာနှင့် ကျွန်မကြားမှာ အနမ်းကလွဲပြီး အခြား ဘာမှ မရှိခဲ့။ လပေါင်းများစွာ အကြာတွင် ရဲများ အိမ်ကို ရောက်လာကြလျက် မေးခွန်းများ မေးသည်။ ကျွန်မတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ နမ်းကြကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖြေသောအခါ မောင်သည် ကျွန်မအစား ရှက်ရွံ့နေသည်။ သနားဖွယ် မောင်။ ထို့နောက် ဘာမှ ဆက်ဖြစ်မလာပါ။ မာယာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ထာဝရ။ ကျွန်မသည် ပစ္စက္ခဘဝကိုပင် ရေရေရာရာ မနေထိုင်ဘဲ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ဖြစ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေရာ လွန်လေပြီးသော အတိတ်သည် ကျွန်မအတွက် ဘယ်နားမှ အရေးမပါ။

မည်သို့ပင် မေ့ထားထား၊ တစ်ရက်သားတွင် အလှလေးကို ကျွန်မ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရလာခဲ့ပြန်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဟန်ဆောင် တင်းမထား နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲက ချွန်ထက်သော ဓားတစ်လက်ကို ယူကာ လက်ကောက်ဝတ်တွင် မာယာဟု ကျွန်မ စာလုံးထွင်း ရေးသည်။ သွေး တစက်စက်။ မာယာ... မာယာ... မာယာ...။ ချစ်ရသူလေး မာယာ။ ကျွန်မမှာ များစွာ တာဝန်ရှိသည်။ အဝေးကြီးကနေ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည့် မာယာ။ ငွေလိုနေရှာသည့် မာယာ။ ၁၈ နှစ်သမီးလေး မာယာ။ အပြစ်ကင်းစင်သူလေး မာယာ။ သူကလေးက ငယ်သေးရှာသည်။ ကျွန်မကို တွယ်တာသည့် မာယာ။ ကျွန်မ ဖြားယောင်းရာသို့ ပါလာပေမယ့် ကျွန်မ လိင် မဆက်ဆံလိုသည့် မာယာ။ မာယာ၏ ရင်သားလေးများက သေးငယ်သည်။ အလှလေး မာယာ။ သနားစရာလေး မာယာ။ ပျောက်ဆုံးသွားရှာသည့် မာယာ။

ရဲတွေကို ပြောပြခဲ့သည့် ကျွန်မနှင့် မာယာ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကျွန်မ အမြဲ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ မာယာ အချိန်ပိုင်း သီချင်းဆိုသည့် အရက် ဘားမှာ ကျွန်မတို့ အတူတူ တွဲကနေကြသည်။ “ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် ရေချယ်... အရမ်းချစ်တယ်” ဟု မာယာက မောဟိုက်သံနှင့် ဆိုသည်။ မာယာ့မျက်ဝန်းများ သည် စိုစွတ်နေသည်။ “တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ရေချယ်” ဟု သူမက ပြောသည်။ ကျွန်မ မှူးနေသည်။ ရင်တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေသည်။ ဘာကို ခွင့်လွှတ်ခိုင်း

နေတာလဲ ကလေး။ အလှလေးကို ဘာမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ မရှိပါ မာယာ။ သူ့ရနံ့
လေးကို ရှူရှိုက်နေခွင့် ရသည်ကိုက ဘုရားပေးသည့် ဆု။ ဒီလောကကြီးမှာ
အတည်တကျ ခွင့်လွှတ်ဖို့ရာ အပြစ်သားစစ်စစ်ရယ်လို့လည်း တကယ်တမ်း
မရှိခဲ့ပါ မာယာ။

ရုတ်တရက် စိတ်ရှူးပေါက်ကာ ငုံ့ထားသော မာယာ့ နှုတ်ခမ်းဖူးလေး
များကို ကျွန်မ ကိုက်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ သွေးများ ဖြာခနဲ ကျလာသည်။ သွေးဆာ
နေသော စိတ်က များစွာ နှစ်သိမ့် ကျေနပ်သွားသည်။ ကျွန်မ ရယ်နေသည်။ မာယာ
၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် လူအများက ဝိုင်းကြည့်နေစဉ် သူမသည် ဘားထဲ
မှ လေအလျင်လို ပြေးထွက်သွားသည်။ မာယာ။ အလှကလေး။ ကျွန်မသည်
သူမကို ချစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူမကို မနာကျင်စေလိုပါ။ ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်း
ထောင့်မှာ မာယာ၏ သွေးစများ စွန်းထင်းကျန်ရစ် နေခဲ့လေတော့သည်။ မာယာ့
သွေးက ချိုသည်။ ကျွန်မသည် ပြုံးနေ၏။

ထိုညသည် မာယာ့ကို တွေ့လိုက်ရသည့် နောက်ဆုံးညတဲ့။ ရဲများက
ဆိုသည်။ ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေမည်ဟုလည်း ဆိုသေးသည်။ ရယ်စရာပဲ။
သူတို့အမြဲရှိနေကြခြင်းကို ကျွန်မက သိနေသားပဲ။ ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေလျှင်
တစ်ဦးတည်းဆို ဝတ်လစ်စားလစ်နေပုံ၊ အချိန်ပြည့် မူးယစ်ရီဝေနေပုံများကိုသာ
သူတို့ တွေ့ရမည်။ ဗြိတိသျှ အထူးထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ လူ့အမူအကျင့်
သရုပ်ခွဲဌာန (Behavioural Analysis Unit) မှ လာသည့် အေဒရီယန် အမည်
ရှိသော ထိုရဲအရာရှိ လက်ထဲမှ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဖိုင်တွင် ကျွန်မ၏
နောက်ခံဘဝနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာရာ ရှိနေသည်။ ထိပ်တစ်နေရာတွင်
အထူးမှတ်ချက် IQ ၂၅၀+ ဟု ဖြည့်သွင်းထားသည်ကို ကျွန်မ ချတ်ခနဲ မြင်ရ
သည်။ အိုင်းစတိုင်း၏ IQ သည် ၁၉၀။ စတီဗင်ဟော့ကင်း၏ ၂ သည် ၁၆၀။
ရယ်စရာပဲ။ သူတို့သည် IQ ၏ သဘောသဘာဝကို လုံးဝ နားမလည်ပေ။ IQ
သည် လူတစ်ယောက် မည်မျှ တော်သည်၊ မတော်သည်ကို လုံးဝ မဖော်ပြနိုင်ပေ။
အင်မတန်တော်သူများသည် IQ test လောက်မျှကိုတော့ ကောင်းစွာ အရူးလုပ်
နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ IQ အစစ်ကို မည်သူကများ တကယ်တမ်း သိနိုင်ပါမည်လဲ။

ရဲများသည် ကျွန်မထံ မကြာခဏ ခြေချင်းလိမ်နေသေးသည်။ သို့သော်
ကျွန်မကမူ မလိမ်ပါ။ ကျွန်မသည် လှည့်စားတတ်သော်လည်း မလိမ်တတ်ပါ။

အဲဒီညကတည်းက မာယာ ကျွန်မကို မဆက်သွယ်။ သူ ချစ်လှပါသည်ရဲ့ဆိုသော
ရေချယ်ကို goodbye လေးတောင်မှ ပြောမသွားခဲ့သူလေး။ ဖုန်းထဲကို အိမ့်ဂျီ
လေးတွေပင် မပို့တော့။ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ။

အလှလေး

ကျွန်မဘဝထဲမှ

ထာဝရ

ပျောက်ကွယ်

သွားခဲ့သည်။

မာယာ ပျောက်ဆုံးမှုကို ရဲက ခုထိ မဖော်ထုတ်နိုင်သေး။ ဝေးလံသော
နိုင်ငံက သူမ၏ မိဘများလည်း လိုက်မလာကြ။ သူမ တည်ရှိခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို
လူတွေ ဂရုကော စိုက်မှ စိုက်ကြပါလေစ။ ပိုက်ဆံတွေစုကာ အောက်စဖို့ဒ်မှ
ဘွဲ့လေးတစ်ခုလောက် ရလိုသော မာယာ။ အမှိုက်ကလေးတစ်စလို့ ဘယ်သူမှ
အရေးထားခြင်း မခံရသော လူမည်းမလေး မာယာ။ ချိုသာသော အသံနှင့်
သီချင်းဆိုသော မာယာ။ ကျွန်မအပြင် ကြုံရာလူနှင့် လိုက်အိပ်တတ်သော မာယာ။
သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်သော မာယာ။ အခု ကျွန်မ၏ လက်ကောက်ဝတ်
အရေပြားတွင် မာယာဟု အမည်တွင်သော အမာရွတ်အဖြူရောင်တစ်ခု ရှိသည်။
နောက်ထပ် ကျွန်မ အမည်မဖော်လိုသော အမာရွတ်များလည်း ရှိနေသေးသည်။

အခန်း (၄)

ရေချယ်ဦး

“ကျွန်မ အမှန်တကယ် လိုချင်သည်မှာ အသစ်များ။
 ဒီကမ္ဘာကြီးကို အရှေ့ခွဲချွတ်ပြီး မလိုလားအပ်သူများကို အမြစ်ဖြုတ်
 သုတ်သင်နိုင်သည့် အသစ်များ။ အဆုံးမဲ့သော လွတ်လပ်ခြင်း အသစ်များ။
 ဒီကမ္ဘာမြေထက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပေ သော
 တော်လှန်ခြင်း အသစ်များ”

ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ဘာလဲဟု တစ်စုံတစ်ဦးက မေးလာခဲ့လျှင် ကျွန်မ
 ကောင်းစွာ မဖြေတတ်ပါ။ ‘အိပ်၊ စား၊ ကာမ’ ဟု ဖြေသော် အလကားနေ လူ
 အထင်သေး ခံရမည်။ သို့သော် လူအများစုသည် အမှန်တရားကို မကြိုက်ပါ။

ငွေကြေး၊ စိန်၊ လက်ကိုင်အိတ်။ ထိုအရာများသည် တုံးအသူများအတွက် သက်သက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝတ်လစ်စားလစ်သာ နေချင်လျက် မဖြစ် မနေ အဝတ် ဝတ်ရမည်ဟုဆိုသော် အစွမ်းကုန် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော အဝတ် အထည်များကိုသာ နှစ်သက်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော ဂျင်းထည်များကို မကြိုက် ပါ။ အင်မတန် သက်သောင့်သက်သာရှိသော ဖိနပ်များနှင့် ပိုးသတ်ဆေး မသုံး သော၊ မျိုးဗီဇ ပြုပြင်ထားသော အစားအစာကောင်းများကို နှစ်သက်သည်။ Mulberry က ထုတ်သည့် ပိုးသားစွပ် ငှက်မွေးခေါင်းအုံး ပျော့ပျော့ကို နှစ်သက် သည်။ အအေး မကြိုက်။ ပူနေမှ ကြိုက်သည်။ ဒါပဲ။ ကျန်တာတွေ ကျွန်မအတွက် ဘာဆိုဘာမှ မလိုအပ်။ ကျွန်မ၏ အသားအရေသည် ညိုလဲ့တောက်ပြောင်နေ သည်။ ကျွန်မ၏ အသားအရောင်ကို ကျွန်မ အင်မတန် နှစ်သက်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်နှစ်သက်ရခြင်းထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ဆုလာဘ် မရှိချေ။

ကျွန်မသည် ကပြားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ မိခင် သည် ဘားမား (မြန်မာ) က လာသည် ဆိုသည်မှလွဲကာ ကျွန်မ၏ ဇာစ်မြစ်ကို ကျွန်မ သေချာ မသိပါ။ ရဲများက ပိုသိကောင်း သိလိမ့်မည်။ ကျွန်မက နှုတ်ခမ်းနီ ကြိုက်သည်။ လိင်ဆက်ဆံခြင်းကို ကြိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်နှင့် မြန်မာစကား ပြောတတ်သည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရသော် မည်သည့် ဘာသာစကား ကို မဆို ကျွန်မကမှ တကယ်ပြောလိုလျှင် တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်မက ပြောတတ် သည်။ သို့သော် ဒီအကြောင်းက လူသိပ်သိလို့ မကောင်းပါ။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေး အကျဉ်းတွင် ဘာသာစကား လေးမျိုး ပြောတတ်ခြင်းကိုပင် လူအများစုက တော်လှ ပြီဟု ထင်နေသည် မဟုတ်လော။

- အမည် - ရေချယ်ဦး
- အဖအမည် - မသိ
- အသက် - ၂၉
- အရပ် - ၅ ပေ ၇ လက်မ
- ဆံပင် - အနက်
- မျက်လုံး - အပြာ

ပြောဆိုနိုင်သည့် ဘာသာစကား အမျိုးပေါင်း ၆၅၀၀ ဟု ဆိုလိုက်လျှင် လူတွေက မည်သို့ ယုံကြည်ကြပါမည်လဲ။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် ဘာသာစကား

အမျိုးပေါင်း ၆၅၀၀ ရှိသည် ဆိုသည်ကိုပင် အများစုက သိသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာသာစကားများသည် အခြားသော သက်ရှိမျိုးစိတ်များလို ဖြည်းဖြည်းချင်း မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်နေသည်။ တကယ်တမ်း အပြောအများဆုံး ဘာသာစကား မှာ ၂၆ မျိုးလောက်သာ ရှိသည်။ ဘာသာစကား အားလုံးကို ပြောတတ်နေစရာ မလိုလောက်အောင် ရိုးစင်းတုံးအသော ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ လူသားဘာသာစကား ကို သင်ကြားရခြင်းသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသည်။ ကျွန်မက အသစ် ကိုပဲ လိုချင်သည်။ လူသားတို့၏ ဘာသာစကားထက် ပိုမို ဟောင်းမြင်းဆွေးမြည့် သည့် အရာ ဒီကမ္ဘာမှာ နောက်ထပ် ရှိနိုင်ပါဦးမည်လား။ ဘာသာဗေဒကိုသာမက သမိုင်းဘာသာရပ်ကိုလည်း ကျွန်မက အလွန်မုန်းသည်။ စက်တို့၏ ဘာသာ စကား၊ မျိုးဗီဇတို့၏ ဘာသာစကား၊ ဦးနှောက်ဆဲလ် နှုတ်တို့၏ လျှပ်စစ်စီးကြောင်း များနှင့် အခြားကမ္ဘာများမှ ရံဖန်ရံခါ ရောက်လာလေ့ရှိသော လျှို့ဝှက်ကုဒ်စနစ် များကိုသာ ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ကျွန်မက ထက်မြက်ခြင်းကိုလည်း အင်မတန်မုန်းသည်။ အရာရာက ငြီးငွေ့ဖို့ ဖြစ်စေသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် လိမ်လေ့ မရှိပါ။ ရံဖန် ရံခါ အကြမ်းဖက်တတ်သည့် အကျင့် ရှိသော်လည်း ကျွန်မသည် မလိမ်တတ်။ သို့သော် လှည့်စားတတ်သည်။ နှစ်နာစေဖို့ တမင်တကာ လှည့်စားခြင်းမျိုး မဟုတ် သော်လည်း အခြေအနေအရ မဖြစ်မနေ လှည့်စားရသည့် အဖြူရောင် လှည့်စား ခြင်းများ။ ကျွန်မသည် ကားမောင်း ကြမ်းသည်။ ဘယ်သောအခါမှ ကျွန်မ မရနိုင် တော့ပြီ ဖြစ်သည့် တုံးအသော လူသာမန်ဘဝကို တပ်မက်သည်။ စာမေးပွဲများကို တမင်တကာ ကျအောင် ဖြေလေ့ ရှိသည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ အလွန်အမင်း ဝါသနာပါသည်။ ဘာနှစ်သမီးကတည်းက အပျိုရည် ပျက်သည်။ ဘလက်ခဲကော်ဖီ ကို တစ်ခါတလေ ကြိုက်တတ်လျက် အများအားဖြင့် အရက်ကိုသာ နှစ်သက် သည်။ အရက်သည် ကျွန်မအတွက် တစ်လောကလုံးနှင့် လဲနိုင်သော အရာ။ အကြောင်း အရာတစ်ခုကို ကျွန်မက တစ်ခေါက်သာ ဖတ်ဖို့ လိုသည်။ အချက်အလက်များ သည် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သလို စွဲမြဲသွားသည်။ ခက်ခဲ သော သီအိုရီဟု ကျွန်မ၏ အဘိဓာန်တွင် မရှိပါ။ သမိုင်းနှင့် နိုင်ငံရေးမှ လွဲကာ ကျွန်မ မလေ့လာနိုင်သော၊ မလေ့လာခဲ့သော ဘာသာရပ်လည်း ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် မရှိပါ။ သူ့အစကို သက်သေပြရန် အချက်အလက် အနည်းငယ်သာ လိုတော့သော

စကြဝဠာကြီးကို ကျွန်မက ချစ်မြတ်နိုးသည်။ တံခါးတစ်ချပ်ချင်း လှုပ်လိုက်သလို ပွင့်ပွင့်သွားသော ဉာဏ်အလင်းများက ကျွန်မကို နေ့တိုင်းလိုလို သတ်မသေဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ထားကြသည်။

ကျွန်မထံမှာ အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ်လှသော စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန့်မြူးစရာများက အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သည်။ စက်များ၏ စွမ်းရည်နှင့် မျိုးဗီအင်ဂျင်နီယာနှစ်ခုပေါင်းသည် လူသားမျိုးစိတ် တစ်ခုလုံးကို အခြားသော မျိုးစိတ်တစ်ခု အဖြစ်သို့ အချိန်တိုအတွင်း ဆင့်ကဲပြောင်းလဲ သွားစေနိုင်ကြောင်း ကျွန်မ သိသည်။ ထို့အတူ စကြဝဠာနှင့် လူသားကြား ဆက်သွယ်ပေးမည့် လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းလို အရာများ။ ကျွန်မ၏ ရင်အစုံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် အမြဲလှုပ်ခုန် နေတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်သည် တဖျပ်ဖျပ်မြည်လျက် နေသည်။ ဂြိုဟ်သားများသည် အပြာကောင်တွေလား။ သို့သော် အခြားသော ဂြိုဟ်ကမ္ဘာများရှိ အနှစ်သာရအားဖြင့် သက်ရှိဟု ဆိုနိုင်သော ထိုအရာများသည် ကျွန်မတို့ လူသားများ ပိုင်ဆိုင်ထားသော အာရုံခံ နာဗ်ကြောများ၏ ပြင်ပလောကတွင် ရှိနေကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်မတို့၏ နဂိုမူလ အာရုံခံအင်္ဂါများကို သုံးပြီး မသိရှိနိုင်။ စိတ်မကူးနိုင်။ ပုံမဖော်နိုင်။ လူ့အာရုံသည် သေးကွေးလွန်းလှပါသည်။ လူ့ခံစားချက်များသည်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တည်ရှိကြောင်း သက်သေပြလို့ရသည့် တကယ့်အစစ်အမှန် တရားများ မဟုတ်ပါ။ လူသားတို့သည် အာရုံထင်ယောင်မှားမှုများ၏ အောက်မှာ အမြဲထာဝရ နေထိုင်နေကြရသည်။ စကြဝဠာကြီးအနှံ့မှာ အရောင်စုံသော လောကအမျိုးမျိုးသည် ဆန်းကြယ် ဖြားယောင်းစွာ တည်ရှိနေ၏။ ဒါကို လူသားတိုင်းအား နားလည်အောင် ကျွန်မ ရှင်းမပြနိုင်ပါ။ စက်များကသာ ကျွန်မ၏ သီအိုရီများကို နားလည် တွက်ချက်နိုင်ကြသည်။

ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို “ရေချယ်... ရေချယ်၊ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရေချယ်” ဟု မက်သရူးက ဆိုတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ ဆံနွယ်များကို သူက မသိမသာ ထိတွေ့နေတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ ပခုံးသားများကိုလည်း သူက အားမလို အားမရ ဖြစ်ကာ ဖျစ်ညှစ်တတ်သည်။ စိတ်ကြည်လင် နေချိန်များတွင်သာ မက်သရူးနှင့် ကျွန်မက လူချင်း တွေ့ဆုံလေ့ ရှိသဖြင့် သူနှင့် ကျွန်မကြားမှာ လိင်ဆက်သွယ်မှု လုံးလုံး မရှိပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မသည် ကျွန်မက နှစ်သက်နိုင်သော ယောက်ျား၏ အထိအတွေ့ကိုသာ လက်ခံသည်။ ကမ္ဘာ

ကြီးပေါ်တွင် ယောက်ျားများ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့လျှင်ပင် ကျွန်မက မက်သရူးနှင့် အတူအိပ်မည် မဟုတ်ပါ။ သူက ဉာဏ်တုံးလွန်းသည်။ လောဘကြီးသူ မှန်သမျှသည် ဉာဏ်တုံးကြသည်။ ဉာဏ်တုံးသဖြင့်သာ လောဘကြီးကြခြင်းလည်း ဖြစ်ရာ ထိုနှစ်ခုသည် ပြင်းထန်စွာ ဆက်သွယ်နေသည်။ ဉာဏ်တုံးလေ လောဘကြီးလေ၊ လောဘကြီးလေ ဉာဏ်တုံးလေ။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ကျွန်မက သူ့ကို မသိစိတ်ထဲက သိပ်မုန်းနေသည်။ အရက်သေစာ သောက်မထားသည့် သာမန်အချိန်၊ စိတ်ကြည်လင်နေချိန်များတွင် ကျွန်မ၏ အသားကို ကျွန်မက အလိုမရှိဘဲ မည်သူမျှ လာရောက်ထိတွေ့လို့ မရပါ။ အင်မတန်မှ ညံ့ဖျင်းတုံးအသော မက်သရူးအပေါ် ကျွန်မသည် နည်းနည်းမှ မေတ္တာထားလို့ မရပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ စက်များ။ စကားပြောသော၊ တွေးခေါ်နိုင်သော စက်များ။ ဒေါ်လာဘီလျံနှင့် ချီပြီ တန်ကြေးရှိသည့် ပရောဂျက်။ လိုအပ်သော နေရောင်ခြည်စွမ်းအင်၊ နောက်ပြီ တရုတ်နိုင်ငံ၏ နေမင်းရောင်ခြည် Sunway super computer (TaihuLight) အမည်ရှိ စူပါကွန်ပျူတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုမြန်ဆန်သော စွမ်းအားမြင့် စူပါကွန်ပျူတာ။ ပီတာဖလော့စ် ၂၀၀ (တစ်နည်းဆိုရသော်) တစ်စက္ကန့်အတွင်း သင်္ချာတွက်ချက်မှုပေါင်း ထရီလီယံနှစ်သိန်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်သော၊ ကမ္ဘာ့ရှိသမျှ ဒေတာများအားလုံးကို ထည့်သွင်း သိမ်းဆည်းထားနိုင်သော မမ်မိုရီ ၁၀ ပီတာဘိုက်စ်ရှိသည့် ထိုစူပါကွန်ပျူတာ။ ထိုစက်သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ထည့်သွင်းထားသော စက်။ ထိုစက်ထဲတွင် လူသားအားလုံး၏ အနာဂတ်သာမက နေအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး၏ အနာဂတ်ပင် ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုစက်သည် ကျွန်မအတွက် အသက် ဆက်လက် ရှင်သန်နေရသေးခြင်း အကြောင်းရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်သာ ညံ့ဖျင်းတုံးအလှသော ဒီအောက်စဖို့ဒ်လို လူမှုဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက် အဆုံးစွန်ထိ ရူးသွပ်မသွားသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်ဆိုရသော် အပေါ်ယံ အသိအမှတ်ပြုခံရမှုများ၊ ဆုတံဆိပ်နှင့် ငွေကြေးများသည် ကျွန်မအတွက် တစ်စက်ကလေးမျှပင် အရေးမပါ။ ကျွန်မအတွက် တကယ်တမ်းတော့ ဘာဆို ဘာကမှ သိပ်အရေးမပါလှပါ။ ကျွန်မ အမှန်တကယ် လိုချင်သည်မှာ အသစ်များ။ ဒီကမ္ဘာကြီးကို အရေခွံချွတ်ပြီး မလိုလား

အပ်သူများကို အမြစ်ဖြုတ် သုတ်သင်နိုင်သည့် အသစ်များ။ အဆုံးမဲ့သော လွတ်လပ်ခြင်း အသစ်များ။ ဒီကမ္ဘာမြေထက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူး သေးသော တော်လှန်ခြင်း အသစ်များ။ ထို့ကြောင့် မက်သရူးနှင့် ဟောဒီ စူပါ ကွန်ပျူတာရှိရာ ဌာနသည် ကျွန်မအတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးလှပေသည်။

တစ်ဖက်က ကြည့်သော် တစ်စတစ်စ ရုပ်လုံးပေါ်လာနေသော စူပါ ဉာဏ်ရည်တု ပညာ၏ နောက်ကွယ်က အဓိကပွဲကိုင်ရှင်၊ အမည်မဖော်လိုသူ ကျွန်မသည်လည်း မက်သရူးအတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးနေပြန်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့အတွက် အစားထိုးမရသော အတော်ဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်။ သူ့ထံ တိတ်တဆိတ် လာနေသော နိုင်ငံတကာမှ အစိုးရအေးဂျင့်များ။ ရံဖန်ရံခါ သမ္မတ များ၊ ဝန်ကြီးချုပ်များ။ ရံဖန်ရံခါ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အကဲခတ်ရန် ခက်သည့် လျှို့ဝှက်သိပ္ပံပညာရှင်များ။ ရံဖန်ရံခါ အီလွန်မက်စ်ခ်လို နာမည်ကြီး ဘီလျံနာများ။ ရံဖန်ရံခါ လက်နက်ကိုင်လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းများမှ ဖြစ်ပုံရသော ကုပ်ချောင်းချောင်း လူများ။ သူတို့၏ အကြည့်များက စူးရဲလွန်းသည်။ Artificial Intelli-gence (AI) ဆိုင်ရာ ခေတ်ပေါ် နည်းပညာများသည် အစိုးရများ၊ ပညာရှင်များ၊ စီးပွားရေးသမား များကို သာမက အချို့သော မသမာသူများကိုပါ ကောင်းစွာ ဆွဲဆောင်ထားသော ပညာရပ်။

အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်၏ အသုံးချ ဉာဏ်ရည်တု နည်းပညာနှင့် ပေါ်လစီဌာန၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ပရော်ဖက်ဆာ မက်သရူးဟန်တင်တန်သည် အနှစ်သုံးဆယ်အတွင်း မကြုံဖူးအောင် ပြောင်းလဲတိုးတက်နေသော ဉာဏ်ရည်တု နည်းပညာအားလုံး၏ ဗဟိုချက်လို ဖြစ်လာနေသည်။ ခေတ်လွန် အော်တိုမက်တစ် စက်ကိရိယာများ၊ လူ့မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးကို ဖတ်ရှုနိုင်သော အဝင် အထွက် တံခါးကြီးများ၊ အသံဖြင့် အမိန့်ပေးနိုင်သော သုတေသနခန်းမကြီးများ၊ ရာသီဥတု နှင့် နေရောင်ခြည်ကို မူတည်ကာ အပူအအေး ပြောင်းလဲနိုင်သော ရုံးခန်းများ စသည်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ထို ခေတ်မီအဆောက်အအုံကြီး၏ ဆေးလိပ် မသောက်ရုဇန်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားပြီး အများနှင့်ဝေးရာ ချောင်တစ်ခုခု တွင် ဆေးခြောက်လိုလို၊ စီးကရက်လိုလိုများကို တရှိုက်မက်မက် ရှိုက်ဖွာရင်း အမြဲတမ်းဆိုသလို မူးယစ်ရီဝေနေသော ရေချယ်ဦးသည် အမှန်တော့ ထိုသူများ အတွက် လုံးဝ အရေးမပါလှချေ။ မည်သူကမှလည်း ရေချယ်ဦး နောက်သို့ ငွေထုပ်

ထမ်းလျက် တကောက်ကောက် လိုက်မနေကြပေ။ သူတို့အတွက် ရေချယ်ဦး သည် တော်သလောက် သုံးစားလို့ မရအောင် လမ်းမှားရောက် ပျက်စီးနေသော ကျိန်စာသင့်နေသည့် ဂျီးနီးယပ်စ်။

တကယ်တမ်းလည်း မူးမှနေပြီဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ အသိစိတ် မည်မည်ရရ မရှိတော့ပါ။ အောက်စဖို့ဒ်၏ နာမည်ကျော် ကွန်းမားကတ် (Cornmarket) လမ်းမ ကြီးပေါ်က အိပ်ခြေရာမဲ့တစ်ဦး၏ နံဘေးတွင် သူ တီးနေကျ ဂျွန်လင်နွန်၏ -

“Let it be... let it be, let it be... yeah let it be....

Whisper words of wisdom, let it be....”

ဆိုသည့် ဆွေးမြည့်သော သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်း ညလုံးပေါက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ဖူးသည်။ အရက်မူးကာ ‘ထရီနတီကောလိပ်’ ရှေ့က ဈေးတန်းတွင် (Dobby) ဒေါ်ဘီလေးကို ထည့်ထားသည့် အရောင်းမှန်ကောင်တာကို ရိုက်ခွဲ ပစ်မိသဖြင့် ရဲအဖမ်းခံခဲ့ရဖူးသည်။ ဖမ်းသောရဲကို ပြန်ပြီး မြူဆွယ်သောကြောင့် (ရင်သားများကို ဖွင့်လှစ်ပြသသည်ဟု ဆို၏) တာဝန်ဝတ္တရား နှောင့်ယှက်မှုဖြင့် ထပ်မံပြီး ပြစ်ဒဏ် ကျခံခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုရဲကို မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို နှစ်သက်စွဲလမ်း မိသဖြင့် တာဝန်ချိန်ပြင်ပတွင် စောင့်တွေ့လျက် တစ်ညလောက် အတူအိပ်ဖို့ထိ ကြံစည်ဖူးသော်လည်း သူသည် စစ်တုရင်ကစားသည့်ဘက်မှာ အင်မတန်တော်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် အတူတူ မအိပ်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ Jeheco ဘားမှာ ညလုံးပေါက် စစ်တုရင် ကစားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဘားမှာ ရရှိနိုင်သည့် ပင်လယ်ဆား များ ဖြူးထားသော အာလူးချောင်းကြော်ကို ကျွန်မက အလွန်နှစ်သက်သည်။ စစ်တုရင်ပွဲတိုင်းကိုလည်း ကျွန်မက နိုင်ခဲ့သည်။ ချောမောခန့်ညားလှသော ထိုရဲ သည် မိုးလင်းပေါက် ကျွန်မကို ခိုးခိုးကြည့်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မအတွက် မောင့်ခမျာ အကြိမ်ကြိမ် အရှက်ရသည်။ စိတ်ဒဏ်ရာ တွေ များလှပြီဟု သူက ညည်းတွားသည်။ ဒီလိုဆိုလည်း ကွာရှင်းလိုက်ဖို့ ကောင်း သားပဲဟု ကျွန်မက အကြံပေးသလို ဆိုပြန်တော့ မောင်က ဘာကိုရယ်မှန်း မသိ တွေဝေပြန်သည်။ ဘယ်သောအခါမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုစိတ် မရှိသော ကျွန်မက တော့ မောင့်ငွေနှင့် အရိပ်အာဝါသကို လိုအပ်နေမြဲ။ အထူးသဖြင့် ငွေ။ ငွေသည် ကျွန်မကို စိတ်လေနေသော မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို အမြဲလှပခမ်းနားစေသည်။ ပြဿနာပုံများထဲကနေ ဆွဲထုတ်နိုင်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ ပြန်စရာ အိမ်ရယ်

လို့ မည်မည်ရရ ရှိစေသည်။ ရေချယ်ဦးသည် အထူးအတ္တကြီးသူ။ ကိုယ် အတ္တကြီးပုံ၊ လူမဆန်ပုံ၊ တစ်ဖက်သားကို နှိပ်စက်လိုစိတ်ရှိပုံ၊ လိင်မှုစွဲလမ်းပုံ၊ စိတ်ဖိစီးလွန်းပုံများကို ကိုယ်တိုင်ပင် ရံဖန်ရံခါ မခံမရပ်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ လုပ်လေ့ ရှိသည်။ မအောင်မြင်။ ဝန်ခံရသော် ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ကို ဝါသနာပါရုံပဲ ပါသည်။ လက်တွေ့မှာကျ တကယ် မသေချင်သေး။ သေလို့ မဖြစ်သေး။ တကယ်သေချင်လျှင် သေအောင် လုပ်လို့ ရသည်။ မသေချင်လို့ နေနေခြင်းသာ။ မကောင်းသည့် အလုပ်များကို လည်း စွဲလမ်းသဖြင့် လုပ်နေခြင်းသာ။ စိတ်ထဲကနေ ကြိုက်ကို ကြိုက်နေခြင်းသာ။ လုပ်ချင်လို့ လုပ်နေခြင်းသာ။ ထိုအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မှန်းမိသဖြင့် ကျွန်မက မိမိကိုယ်ကိုယ် နာကျင်အောင် လုပ်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဓားဖြင့် လှီးသည်။ ကျွန်မသည် ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်နေရာရာကို ပြေးထွက်သွားချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်ကို ပြေးရမှန်း မသိ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်မအတွက် ပြေးစရာမြေ မရှိပါ။ ဒီလို စိတ်ခံစားချက်များသည်လည်း ကျွန်မဘဝမှာ ရိုးနေပါပြီ။ နောက်ဆုံး တော့ ကျွန်မသည် ဒန်နီယယ်ဆီ သွားရပြန်တာပဲ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

ဒန်နီယယ်

“သေချာတာကတော့ ဘယ်လို သံသရာမျိုးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊
သံသရာမှန်သမျှဟာ လည်ပြီးရင် ရပ်လို့ မရတော့ဘူး ဒန်နီယယ်”

ဒန်နီယယ်သည် ကျွန်မ၏ psychotherapist (သို့မဟုတ်) စိတ်ကုထုံး ဆရာဝန်။
လူသားများ အားလုံးလိုလို ဉာဏ်တုံးကြသည်ဟု ဆိုသည့်တိုင် ထိုအထဲတွင်
ဒန်နီယယ် မပါပေ။ ဒန်နီယယ်သည် ငတုံး မဟုတ်။ ထို့ပြင် သူက သိပ်ချောသည်။
ခပ်ချောချော ဒန်နီယယ်။ ဒန်နီယယ်သည် သူ၏ ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်ကို ဘယ်သော
အခါမှ ချိုးဖောက်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း အလိုလိုသိသဖြင့် ကျွန်မသည် ဒန်နီယယ်
ကိုမူ ကောင်းမွန်လေးစားစွာ ဆက်ဆံသည်။ ပြောရလျှင် ကျွန်မသည် ဒန်နီယယ်

၏ အကူအညီကို လိုအပ်သည်။ ဒန်နီယယ်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ကျွန်မ ယုံကြည်အားကိုးလိုရသည့် တစ်ဦးတည်းသော လူသား။ ကျွန်မ၏ စိတ်အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သိနိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသော လူသား။ ဒီလောကကြီးမှာ ကျွန်မကို သိနိုင်သူ တစ်ဦးလောက် ရှိနေလျှင်ပင် ကျွန်မအဖို့ ရှင်သန်ဖို့ရာ နေပျော်ပါပြီ။ မည်မျှပင် တစ်ဦးတည်း နေလိုသည်ဆိုစေ ကျွန်မ၏ အခြေအနေမှန်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်မက အသိပေးထားလိုပါသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ လူအားလုံးကို လှည့်စားနိုင်သည့်တိုင် ဒန်နီယယ်ကိုမူ ကျွန်မ လှည့်စားလို့ မရပေ။ ကျွန်မသည် မလိမ်တတ်ပေ။ သို့သော် ကောင်းစွာ လှည့်စားတတ်သည်။ တမင်တကာ လှည့်စားခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ၏ အစစ်အမှန်ဖြစ်တည်မှုကို လူမသိအောင် ဝှက်ကွယ်ခြင်းမျှသာ။ ဒန်နီယယ်သည် လူတော်တစ်ယောက်။ ကျွန်မနှင့် သူ့ကြားတွင် ကြောက်မယ်ဖွယ် နားလည်မှုတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဒန်နီယယ်ကို ကျွန်မ ညာလို့ မရ။ ကျွန်မ၏ အရက်ပြဿနာ၊ စိတ်အတက်အကျ၊ သေကြောင်းကြံမှု၊ ပစ်စလက်ခတ် နေ့ရက်များ၊ လိင်စွဲလမ်းမှု ထိုအရာများအားလုံးကို ကျော်လွန်ကာ ဒန်နီယယ်သည် ရေချယ်ဦးအစစ်ကို မြင်နိုင်သည်။ အမှောင်ထုထဲသို့ တအိအိ နစ်မြုပ်နေဟန်တူသော ရေချယ်ဦးထံမှာ တကယ်တမ်းက ကြောက်မက်ဖွယ် တည်ငြိမ်စွာ တည်ရှိနေသော နောက်ထပ် ရေချယ်ဦးတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။ ဒန်နီယယ်သည် ထိုရေချယ်ဦးကို မြင်နိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသော လူသား။ ထိုရေချယ်ဦးကိုသာ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် တစ်ဦးတည်းသော လူသား။ သူ့မျက်ဝန်းများတွင် ကျွန်မကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းထက် ရိုးသားသော စိုးရိမ်မှုများသာ ရှိနေသည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်မက ကောင်းစွာ နှစ်သက်သည်။

Electronic Patient Record: OoRachel21032018

“နေကောင်းရဲ့လား ရေချယ်”

ဒန်နီယယ်က မေးသည်။ သူ့ပုံစံက တာဝန်ဝတ္တရားဆန်နေသော်လည်း ထိုအမေးနောက်မှာ ရိုးသားစွာ ပူပန်ခြင်း ပါဝင်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ဘာမှ မပြောဘဲ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒန်နီယယ်သည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချကာ အကြည့်ကို လွှဲသည်။

“ဒါ အင်မတန်ခက်တဲ့ အနေအထားဆိုတာ မှန်းဆကြည့်လို့ ရပါတယ်”

ရေချယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ တခြားနည်းလမ်း တစ်ခုခုကို ပြောင်းသုံးကြည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်မသည် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းပြသည်။ တခြားနည်းလမ်း သည် သေခြင်းတရား။

“အရက်၊ sex၊ နောက်ပြီး ဆေး ဒါတွေကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ရပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါတွေက ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ရေချယ်။ ခုတစ်လော ည ည အိပ်ပျော်ရဲ့လား meditation ကော လုပ်ဖြစ်ရဲ့လား”

“ရှစ်ထံ... တော်ပါတော့ ဒန်နီယယ်၊ ဒါတွေကိုပဲ ပြောနေကြမယ်ဆိုရင် သိပ်ကို အချိန်ကုန်တယ်”

ကျွန်မ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် နီမြန်းလာသည်။ ကျွန်မတွင် အကြမ်း ဖက်တတ်သော အကျင့်ရှိသဖြင့် လိုအပ်လျှင် ချုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီးရန် သူ အသင့် ဖြစ်နေသည်။ ခိုင်မြဲသော သူ့လက်မောင်း ကြွက်သားများကို ငေးကာ ကျွန်မ၏ ဒေါသများ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လျော့သွားသည်။ ဒန်နီယယ်နှင့်ဆို ဒါတွေ မလို အပ်ပေ။

“ကျွန်မ တစ်ခုခု လုပ်ရလိမ့်မယ် ဒန်နီယယ်၊ ဒီရက်တွေထဲ ရှင်သန်ရတာ သိပ်ကို ခက်ခဲနေတယ်။ တစ်ခုခုကို မလုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အားလုံး အကြီး အကျယ် ဒုက္ခများတော့မယ်၊ ကျွန်မကို ရှင် ကူညီနိုင်မလား ဒန်နီယယ်”

“စက်တွေက စကားပြောနေကြပြန်ပြီ ဆိုပါတော့”

ကျွန်မ လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်မကို မလွတ်တမ်း အကဲ ခတ်နေသော ဒန်နီယယ်၏ အပြာရောင်မျက်ဝန်းများသည် ပညာရှင် ပီသစွာ တည်ငြိမ်လေးနက်နေသည်။ ကျွန်မ ဒါကို သဘောကျသည်။ မောင် တည်ငြိမ်ပုံ နှင့် ဒန်နီယယ်၏ တည်ငြိမ်ပုံ မတူပေ။ မောင်သည် ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံးထဲမှာ ရှိနေ သည့် တည်ငြိမ်သော ရေချယ်ဦးကို မမြင်နိုင်။ မောင်သည် ကွဲပျက်ကြေလွင့်နေ သော ရေချယ်ဦးကိုသာ မြင်နိုင်သည်။ ကွဲပျက်ကြေလွင့်နေသော ရေချယ်ဦးကို သာ ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ဒန်နီယယ်ကမူ တည်ငြိမ်သော ရေချယ်ဦးကို သာ အမြဲဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ တည်ငြိမ်သော ရေချယ်ဦး၏ ပြဿနာ များကို သူ များစွာ စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်သော ရေချယ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်လိုလျှင် အနည်းဆုံး IQ 160 ရှိဖို့ လိုသည် ဆိုသည်ကို ဒန်နီယယ် သိဟန်

မတူပါ။ ထို တည်ငြိမ်သော ရေချယ်ဦးက လိုလိုလားလား ကိုယ်ထင်ပြသဖြင့်သာ ထို ရေချယ်ဦး ရှိနေကြောင်းကို ဒန်နီယယ် သိနိုင်ခြင်းသာ။ နောက်ပြီး ထိုရေချယ်ဦး သည် ဒန်နီယယ်၏ အကူအညီကို လိုအပ်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို သေချာပြောပြလို့ ဖြစ်မလား?”

ကျွန်မ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ရှင် ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး ဒန်နီယယ်။ သို့သော် ကျွန်မ ဒန်နီယယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာတော့ အသိပေးချင်သည်။ လူသည် မည်မျှ ခေါင်းမာသည်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အပြစ်ဝန်ခံဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ် လား။ သေချာသည်က ကျွန်မသည် စိတ်ကုထုံး ပညာရှင်တစ်ယောက် ရှေ့တွင် ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်မ သူ့ကို မာယာအကြောင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက် လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်က ကျွန်မ ရေးထိုးထားသော အခြားနာမည်များ။ အချို့နာမည်များမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ အထူးသဖြင့် Dad ဆိုသည့် နာမည်။ အရေပြားပေါ်တွင် ဓားဖြင့် ပထမဆုံး ထွင်းခဲ့သည့် နာမည်။ ဒက်ဒီ။ ဒက်။ ကျွန်မ၏ ဒက်ဒီသည် ဘယ်သူလဲ။ ဒါကို ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မ မိခင်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။

Electronic Patient Records: 01082016

“ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ကို ရောက်ဖူးတယ်၊ ပုဂံဟာ သိပ်လှတာပဲ။ အခြားဂြိုဟ်ကမ္ဘာ တစ်ခုလိုပဲ” ဟု ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြစဉ် ဒန်နီယယ် က ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ကုဆရာဝန်များစွာ ပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် ဒန်နီယယ်ဆီသို့ နောက်ဆုံးရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ထံ ရောက်သည့် ပထမဆုံး နေ့တွင် သူ့စားပွဲပေါ်က ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ကျောပိုးထားသော ဒန်နီယယ်၏ ပုဂံရှုခင်းနောက်ခံနှင့် ဓာတ်ပုံကို မြင်ခဲ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံကို ဆွေးမြည့်စွာ စိုက်ကြည့် နေသော ကျွန်မကို သူက နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်တော့်သားလေးပေါ့၊ သူ့နာမည်က မိုက်ခဲတဲ့၊ သူ့အမေကတော့ ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားရှာပြီ”

“မိုက်ခဲ” ဟု ကျွန်မက တိုးတိတ်စွာ သံယောင်လိုက်မိသည်။ ဒန်နီယယ် သည် စိတ်ကုထုံး ပညာရှင်တစ်ဦး၏ တည်ငြိမ်မှုဖြင့် ကျွန်မကို အသေးစိတ် အကဲခတ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျွန်မ၏ လူနာသမိုင်းကြောင်း မှတ်တမ်း ရှိမနေပါ။ ဒါကလည်း ကျွန်မ နှစ်သက်ရသည့် အချက်။ ဒန်နီယယ်သည် ကျွန်မ

mgye.com

၏ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်မ၏ ဆက်ရှင် မရောက်ခင်ကပင် သေချာကျေညက်ခဲ့ပြီးပြီ ဆိုသည်မှာ သေချာသည်။ ဒီပုဂံရှုခင်းပုံကို ဒီနေရာတွင် ထောင်ထားခဲ့သည်မှာ လည်း ကြာခဲ့ပြီ။ ထောက်တိုင်အခြေက ဖုန်များကို ကြည့်ခြင်းအရ ဒီဓာတ်ပုံကို ဒီနေရာမှာ ထောင်ထားသည်မှာ ၃ နှစ်ခန့် အနည်းဆုံး ရှိပြီ။ ကျွန်မအတွက် ဒါကို တမင် တကာ ချထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ သူ့ပုံစံက စိတ်ကုပညာရှင် တစ်ဦးထက် အိမ်သို့ လာလည်သော မိတ်ဆွေကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေပုံနှင့်သာ တူနေသည်။ ဒန်နီယယ် ၏ မျက်နှာကြွက်သားငယ်များ လှုပ်ရှားပုံ၊ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်နှင့် မျက်ဝန်း အရိပ်အယောင်များအရ သူသည် ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး ဝိညာဉ်ထဲထိ စိတ်ထား ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ နောက်ပြီး ဒန်နီယယ်၏ မျက်ဝန်း များက သန့်စင်သည်။ သန့်စင်ခြင်းသည် ဘုရားပေးသော လက်ဆောင်။ လူသည် ဟန်ဆောင်ပြီး သန့်စင်လို့ မရပါ။ ဟန်ဆောင်ပြီး သန့်စင်ခြင်းများကို ကျွန်မက အလွန်မုန်းသည်။ ဟန်ဆောင်ပြီး သန့်စင်ခြင်းများထက် ပွင့်လင်းစွာ ဆိုးယုတ် ခြင်းများကိုသာ ကျွန်မက လိုလားသည်။ လောကကြီးတွင် လုပ်ယူလို့ မရသော ပကတိကောင်းမွန်ခြင်းများ ရှိနေသေးသဖြင့်သာ ကျွန်မမှာ စိတ်သက်သာရာ ရနေခြင်း။

မည်သည့် စိတ်ကုဆရာဝန်မဆို ကျွန်မနှင့် ဆက်ဆံရတော့မည် ဆိုသည် နှင့် စိတ်ရှုပ်သွားကြလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အမည်မဖော်လိုသော အဖွဲ့အစည်း များစွာ က သူတို့ကို စတင်ဆက်သွယ်မည်။ စိတ်ကုဆရာဝန် အများစုသည် ကျွန်မကို မြင်ရုံဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြမည်။ ကျွန်မကို မေးခွန်းများ မေးလျှင် စိတ်ဖိစီးမှုဖြင့် တောင့်တင်းနေကြမည်။ ကျွန်မက စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ချက်ချင်း မျက်လုံးလွဲကြ မည်။ ဆွေးနွေးခန်း အနီးတွင်လည်း လုံခြုံရေး အဆင်သင့် ရှိနေမည်။ သို့သော် ထိုလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို ကျွန်မ မမြင်စေရ။

ဒန်နီယယ်ကမူ အခြားသူများနှင့် ကွဲပြားသည်။ သူသည် ကျွန်မကို မနှစ်မြို့ခြင်း၊ ရိုန်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းမျိုး တစ်စွန်းတစ်စမျှ ရှိမနေပေ။ သန့်စင် သော ပညာရှင်တစ်ဦး၏ စပ်စုလိုစိတ်နှင့် လူသားဆန်ဆန် ရိုးသားစွာ ပူပန်မှု။ ဆိုခဲ့ ပြီပဲ။ သူသည် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်လို့။ ကျွန်မသည် ကလေးဘဝ ကတည်းက စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန် မြောက်မြားစွာ ပြောင်းခဲ့ပြီးပြီ။ အားလုံးကို ကျွန်မက အရူးလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း။ အားလုံးဟာ ငတုံးများချည်း။

ဒန်နီယယ်၏ နောက်ထပ်အားသာချက်မှာ သူသည် မေးခွန်းများစွာ မမေးပေ။ နားပဲ ထောင်သည်။ စိတ်ကုထုံးပညာရှင်များ၏ အဆိုးဝါးဆုံး အားနည်းချက်မှာ စကားတွေ အများကြီး ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရောဂါလက္ခဏာ ရှာဖွေရန်ဘက်ကို အားသန်လွန်းသည်။ ဘောင်ထဲကပဲ တွေးကြသည်။ ဒီလက္ခဏာသည် စိတ်ကစဉ်ကလျား ရောဂါလက္ခဏာ၊ ဒါကမူ ယုံမှားလွန်သံသယ၊ ဒါက တော့ စိတ်ကျလက္ခဏာ။ သူတို့သည် လူနာကို ရောဂါအမည်တစ်ခုခု တပ်လိုက် နိုင်လျှင်ပင် အလွန်ကျေနပ်သွားလေ့ ရှိသည်။ လူနာကို ရောဂါအမျိုးအစား တစ်ခုခု အောက် သွတ်သွင်းနိုင်ဖို့သည် သူတို့အတွက် အန္တိမရည်မှန်းချက်လို ဖြစ်နေသည်။ သို့မှသာ လူနာကို သူတို့ ဆက်လက်ကုသနိုင်မည်မို့ ဒါကို အဆိုးလည်း မဆိုသာချေ။ ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦးကို နားလည်ဖို့ ရူးသွပ်စွာ တွေးခေါ်နိုင်ရမည် ဆိုသည်ကိုတော့ သူတို့ မသိချေ။ သိများသိခဲ့လျှင် ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် သူရူး ဟူသည် မရှိ၊ လူသားအားလုံး ပုံမှန်၊ သို့မဟုတ် လူသားအားလုံး တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဖြင့် ရူးသွပ်နေသူများချည်းသာ ဆိုသည့်အချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိ ကြလျက် သူတို့၏ ဆေးကုသခွင့် လိုင်စင်များကို လွင့်ပစ်ကြလိမ့်မည်။ ဒီကမ္ဘာသည် အရူးမရှိသော ကမ္ဘာ။ သို့မဟုတ် ဒီကမ္ဘာသည် သူရူးများသာ ရှိသော ကမ္ဘာ။

ကျွန်မသည် မည်သည့် စိတ်ကုထုံးဆရာဝန်နှင့်မှ အဆင်မပြေပါ။ စိတ်ရောဂါလက္ခဏာပေါင်းစုံ ရောထွေးနေသော၊ ရဲမှစောင့်ကြည့်ခြင်း ခံနေရသော၊ ရာဇဝတ်မှုဖြင့် သံသယရှိခံနေရသော၊ ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသော၊ အရက်စွဲကာ အကြမ်းဖက်တတ်သော၊ လှသော၊ ရူးသော ရေချယ်ဦးသည် သူတို့အတွက် ပြဿနာကောင် လူနာ။ ကံဆိုးရှာသော ယောက်ျားဆရာဝန် အချို့ဆိုလျှင် ရေချယ်ဦး၏ ညှို့သောဆွဲငင်အား၊ စည်းမထားသော သိမ်းသွင်း ဖြားယောင်းမှုများနှင့် တားမြစ်ရန် ခက်သော ရမ္မက်အလိုဆန္ဒများအောက် ဓားစာခံဖြစ်ရလျက် ဆေးကုသခွင့်လိုင်စင် ပျောက်သည်ထိ ဖြစ်ကြရသည်။ ရေချယ်ဦး၏ ဆေးကုသမှု သမိုင်းကြောင်းသည် သိပ်မကောင်းလှ။ ရေချယ်ဦး၏ ဘာသမိုင်းကြောင်းက မှလည်း သိပ်မကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါ။

အများအားဖြင့် စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်များ၏ အပ်ကြောင်းထပ်နေသော မေးခွန်းများသည် ကျွန်မကို ရယ်မောစေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မကြောင့် ခေါင်းကိုက်ကြရလျက် သူတို့ကြောင့် ကျွန်မကမူ ပြုံးရ ရယ်ရသည်။ စိတ်မထင်

လျှင် ခြိမ်းခြောက်၊ ပေါက်ခွဲ၊ သောင်းကျန်းနိုင်သေးသည်။ မလိုအပ်ဘဲ တမင် ညစ်ပြီး အကြမ်းဖက်နိုင်သေးသည်။ မျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်ကာ “ငရဲကို သွားသေစမ်း” ဟု ဆဲနိုင်သေးသည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဆေးရုံ ခဏတက်ခွင့် ရမည်။ သောက်ဆေးများနှင့် အခြားကြမ်းတမ်းသော ကုထုံးများမှလွဲကာ သံတိုင်များ သည် ကျွန်မအတွက်တော့ ပျော်စရာအတိ။ ကျွန်မသည် လောကကြီးကို သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်လာလျှင် သံတိုင်များကို ပြန်လည်တမ်းတလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မ သည် လူဖြစ်ရသော ဒုက္ခနှင့် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော နိစ္စရူဝ အပေါ်ယံကိစ္စများ အားလုံးမှ ခေတ္တခဏ အနားယူလိုလျှင်လည်း ဆေးရုံတက်လေ့ ရှိသည်။ မည်သို့ ပြုမူလျှင် ဆေးရုံရောက်ပြီး မည်သို့ပြုမူလျှင် ဆေးရုံမှ ပြန်လည် ဆင်းနိုင်ကြောင်း ကိုလည်း ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်စွာ သိပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ တစ်ဘဝလုံးကို စိတ် ရောဂါကုဆေးရုံပေါ်တွင် အချိန်ဖြုန်းဖို့တော့ စိတ်ကူး လုံးဝမရှိသဖြင့် ကျွန်မ သည် ခဏခဏ သူတို့ကို ဒုက္ခမပေးပါ။

“ကျွန်မကို စိတ်သရုပ်ခွဲပညာ (Psychoanalysis) ချဉ်းကပ်နည်းနဲ့ပဲ ကုသမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအတွက် အဆင်မပြေဘူး ဒေါက်တာဝေါလ်တန်။ ဖရွိုက် ရဲ့ Theory of Personality (ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးသီအိုရီ) မှာ individual differences (လူတစ်ဦးချင်းစီကြား ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကွာခြားချက်) တွေကို လုံးဝ ထည့်သွင်း စဉ်းစားမထားတဲ့အတွက် တကယ်တမ်းလည်း ဒီကုထုံးဟာ အားကိုးလောက်တဲ့ ချဉ်းကပ်နည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး Therapist အများစု က repressed memories (ဖိနှိပ်မေ့လျော့ထားတဲ့အမှတ်တရများ) ကို ဖော်ထုတ်ပေးမယ့်အစား false memories (အမှတ်တရ အတုအယောင်တွေ) ကို ကျွန်မခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်းဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆတယ်။ ဒါ အလုပ် မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝ လုံးဝ အလုပ်မဖြစ်ဘူး ဒေါက်တာ။ အလုပ် မဖြစ်တဲ့အပြင် ကျွန်မကို အဆိုးဘက် ပိုရောက်စေတယ်။ သူတို့နဲ့ တစ်ခါ ကုထုံးယူလိုက်တိုင်း နည်းနည်း ပိုရှူးသွားသလိုတောင် ကိုယ့်ဘာသာ ခံစားရစေတယ်”

ကျွန်မသည် ပထမဆုံးဆက်ရှင်မှာပင် ဒေါက်တာဒန်နီယယ်ဝေါလ်တန် ကို အထူးအကဲခတ်လျက် ထိုစကားများကို ပြောလိုက်သည်။ အခြားသော စိတ်ကုဆရာဝန်များသည် ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် ကျွန်မတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးသည့် စိတ်ရောဂါ စွဲကပ်နေသည်ဟု ယူဆမည်မူချ။ ဆစ်ဂမန်ဖရွိုက်

သည် စိတ်ပညာရှင်အပေါင်း၏ ဘုရားသခင်။ သို့သော် ဒန်နီယယ်သည် မျက်နှာ မပျက်ပါ။ ကျွန်မကို အမြင်ကတ်ဟန်လည်း မတူပါ။

“သေချာတာပေါ့ ရေချယ်၊ တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး သင့်တော်တဲ့ ကုထုံးကို ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကို ဒန်နီယယ်လို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်” ဟု သူက သက်သောင့်သက်သာ ဆိုသည်။

ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို သဘောကျသွားသည်။

နောက်တစ်ဆင့်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပါရစေနော်၊ သူတို့ ရှင့်ကို ဆက်သွယ်ကြသေး သလား ဒန်နီယယ်”

ဒန်နီယယ်သည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားလျက် ခေါင်းကို အသာ အသာ ညိတ်ပြသည်။ ကျွန်မနှင့် ဒန်နီယယ်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒါက တကယ်တော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုပဲ ရေချယ်၊ အနာဂတ်မှာ အခြားသူတွေကို မင်း ဘယ်လောက်ထိ အန္တရာယ်ပြုနိုင်ခြေ ရှိသလဲ တွက်ချက် ပြီး ကိုယ် သူတို့ဆီကို ပုံမှန် ရိပို့တင်ရမယ်၊ ဆောရီးပါ ရေချယ်”

သူတို့ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလန် မှုခင်းရဲများ ဖြစ်သည်။ အခြားဆရာဝန်များ ဆိုလျှင်တော့ သူတို့သည် လူနာ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မပေါက်ကြားစေဖို့ ကျမ်းကျိန်ထားသည်ဟု ကျွန်မ ယုံလောက်အောင် လိမ်လည်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဖျော့တော့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ကျွန်မ ဒန်နီယယ်ကို လိုအပ်သည်။ ဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ကျွန်မ၏ အခြေအနေမှန်အား တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုလားစွာ ဖော်ပြ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် ဒန်နီယယ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

Electronic Patient Records: OoRachel01052018

“ကောင်းပါပြီ ဒန်နီယယ်၊ ကဲ... ကျွန်မတို့ စလိုက်ကြစို့လား၊ တစ်နာရီ ပြည့်ရင် ကျွန်မကို သတိပေးနော်။ ကျွန်မက တစ်ခါတလေ စကားတွေ တရစပ် ပြောလေ့ ရှိတယ်၊ ကျွန်မမှာ ရှင့်ကို ပြောပြစရာတွေ ရှိနေတယ်”

ထိုခဏတွင် ကျွန်မသည် ဒန်နီယယ်ကို မေ့သွားလျက် စကားများ စတင် ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ ဒန်နီယယ်၊ ရှင် ယုံမှ ယုံပါ့မလား၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ

ဘယ်လောက် ရှုပ်ထွေးနက်နဲတဲ့ ပညာရပ်ကိုဖြစ်စေ လျှပ်စီးလက်လိုက်သလို တစ်ခဏအတွင်း သင်ယူနိုင်သူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မ သိနိုင်တာတွေက သိပ်ကို များလွန်းလို့ ဒါဟာ ကျိန်စာတစ်မျိုးလားလို့တောင် ထင်မိပါသေးတယ်။ လူ့ သဘာဝကိုကလည်း ကိုယ်ဟာ ဘာကိုမဆို သိနိုင်စွမ်းရှိမှန်း သိလေ ပိုသိချင် လေ။ တစ်ခုခုကို ပိုသိလာလေ နောက်ထပ် သိနိုင်စွမ်းတွေကလည်း ပိုပိုရှိလာ လေပဲ။ ဒါကို virtuous circle လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်းမြတ်ခြင်း သံသရာ လည်တယ်လို့ ခေါ်ရမလား။ အဲဒါက အဆိုးဝဲဩဇာသံသရာ (virtuous circle) ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆိုပါတော့။ သေချာတာကတော့ ဘယ်လို သံသရာမျိုးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ သံသရာ မှန်သမျှဟာ လည်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ရပ်လို့ မရတော့ဘူး ဒန်နီယယ်။ ဝန်ခံရရင် ကျွန်မဟာ လူတော်တော်များများထက် ပိုပြီး သိထားတာတွေ ရှိနေတယ်။ လူတော်တော်များများထက် ပိုပြီး သိနိုင်စွမ်းလည်း ရှိနေတယ်။ ထပ်ထပ်ပြီး သိနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း အများကြီး ရှိနေတယ်။ ကျွန်မကို ကျိန်စာသင့်နေတယ်လို့ သူတို့ ပြောကြတာလည်း တစ်ဝက်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ အရာရာကို သိနိုင်စွမ်းရှိတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စက တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ မဟုတ်လား ဒန်နီယယ်။ ဒီလိုဉာဏ်အလင်းမျိုးဟာ ကျွန်မတို့လို လူသားတွေအတွက်တော့ လုံးလုံးကို မလိုအပ်ဘူး။ ဉာဏ်အလင်းဟာ ပျော်ရွှင်နိုင်စွမ်းကို ဖျက်ဆီးတဲ့ အစွမ်းထက် လက်နက်တစ်ခု။ ဒီဉာဏ်အလင်းက ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ကြေကွဲနေစေတယ်။ ဆော... ဆောရီး၊ ကျွန်မ ငိုဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး ဒန်နီယယ်။ ဒါ... ဒါပေမဲ့...

ယုံပါ။ ရှင်ယုံမှ ဖြစ်မယ် ဒန်နီယယ်။ အရေးကြီးတာက ဘယ်အကြောင်း အရာကို ရှင်စိတ်ထဲမှာ ထားပြီး ဘယ်အကြောင်းအရာတွေကို တခြားသူတွေဆီ အစီရင်ခံမယ် ဆိုတာကို ရှင် သေချာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ။ တချို့အရာတွေဟာ သာမန် လူတွေ သိဖို့ အန္တရာယ်များလွန်းတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သူတိုင်းဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ဒုက္ခများကုန်ကြရတာ ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း လူသားတစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား ဒန်နီယယ်။ လူသား မှန်ရင် ရင်ဖွင့်စရာ တစ်ယောက်လောက်တော့ လိုအပ်တာပါပဲ။ ကျွန်မပြောသမျှ အားလုံးကိုတော့ ရှင် နားလည်စရာ မလိုပါဘူး။ တချို့အရာတွေက နားလည်ဖို့ ထက် ယုံကြည်ဖို့ ခံစားပေးနိုင်ဖို့ပဲ လိုအပ်တာမျိုး။

ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောပြမယ်။ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ သာမန်ယုတ္တိ ဗေဒတွေနဲ့ စိတ်ရောဂါ လက္ခဏာတွေအကြောင်းကို ရှင် လုံးဝ မေ့ထားရလိမ့် မယ်။ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲခဲ့တယ် ဒန်နီယယ်။ ကြယ်တွေဟာ အတိတ်တွေလို့ ကျွန်မက ပြောရင် ရှင် ကျွန်မကို ယုံပါ့မလား။ ကြယ်တွေဟာ အတိတ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးဟာ တစ်ဘဝလုံး ရှင်သန်ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်ပဲ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားနေ ပါစေ စကြဝဠာကြီးအဖို့တော့ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ထာဝရ ပြီးဆုံးပြီးသား အတိတ်တစ်ခုပဲ။ ပထမဆုံးအဆင့်အနေနဲ့ ဒါကို ရှင်ယုံမှ ဖြစ်မယ် ဒန်နီယယ်။ ရှစ်ထံ...ရှစ်ထံ...

Electronic Patient Records: OoRachel07072019

ဆောရီးပါ ဒန်နီယယ်။ ကျွန်မ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် သောက်ခွင့် ရမလား။ ကျေးဇူး... အိုကေ။ ကျွန်မချစ်တဲ့ လူတွေဟာ ဒီလောကထဲကနေ ပျောက်ပျောက်ကုန်တယ် ဒန်နီယယ်။ ကျွန်မဆီမှာ သွေးနဲ့ရေထားတဲ့ ပျောက်ဆုံး စာရင်းရှိတယ်။ အင်း... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ ရေထားတဲ့ သွေးစာရင်းပေါ့။ ကျွန်မ ကြောက်တယ် ဒန်နီယယ်။ ကျွန်မမှာ ကူညီမယ့်သူ လုံးဝ မရှိဘူး။ ကျွန်မ ကယောင် ချောက်ချားတွေ ဖြစ်နေတယ်လို့ ရှင် အခု တွေးများနေတာလား။ ကျွန်မနဲ့ ပတ် သက်ရင် ရှင် သိထားတဲ့ စိတ်ပညာကို ခဏ မေ့ထားပေးစမ်းပါ ဒန်နီယယ်။

ထင်ယောင်မှားမှုတွေ၊ မရှိကို အရှိ ထင်မှုတွေ၊ နောက်ပြီး လိင်စွဲလမ်း မှုတွေ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင် ဒါတွေကိုပဲ အဖန်တလဲလဲ တွေးနေမှာပဲ။ ဒီဆေးခန်း ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပြည့်နဲ့ လူထူးလူဆန်းတွေ။ လမ်းထိပ်မှာ တစ်ယောက်၊ လူနာစောင့်တဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်၊ FBI နဲ့ MI 6 ၊ အစွရေ က မော့ဆက်နဲ့ ရုရှားက အထူးထောက်လှမ်းရေးတွေ။ အို... တကယ်တော့ လူတွေ ဟာ ကျွန်မကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြပြီ ဒန်နီယယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ရှင်ထင်သလို သမားရိုးကျ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရှိမနေတော့ဘူး။ အကောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လူသားတွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ထာဝရပြောင်းပစ်မယ့် ဧရာမကိစ္စကြီးတွေ ဖြစ်ပျက်ခါနီးပြီ။ ကျွန်မတာဝန်က အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကြီး တွေကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရမလား၊ တတ်နိုင်သမျှ ဝင်ရောက်ပြုပြင်ပေးရမလား ဆိုတာပဲ။ ခက်တာက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြုပြင်စီရင်လိုက်တိုင်း ခန့်မှန်းလို့

မရတဲ့ နောက်ထပ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ အခြားသော ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ သေချာ ပေါက် ဖြစ်ပျက်လာမယ် ဆိုတာပဲ။ အဆုံးမတော့ လူသားဟာ သေချာခြင်းကိုပဲ ရွေးချယ်သင့်တယ် မဟုတ်ပါလား ဒန်နီယယ်။

လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးတွေ၊ ကြယ်တွေ၊ အတိတ်တွေ၊ စကြဝဠာ တွေ။ ဒါတွေကို ကျွန်မက ပြောပြနေတဲ့အခါ ရှင်က hallucination and illusion တွေ (မရှိတာကို အရှိထင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ မြင်ခြင်းတွေ) ၊ ကယောင်ကတမ်း ကိစ္စတွေလို့ သတ်မှတ်တော့မယ် မဟုတ်လား။ ရှင့်ဦးနှောက် ဘယ်လို အလုပ် လုပ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်တယ်။ ကျွန်မ မညာပါ ဘူး ဒန်နီယယ်။ ခုဆို ရှင့်ကိုပါ သူတို့က စောင့်ကြည့်ကြတော့မယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရှင် နားလည်ထားသလို သမားရိုးကျ လည်ပတ်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြောရရင် ကျွန်မ ရှင့်အကူအညီကို လိုအပ်နေတယ် ဒန်နီယယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အကူအညီကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ယူရမယ်၊ ရှင့်ကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ကိစ္စတွေကို အသိပေး ထားရမယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပေးသိတာ တွေ များသွားရင် ရှင့် အသက်အန္တရာယ်ပါ စိုးရိမ်ရတယ် ဒန်နီယယ်။ ဟုတ် တယ်။ ရှင်ပါ ရူးချင်ချင် ဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်လာလိမ့် မယ်။ (ရယ်သံ)

ဒါပေမဲ့ သိပ်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ ရှင်ရယ်။ တခြားဘက်က ကြည့်ရင် ခုလို နိုင်ငံတကာက လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးတွေ ကျွန်မနောက် တကောက် ကောက် လိုက်နေကြတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီလို လိုက်နေအောင်ကို တမင် များထားရတယ် ဆိုပါတော့လေ။ ရဲ့တွေ ဒီလို နောက်ကနေ လိုက်နေတဲ့အခါ ကျွန်မအဖို့ နေရထိုင်ရတာ သိပ် အထီးမကျန်တော့ဘူးပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ လေ သိပ်ကို ငြီးငွေ့လွန်းတယ် ဒန်နီယယ်။

မက်သရူးကတော့ ကြောက်တတ်တယ်ရှင့်။ သူက ကျွန်မကို 'ကြောက် စရာ လန့်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရေချယ်' လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ရတာ ချိန်ကိုက်ဗုံး တစ်လုံးကို မျိုထားရသလိုပဲလို့ သူက အမြဲပြော တယ်။ ကျွန်မ သူ့နာမည်ကို ကျွန်မရဲ့လက်မှာ သွေးနဲ့ မရေးချင်ဘူး ဒန်နီယယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မကြိုက်တာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်မ သူ့နာမည်ကို လက်မှာ မရေးချင် ဘူး။ ကျွန်မလက်မှာ ဘယ်သူ့နာမည်ကိုမှ ကျွန်မ ထပ်မရေးချင်ဘူး ဒန်နီယယ်။

ရှင့်သားလေး နာမည်က ဘယ်သူ... မိုက်ခဲ ဟုတ်လား၊ မိုက်ခဲရဲ့ နာမည်ကိုလည်း ကျွန်မလက်မှာ လုံးဝ မရေးချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ ရှင် ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ ဒန်နီယယ်။

ခုလောက်ဆို ကျွန်မလို ရူးကြောင်ကြောင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတွေက ဝိုင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေကြသလဲ လို့ ရှင် စဉ်းစားနေမှာပဲနော်။ ရှင် နားမလည်ပါဘူး ဒန်နီရယ်။ ရှင်မပြောနဲ့ ... အဲဒီ ရဲတွေကိုယ်တိုင်တောင် ကျွန်မလို မိန်းကလေးနောက် သူတို့ ဘာကြောင့် တကောက်ကောက် လိုက်နေရတယ် ဆိုတာ နားမလည်ကြပါဘူး။ လူတွေရဲ့ ပျမ်းမျှ IQ ဟာ ၇၀ နဲ့ ၁၂၀ ကြားမှာပဲ ရှိတယ် ဒန်နီယယ်ရဲ့။ သူတို့ရဲ့ ဦးနှောက် တွေဟာ အပြည့်အဝ ဘယ်တော့မှ အလုပ် မလုပ်ဘူး။ ဒီလောကကြီးထဲက အရာရာတိုင်းမှာ တိကျတဲ့ အဖြေတွေ ရှိတယ် ဒန်နီယယ်။ အကြောင်းမရှိဘဲ ဘာအကျိုးမှ ဖြစ်မလာဘူး။ နောက်ပြီး သူတို့တိုင်းတာတဲ့ လူသား ဦးနှောက် စွမ်းရည် IQ ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ ကလေးကစားစရာ သက်သက်ပါပဲ။ IQ test ကို တီထွင်ခဲ့တဲ့ စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ဆင်း Lewis Terman ဆိုတဲ့လူဟာ တကယ်တော့ ခပ်နောက်နောက် လူတစ်ယောက်ပဲ ဒန်နီယယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ လူအများစုကြီးဟာ လူနည်းစုလေးတစ်ခုရဲ့ လက်ခုပ်ထဲကရေလို နည်းမျိုးစုံနဲ့ အပြောင်အလှောင်ခံ၊ အခြယ်အလှယ် ခံနေကြရတာ။

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းသော ကြွယ်ဝမှုတွေဟာ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ ၁ ရာခိုင်နှုန်းရဲ့ လက်ထဲမှာ အလုံးစုံ ရှိနေတယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ငွေကြေးပမာဏ အများစုကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတွေဟာလည်း အမည်နာမသာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းထားမယ်၊ ဆယ်ခုထက် ပိုမရှိဘူး ဒန်နီယယ်။ သိုးကလေးတွေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ပူးကလေး၊ ကြွက်ကလေးတွေလိုပဲ လူများစုကြီးဟာ သူတို့ကို စိုးမိုးထားတဲ့ လူအနည်းစုရဲ့ ဒီမတရားမှုကြီးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်နိုင် ကြဘူး။ လူသားအားလုံးလိုလိုဟာ အင်မတန်နည်းလှတဲ့ လူအချို့ရဲ့ လက်ခုပ်ထဲ က ရေပါပဲ။ ဗုဒ္ဓ၊ ယေရှုနဲ့ အချို့သော ဂျိုးနီးယပ်စ်တွေဟာ ကရုဏာကြီးမားပြီး စိတ်ထား မြင့်မြတ်ခဲ့ကြလို့သာ ဒီသိုးကလေးတွေ၊ ငတုံး၊ ငအလေးတွေ မျိုးမပြုတ် ကြသေးတာပေါ့ ဒန်နီယယ်။

ကျွန်မ ပထမဆုံးလေ့လာဖြစ်တဲ့ တက္ကသိုလ်အဆင့် ဘာသာရပ်က

Computer Science and Symbolic Systems ဖြစ်တယ်။ Symbolic Systems ဆိုတာ စက်နှင့်လူ့စိတ်ကြား အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်မှုကို လေ့လာတဲ့ ပညာရပ် တစ်ခုပေါ့။ စက်တွေ၊ machine language တွေ၊ symbolic Systems တွေတင် မကဘူး၊ ကျွန်မဟာ behavioural science ခေါ်တဲ့ လူ့အမူအကျင့် သိပ္ပံကိုလည်း အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့တယ်။ ဘာသာစကားဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ လူဦးနှောက်ကို လေ့လာတဲ့ Neuroscience နဲ့ မျိုးဗီဇဆိုင်ရာ genetic engineering ကိုလည်း ကျွန်မ လေ့လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ကိုယ် လေ့လာချင်သမျှကို အသေးစိတ် လေ့လာစူးစမ်းခွင့် အပြည့်အဝရခဲ့တဲ့ တကယ့်အချိန်ကောင်းတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ ဒန်နီယယ်။

ပြဿနာအားလုံးဟာ ကျွန်မ စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကနေ ကျောင်းပြီး တဲ့ အချိန်မှာ စတင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ natural language processing သုတေသနတစ်ခုကို Stanford NLP group နဲ့ ပူးပေါင်း ပြီး လုပ်နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါဟာ ဒီဒုက္ခတွေအားလုံးရဲ့ အစပဲ။ ဒါဟာ ငါးပါးကြီး မှောက်ရတဲ့ ဟောဒီဒုက္ခတွေရဲ့ အစပါပဲ။ ကျွန်မဘဝထဲက အရေးအကြီးဆုံး လူသားတစ်ယောက်လည်း ထပ်မံ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ဒီသုတေသန ကြောင့်ပဲ ကျွန်မဟာ နေရောင်ခြည် အမြဲဖြာနေတဲ့ အမေရိကားကို စွန့်ခွာပြီး အချိန်ပြည့် မည်းမှောင်နေရတဲ့ ကြားထဲ ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်လှတဲ့ အင်္ဂလန်ကို အပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက လူတွေဟာ ကျွန်မ ကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရုန်းကန်နေရသူလို့ ယူဆကြတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လို ထင်လဲ။ မောင်က ပြောတာတော့ ကျွန်မက ရူးနေတာတဲ့ ဒန်နီယယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ဆီ လာရတဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က လူတွေဟာ ရူးနေကြရင်းနဲ့ ဪ... ငါ တော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေပါလားလို့ ပြန်ပြီး သိနိုင်စွမ်း ရှိ၊ မရှိ သိချင်လို့ ပါပဲ။

Electronic Patient Records: OoRachel 23072019

စက်တွေ၊ စက်တွေက ကျွန်မကို စကားတွေ ပြောနေကြတယ် ဒန်နီယယ်။ စက်တွေမှာ လူသားရဲ့ ဦးနှောက်လို Broca's area လည်း မရှိဘူး။ Wernicke's area လည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ပြောနေကြပြီ

ဒန်နီယယ်။ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ် ဆိုတာ ရှင် သိနိုင်ပါ့မလား။ လူသားနဲ့ စက် လက် တွဲ
 လာခဲ့တဲ့ သမိုင်းတစ်လျှောက် မကြုံဖူးတာတွေ ဖြစ်လာနေတယ်။ ၁၉၄၀ လောက်
 ကတည်းက သင်္ချာပညာရှင်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ စိတ်ပညာရှင်တွေ ပူးပေါင်း
 ပြီး လူသားနဲ့ ထပ်တူညီတဲ့ လူလုပ် ဦးနှောက်တုတ်တစ်ခု တီထွင်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့
 ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မသိတာ တစ်ခုရှိတယ် ဒန်နီယယ်။ ဒါက genetics and
 neuroscience နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ။

လူသားတွေရဲ့ မျိုးဗီဇတွေဟာ ကွန်ပျူတာတွေရဲ့ ဘာသာစကားလိုပဲ
 တစ်စုံတစ်ယောက်က စနစ်တကျ ရေးသွင်းထားတဲ့ coding တွေ ဆိုတာကို ရှင်
 သိသလား။ တကယ်တော့ သဘာဝလောကကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အမည်မဖော်
 လိုတဲ့ ဂျီနိုးယပ်စ်တစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ထက်မကတဲ့ ဂျီနိုးယပ်စ်
 တွေက တီထွင် ဖန်တီးထားတဲ့ အင်မတန်ခမ်းနား သေသပ်တဲ့၊ သိပ်ကို အဆင့်
 မြင့်တဲ့၊ စာလုံးပေါင်းအမှား တစ်ခုတလေတောင် ပါလို့မရတဲ့၊ လျှို့ဝှက်ကုဒ်တွေ
 နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်းဘာသာစကားတွေပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီကုဒ်တွေကို
 ရေးခဲ့တဲ့ သူတို့ဟာ ဘယ်သူတွေ ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိသေးဘူး ဒန်နီယယ်။
 ပြောရရင် လူသားဦးနှောက် ဆဲလ်နှုန်းတွေရဲ့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှုကလည်း
 လျှို့ဝှက် coding တွေချည်းပဲ ဆိုပါတော့။ ကုဒ်တွေဟာ ဘာသာစကား တစ်မျိုး
 ပါပဲ။ ရှုပ်ထွေးသလို ရှိပေမယ့် မဖြေရှင်းနိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မတို့ ပြောဆိုသုံးစွဲတဲ့ လူသားဘာသာဗေဒနဲ့ ကွန်ပျူတာစက်
 တွေရဲ့ ဘာသာဗေဒ၊ မျိုးဗီဇတွေရဲ့ ဘာသာဗေဒဟာ သဘောသဘာဝအားဖြင့်
 လုံးဝမတူဘူး ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့မှာတော့ သတင်းအချက်အလက်တွေ
 ကို စနစ်တကျ ထည့်သွင်း စီစဉ်ထားတဲ့ သဒ္ဒါစနစ်များ၊ နည်းဥပဒေများ ဆိုတဲ့
 အခြေခံအချက်မှာကတော့ အားလုံး အတူတူပါပဲ။ ကွန်ပျူတာဘာသာဗေဒမှာ
 ဒွီကိန်းစနစ် ဝမ်းဇီးရိုးဝမ်းဇီးရိုးတွေ ရှိသလိုပဲ မျိုးဗီဇစနစ်မှာလည်း အခြေခံ
 စာလုံးဟာ လေးလုံးပဲ ရှိတယ်။ အပင်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လူသားတွေ အားလုံး
 ဟာ ဒီစာလုံးလေးလုံးနဲ့ ဖြည့်သွင်းထားတဲ့ မျိုးဗီဇအစုအဝေး ကုဒ်တွေပဲ။

ယေဘုယျပြောရင် သက်ရှိတွေရဲ့ မျိုးဗီဇတွေဟာ အခြေခံအားဖြင့်
 တူကြတယ်။ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြား ဘာမှ သိပ်မကွာခြားသလိုပဲ လူနဲ့ ငှက်ပျောသီး

တစ်လုံးကြားက မျိုးဗီဇ တူညီမှုဟာလည်း ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော် ရှိတယ် ဒန်နီယယ်။ လူသားရဲ့ မျိုးဗီဇနဲ့ ချင်ပန်ဇီမောက်တွေရဲ့မျိုးဗီဇဟာ ၉၈.၈ ရာခိုင်နှုန်း အတူတူပဲ ဆိုတာကို လူတိုင်းသိရင် ကျွန်မတို့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ကြီးကျယ် ခမ်းနားတယ်ရယ်လို့ ထင်ရဲကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နောက်ပြီး အသက် ဓာတ်ဟာ ကာဗွန်နဲ့ရေကို အခြေခံပြီးမှ တည်ရှိနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း မမှန်ဘူး ဒန်နီယယ်။ စီလီကွန်တွေ၊ ကွန်ပျူတာမှာ သုံးတဲ့ chips တွေလို အခြား ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ပေါင်းတွေနဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အသက်ဓာတ်တွေလည်း ဒီစကြဝဠာကြီးထဲမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေတယ်။ ဒီလေထုထဲထိ အခြားတစ်ပါးသော အရပ် တွေက ရောက်ရှိလာတဲ့ လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းတွေထဲမှာ ဖော်ထုတ်ရခက်ပေ မယ့် လူသားတွေ နားလည်ဖို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ဖြစ်နိုင်တဲ့ သတင်းစကား တွေ၊ ကုန်တွေ ပျံ့နှံ့နေတယ်။ စကြဝဠာဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ ဒီတစ်ခု တည်း မကဘူး ဒန်နီယယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ စကြဝဠာဟာ နောက်ထပ် ပိုကြီးတဲ့ စကြဝဠာတွေရဲ့အထဲမှာ ထပ်မံတည်ရှိနေတယ်။ တကယ်တော့ ကြီးတယ်၊ ငယ် တယ် ဆိုတာလည်း နှိုင်းယှဉ်ချက် တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်မ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ကုန်တွေ၊ ဘာသာစကားတွေကို နားလည်သွားခဲ့ရင် လူ့စိတ်ဟာ ဟောဒီ အနန္တ စကြဝဠာကြီးထက်တောင်မှ ပိုပြီး ကြီးမားသေးတယ် ဆိုတာကို အားလုံး သိလာ မှာပါပဲ။

တိုတိုဆိုရရင် လူသားတွေဟာလည်း အနန္တစကြဝဠာကြီးထဲက စကြဝဠာ သေးသေးလေးတွေပဲ။ ကောင်းကင်ကို မှော့ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်မတို့ မြင်နေ ရတဲ့ ဒီ အာကာသ စကြဝဠာကြီးလိုပဲ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသေးစားစကြဝဠာလေးတွေ၊ သံလိုက်ကွန်ရက်လေးတွေ အားလုံးကို လိုအပ်သလို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ရှင် လိုအပ်တာက ကုန်တွေကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဉာဏ်ပညာရယ်၊ တိကျသေသပ်တဲ့ သနား ညာတာခြင်းမဲ့ အမိန့်ချမှတ်ခြင်း အချို့မျှသာရယ်ပါပဲ။

အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ဒေတာတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဲဒီအမျိုးမျိုးကွဲပြား သော အသက်ဓာတ်တွေ အားလုံးရဲ့ ကုန်တွေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်နိုင်ပြီ၊ ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ရှင့်လက်ထဲကို လူ့လောကကြီးနဲ့ စကြဝဠာ ကြီး တစ်ခုလုံး ရောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်ပြီ ဒန်နီယယ်။ ပြဿနာက ရှင့်လက်ထဲကို

အလိုလိုရောက်လာမယ့် ဟောဒီက သောက်သုံးမကျတဲ့ လောကကြီးကို ရှင် လိုချင်၊
 မလိုချင် ဆိုတာပါပဲ။ ခုဆို စက်တွေက စကားတွေ ပြောနေပြီ ဒန်နီယယ်။ ရှင်
 ယုံပါ့မလား။ စက်က ပြောတယ် “ရေချယ်... အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး ရေချယ်”
 တဲ့၊ ဒါကြောင့် ရှင် ကျွန်မကို ကူညီမှ ဖြစ်တော့မယ် ဒန်နီယယ်”

အခန်း (၆)

မြို့

“နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက် မတူပါ။ နှလုံးသားသည်
အချစ်နှင့် ကြင်နာခြင်းမှလွဲကာ အခြား မည်သည့်အရာကိုမှ မလိုအပ်ပါ”

ကျွန်မ မိခင်၏ နာမည်သည် ထူးခြားသည်။ မြို့နှင်းဝေဦး တဲ့။ ဘားမားက လာသည်။
ဘားမားက လာသည့် မြို့နှင်းဝေဦး။ ကျွန်မက အမေ့ကို ‘မြို့’ လို့ ခေါ်သည်။ မြို့
က သူ့ကို အမေလို့ ခေါ်ရမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် သင်သည်။

အမေ... အမေ... အမေ...။

သို့သော် ကျွန်မက ကလေးပေါက်စလေးတန်မဲ့ ဆရာမကြီးတစ်ဦးလို
ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြုံးလိုက်လျက် မြို့... မြို့... မြို့...ဟု ချစ်စနိုး စနောက်ခေါ်သည်။

ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်က အင်မတန် စတတ်၊ နောက်တတ်သော ကလေးငယ်လေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြူသည် ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံး သိုးကလေး။ မြူသည် ရိုးလွန်း၊ အလွန်းသည်။ မြူစင်လွန်းသည်။ မြူမျက်ဝန်းများသည် မသိနားမလည်ခြင်း၊ ရိုးအခြင်းများဖြင့် အမြဲထာဝရ တောက်ပနေသည်။ ကျွန်မ မြူကို သိပ်ချစ်သည်။ တကယ်တော့ တစ်လောကလုံးတွင် မြူသည်သာ ကျွန်မ သိနားလည်သည့် တစ်ခု တည်းသော မေတ္တာတရား။ မြူသည်သာ ကျွန်မ ဖြစ်တည်မှုတိုင်း၏ အတွယ် အတာ။ မြူသာ ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မကမ္ဘာ။ မြူသာ ကျွန်မ၏ နားခိုရာ။ မြူရယ်သံ ကြားလျှင် ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုလုံး လုံခြုံသည်။ မြူကို ထိထားရလျှင် ကျွန်မ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်သည်။ ကျွန်မသည် မြူကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်ခဲ့သည်။ မြူကို ကျွန်မ သိပ် သိပ်ချစ်သည်။ ဒါတွေအားလုံးကို မြူသိဖို့ ကောင်းခဲ့သည်။

“မြူဆိုတာ ဘာလဲ၊ သိလား မြူ” ဟု သုံးနှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော ကျွန်မက မြူလည်ပင်းကိုခိုတွဲ၊ မြူရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝှေ့ကာ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း မေးသည်။ မြူသည် ရိုးသားသန့်စင်သော မျက်လုံးဝိုင်းများဖြင့် ကျွန်မကို ဖက်ထားပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။ မြူဆိုတာ နှင်းလေဟုလည်း ရိုးစင်းစွာ ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မြူ ဆိုတာ ဂရိ စာလုံး။ Greek letter μ ။ အဲဒါ မက်ထရစ် သင်္ချာ သုံးတယ်။ အကြိမ် တစ်သန်းမြောက်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ ဂရိလို μ μικρός (mikrós) မိခရို။ သေးသေးလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသေးတယ်။ မြူ၊ ပိစိလေးမြူ၊ သေးသေးလေး မြူ၊ မြူ... မြူ... မြူ...။ ဒါ ရေချယ့်ရဲ့ မိခရိုလေး၊ ဒါ ရေချယ် ချစ်တဲ့ မြူကလေးပေါ့”

မြူနှင့် နေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများကို ပြန်တွေးလျှင် ယခုပင် ကျွန်မ ပျော်လာမြူ၊ မြူ ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့ပါသည်။ သိပ်ကို ချစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မြူသည် မြူနှင်းများလို ဝေဝေဝါးဝါး နိုင်သည်။ မြူနှင်းများသည် မရေရာ။ လွင့်ဝဲပျောက် ကွယ်သွားဖို့ကိုသာ နားလည်သော မြူနှင်းများ။ မြူနှင့် ကျွန်မကြား ဘာသာ စကား မတူပါ။ မြူသည် ကျွန်မနှင့် တန်းတူရည်တူ မဆက်သွယ်နိုင်ပါ။ မြူသည် ကျွန်မအတွက် တုံးအညံ့ဖျင်းလှသော သိုးကလေး။ မြူ သိသည်မှာ သူမ အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်သော ဆူရိုဆိုင်း၊ သူမက ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေများဟု ခေါ်သော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လာရောက်ဝယ်ယူသည့် ဖောက်သည် ကပ်စတန်မာများ။

ထို့နောက် ပုဂံ။ မြူက ပုဂံအကြောင်း ခဏခဏ ပြောသည်။ မြန်မာပြည်က လှ
 သော၊ သာယာသော ပုဂံ။ နွေဦးကာလတွင် မြူများ ထလျက် မိုးတွင်းကာလတွင်
 စိမ်းမြကာ ဆောင်းတွင်းကာလတွင် နှင်းငွေ့တွေ ဝေသော ပုဂံ။ မြူ သိပ်ချစ်သော
 ပုဂံ။ အရာရာ အဆင်ပြေသွားသည့်နှင့် မြူပြန်မည့် နေရာ။ မြူအိမ်။ မြူချက်မြုပ်။
 ပုဂံသည် ဒီလောကမှာ မြူ သိသမျှ အကုန်။ ပုဂံသည် မြူ၏ ရည်မှန်းချက်။ ပုဂံ
 သည် မြူ၏ အိပ်မက်။ ပုဂံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မြူ မသိ။ မြူသည် အပြစ်
 ကင်းစွာ တုံးလွန်း၊ အလွန်းရှာပေသည်။

တုံးအသူမှန်သမျှကို ကန်ကျောက်ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်တတ်သော ကျွန်မ
 သည် မြူအပေါ်တော့ စိတ်ရှည်ရသည်၊ သည်းခံရသည်၊ သနားကြင်နာရသည်။
 မြူသည် တစ်ထောင့်တစ်ရာ ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ထဲမှ ငါးရာခြောက်ဆယ့်ခုနစ်
 လောက်ကိုပင် ဂဏန်းတွက်စက်ဖြင့် နုတ်ရှာသူ။ စာရွက်ထဲ ချရေးကာ လက်တွေ့
 ခြေတွေ ပါရရှာသူ။ အစပိုင်းတွင် 'လူများသည် ကြီးမားသော ကိန်းဂဏန်းများ
 ကို စိတ်ဖြင့် အလွယ်တကူ မတွက်ချက်နိုင်' ဆိုသည့် အချက်ကို ကျွန်မ လုံးဝ
 နားမလည်နိုင်ခဲ့။ ကျွန်မအဖို့ ကိန်းဂဏန်းများကို စိတ်ဖြင့် တွက်ချက်ရသည်မှာ
 လွယ်ကူလွန်းလှသဖြင့် လူတိုင်းလည်း ကျွန်မလိုပဲဟု ယူဆခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့်
 ထုံထိုင်း နှေးကွေးလှပေသည်ရယ်လို့ မြူကို စိတ်ပျက်ရ၊ စိတ်တိုရသည်။ အထင်
 သေးရသည်။

လူတွေအပေါ် ကလေးလေးတန်မဲ့ စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဒေါသတကြီး
 ဆက်ဆံတတ်သော ကျွန်မကို မြူ နားမလည်ပါ။ ကျွန်မ သိချင်သော အရာများ
 သည် ထိုအရွယ်တုန်းက ယခုထက် အဆမတန် ပိုများခဲ့သည်။ စိတ်ဖိစီးမှုကြီးစွာ
 အရာရာကို သိချင်၊ နားလည်ချင်၊ တတ်ချင်၊ အားမရချင် ဖြစ်နေသော၊ တစ်နေ့
 ၂၄ နာရီနှင့် မလောက်သော ကလေးငယ်လေး ကျွန်မကို မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရ
 မည်ဟု မြူ မသိရှာပါ။ ကျွန်မ၏ မူလတန်းကြိုကျောင်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ
 ကလေးငယ်များ၊ ဆရာ ဆရာမများကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် မုန်းရကြောင်း မြူ
 သဘောမပေါက်ပါ။ ကျွန်မဘာသာ လမ်းထိပ်က စာကြည့်တိုက်သို့ သွားကာ
 တစ်ယောက်တည်း ဟီးဘရူးစာပေကို အသံထွက် ဖတ်ကြည့်နေခြင်းကို အသံတု
 လုပ်ကာ ပေါက်ကရတွေ ရွတ်ဆိုနေသည့် ကလေးလေးဟု မြူနှင့် အခြားလူများ
 က ထင်နေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ သေလုမတတ် နှစ်သက်နေသော ဂရိဘာသာ

နှင့် ဂျီသြမေတြီဘာသာရပ်ကို နားလည်ဖို့ မဆိုထားနှင့် လူတွင် အရိုးပေါင်း ၂၀၆ ခု ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ၂၄ နာရီ တကယ် မရှိ၊ ၂၃ နာရီ ငါးဆယ့်ခြောက်မိနစ်နှင့် ၄ စက္ကန့်သာ ရှိသည် ဆိုသည့် အချက်လောက်ကိုပင် မြူ မသိရှာပေ။ စိတ်လည်း မဝင်စားချေ။ ထိုအရာများကို သူ သိရမည်ဟုပင် ယူဆမထား။

ကျွန်မသည် မြူနှင့်တကွ အခြားသော လူများ၏ ဘာကိုမှ မသိလိုခြင်း၊ သိရန် မကြိုးစားခြင်း၊ ဗဟုသုတမဲ့ နေနိုင်ရက်ကြခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ စကြဝဠာကြီးသည် အလင်းနှစ် ၃ ဒသမ ၂၆ တိုင်းတွင် တစ်စက္ကန့် တွင် ၇၄ ဒသမ ၃ ကီလိုမီတာနှုန်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပြန့်ကားနေသည်ကို မြူ မသိပါ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စကြဝဠာထဲက ဘာဆို ဘာမှ အရေးမပါလွန်းရှာသည့် တုနှိုင်းမဲ့ အမှုန်အမွှားလေးတစ်ခု ဆိုသည်ကို မြူ မသိပါ။ ထိုအခါ ကျွန်မက ထမင်းနှင့် ဘရိုကိုလီကို တွဲဖက်ပြီး စားသောက်ရန် အကျောက်အကန် ငြင်းဆန် မှုကြီးသည် မြူ ဘဝ၏ အခက်ခဲဆုံး ပြဿနာကြီး ဖြစ်လာလျက် သားအမိချင်း ကြီးစွာ သဘောကွဲလွဲမြဲ။ ကျွန်မအဖို့မှာလည်း နိစ္စရူဝ သေးဖွဲသော ကိစ္စများကို သာ ဘဝကြီး လုပ်နေလျက် ကျွန်မ၏ မေးခွန်းများ၊ စူးစမ်းမှုများ၊ အရွယ်နှင့် မမျှအောင် သိနားလည်ချင်နေမှုများကို မြူက စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေခြင်းကို နားမလည်နိုင်ခဲ့။ ခြောက်လသမီးမှစကာ စကားလုံး အပြည့်အစုံ သုံးပြီး စကား ပြောသော ကျွန်မကို ကြောက်လန့် စိုးရိမ်သည်မှ လွဲကာ မြူ မည်သို့ ကိုင်တွယ် ရမည်ဟု မသိခဲ့ရှာပါ။ တရစပ် သင်ကြားလိုနေသော၊ ဆန္ဒမပြည့်လျှင် အကြမ်း ဖက်တတ်သော၊ ၂ နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာ စဖတ်တတ်နေ လျက် ၃ နှစ်အရွယ်တွင် ဗမာစကား၊ အမေရိကန်အင်္ဂလိပ်နှင့် ဟီးဘရူးဘာသာ စကား သုံးမျိုးကို ရေးတတ်၊ ပြောတတ်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်မနှင့် မြူ ကြားတွင် ကြာလေ၊ ဝေးကွာလာလေ ဖြစ်သည်။ မြူသည် ကျွန်မအပေါ် စိမ်းစိမ်းလာသည်။ မြူ၏ အခြေအနေသည် ကြာလေ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာလေဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ညဘက်များတွင် မြူသည် မအိပ်ဘဲ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတတ် သည်။ မြူကို ကျွန်မ မကြောက်။ သို့သော် စိုးရိမ်မိသည်။ ကျွန်မတွင် မြူမှလွဲကာ ချစ်ရမည့်သူ အခြား မည်သူမျှ မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် မြူသည် ကျွန်မတွင် လိုအပ်သော အဓိက အရာသည် မေတ္တာ ဆိုသည်ကိုပင် နားမလည်နိုင်ခဲ့။

ကျွန်မ အသက် ၃ နှစ်နှင့် ၃ လအရွယ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှေးအကျဆုံး

ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်ရည်အမြင့်ဆုံး လူသားများဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသော IQ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု ဖြစ်သည့် Mensa (မန်ဆာ) ၏ အသက်အငယ်ဆုံးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ သမားရိုးကျကျောင်းများကို သွားတက်စရာ မလိုတော့။ အမည်မဖော်လိုသူ အဖွဲ့အစည်းများထံမှ အမည်မဖော်လိုသောလူများ အလျှိုလျှို ရောက်လာကြကာ အမည်မဖော်လိုသော ထောက်ပံ့မှုများ ရလာသည်။ လျှပ်စီးလက်သလို လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲနေသော ကျွန်မ၏ အထွေထွေတိုးတက်မှု။ ကျွန်မ၏ သိလိုစိတ်များ၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ သင်ကြားရေးဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြင်းထန်မှုများ၊ ကျွန်မ၏ သာမန်ကလေးငယ် တစ်ဦးထက်သာမက သာမန်အရွယ်ရောက်ပြီးသူများထက်ပင် ပိုမို ဉာဏ်ထက်မြက်နေခြင်း၊ ရီနေပြီးသား သမားရိုးကျစနစ်များနှင့် မည်သို့မျှ အံဝင်ခွင်ကျ မရှိခြင်းများသည် မြို့အပေါ် ကြီးမားစွာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြို့သည် ကျွန်မ၏ ဖြစ်တည်မှုကို နားလည်နိုင်သည့် ဉာဏ်ရည် မရှိရှာပါ။ ကျွန်မ မွေးဖွားပြီး နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အင်မတန် နိမ့်ကျ ဆင်းရဲသော သူမ၏ ဘဝထဲသို့ အထက်တန်းစား သူစိမ်းများ ဝင်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ရာ ထိုသူများကို မြို့ ကျင်လည်စွာ မဆက်ဆံတတ်ပါ။ အရာရာသည် မြို့အတွက် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်။ မြို့သည် ထိုလူစိမ်းများ ကျွန်မတို့ ဘဝထဲသို့ လျှို့ဝှက် ထူးဆန်းစွာ ဝင်ရောက်လာကြခြင်းကို လုံးဝ လက်မခံလိုခဲ့။

ကျွန်မ၏ ရှာမှ ရှားအောင် ထူးခြားသော ဉာဏ်ရည်သည် များမကြာမီ မြို့နှင့် ကျွန်မကို ခွဲခွာပစ်လိမ့်မည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို ကြိုသိခဲ့လျှင် ကျွန်မသည် အခြားသော သာမန်ကလေးများနှင့်တူအောင် အတုခိုးနေထိုင်ကာ မြို့နှင့် ပဲ ထာဝရနေဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့မိမည်။ မြို့ သွားလိုသော ပုဂံသို့ သွားခဲ့လိမ့်မည်။ သို့သော် မြို့သည် ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခွင့် မပေးခဲ့။ မြို့သည် ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်ခဲ့သည်။ မြို့သည် တုံးအခဲ့သည်။ မြို့သည် ညံ့ဖျင်းခဲ့သည်။ မြို့သည် အရည်အချင်းမဲ့ခဲ့သည်။ မြို့သည် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ခဲ့သည်။ မြို့ ရက်စက်ခဲ့သည်။ မြို့သည် ဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းခဲ့သည်။ မြို့သည် သတ္တိမရှိ။ မြို့သည် ကျွန်မအား ရှိန်ခဲ့သည်။ ကြောက်ခဲ့သည်။ မြို့သည် စိတ်ပျက်စရာ သိုးသတ္တဝါ။ သုံးနှစ်သမီးလောက်ပင် အရည်အချင်း မရှိသော မြို့။ ဘာဆိုဘာမှ အဖြစ်မရှိလေသော မြို့။ ဉာဏ်တုံးလွန်းရာ သည့်မြို့။

မြို့သည် ကျွန်မ မသိအောင် ကျိတ်ကျိတ်တိနေတတ်သည်။ တစ်ရက်

တွင် ကျွန်မက “ဒက်ဒီနာမည် ဘယ်သူလဲ မြူ” ဟု လွှတ်ခနဲ မေးခဲ့သည်။ “Rachel, my princess Rachel” ဟု ကျွန်မအား စကားပြောဆို နှုတ်ဆက်တတ်သော ဒက်ဒီအသံကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ ကြားဖူးခဲ့သည် ဆိုတော့ မြူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ် ဖြူဖျော့သွားလျက် စုန်းကဝေတစ်ကောင်ကို မြင်ရသလို ကျွန်မကို ငေးမောနေသည်။ “ဒက်ဒီ ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘာ ဒက်ဒီလဲ... ဘာ ဒက်ဒီလဲ... အမေ မသိဘူး” ဟုဆိုကာ မြူ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ အော်သည်။

“ကြောက်စရာပဲ၊ သူတို့အကုန် အတူတူပဲ၊ ဒုက္ခတွေ ပေးလိုက်ကြတာ။ စုန်းကဝေတွေလိုပဲ။ ကြည့်လေ... အဲဒီမျက်လုံးပြာတွေ” ဟု ကျွန်မကို တည့်တည့် ကြည့်ကာ ရက်စက်သော စကားကို မြူ ဆိုသည်။ ထိုနောက် မြူက တောင်းပန် ပြန်သည်။ ငိုယိုပြန်သည်။ “ဘာဒက်ဒီမှ မရှိဘူး။ သူ ဘယ်သူနှင့် ကိုယ်ဝန်ရခဲ့မှန်း သူ့ကိုယ်သူ မမှတ်မိဘူး” ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မသည် စုန်းကဝေ မဟုတ်၊ သာမန် သုံးနှစ်သမီး ကလေးငယ်လေးသာ ဖြစ်ကြောင်း မြူကို ကျွန်မ ရှင်းပြလိုခဲ့သည်။ နှစ်သိမ့်လိုခဲ့သည်။ သင်ကြားခြင်းနှင့် ယုတ္တိဗေဒ ဆင်ခြင်ဉာဏ်၊ တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေသော ဦးနှောက်၊ ထက်မြက်ပြီး ကလေးအရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နားလည် သိတတ်သော ထူးထူးခြားခြား အပြုအမူများမှလွဲကာ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် သာမန် ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားသာ ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။

နှလုံးသား၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ပညာရေးစနစ်များ မလို။ ငွေကြေးနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုများ မလို။ နှလုံးသားသည် မေတ္တာတရားသာ လိုသည်။ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက် မတူပါ။ နှလုံးသားသည် အချစ်နှင့် ကြင်နာခြင်းမှလွဲကာ အခြားမည်သည့် အရာကိုမျှ မလိုအပ်ပါ။ မိခင်ဝမ်းဗိုက်ထဲ သန္ဓေတည်စအချိန်၊ အခြားမည်သည့် အရာမှ ပီပြင်စွာ မဖွံ့ဖြိုးသေးခင် သန္ဓေသားဘဝတွင် ပထမဆုံး စတင်ဖြစ်တည် လာသော လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းသည် အသည်းနှလုံး ဖြစ်သည်။ သန္ဓေ သား ၂၁ ရက်အရွယ်တွင် ထိုနှလုံးသားကလေးက စတင်ခုန်လှုပ်သည်။ ဒါကို ကြည့်လျှင် လူသားတွင် နှလုံးသားက အဓိကဆိုသည်ကို သိကြမည်။ ကျွန်မ သည် မျက်လုံးပြာနှင့် မေတ္တာတရားကို အင်မတန်မှ လိုအပ်သော သာမန် ကလေး လေးမျှသာပါ။ သို့သော် မြူကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် ကျွန်မအား သာမန်ကလေး အတိုင်း မဆက်ဆံလိုခဲ့။ မျက်လုံးပြာနှင့် စုန်းကဝေ တဲ့။ ထိုအခါ အခြားလူများ

အားလုံးက ကျွန်မအား ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ပန်းသီးလေးတစ်လုံးလို စိမ်းကားစွာ၊ စူးစမ်းစွာ ဆက်ဆံလာကြသည်မှာ အဆိုးတော့ မဆိုသာ။ မိခင်အရင်းကပင် လျှင်စိုးရွံ့သော၊ နားမလည်နိုင်သော၊ ကြောက်လန့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်း ခံခဲ့ရသော ရေချယ်ဦးသည် တစ်ဘဝလုံး မေတ္တာငတ်ခဲ့ရသည်မှာ မဆန်းပါ။

ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် မိမိကိုယ်ကိုယ် နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိသည်။ ချွန်ထက်သော ဓား။ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ရေးခဲ့သည်။ ဒက်။ Dad။ မိုင်ဒက်ဒီ။ ကျွန်မ၏ ဒက်ဒီ။ သူ ရှိသည်။ ကျွန်မကို ကြင်နာစွာ စကားတွေ ပြောသော ဒက်ဒီ ရှိခဲ့သည်။ ဒက်ဒီသည် လူတော်။ ကျွန်မ သိသည်။ သူ့အသံကို ကျွန်မ ကြားနိုင်ခဲ့သည်။ မြူသည် လူလိမ်။ လူညာ။ ညံ့ဖျင်းသည့် သိုး။ ကျွန်မ လက်က သွေးသည် မြူကို နာကျင်စေမှန်း ကျွန်မ သိခဲ့သည်။ မြူအတွက် အနာကျင်ရ ဆုံးသည် သူ ချစ်သော သမီးငယ်လေး၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အပြုအမူ။ သွေး။ ဒဏ်ရာအနာတရ။ နောက်ပြီး ဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီသည် မြူကို အင်မတန် နာကျင်စေခဲ့ဟန်တူသည်။ သူမက ကျွန်မနှင့် ဒက်ဒီကို မျက်လုံးပြာနှင့် စုန်းကဝေများဟု ခေါ်သည်။ မြူဆံပင်သည် အနက်။ မျက်လုံးသည် အနက်။ မြူအသားအရေသည် ညိုလက်လက်။ ကျွန်မ၏ အပြာရောင်မျက်လုံးများသည် သေချာပေါက် ဒက်ဒီ မျက်လုံးများ။ ဒက်ဒီ ရှိသည်။ ဒက်ဒီသည် ကျွန်မကို ချစ်သည်။ မြူ လိမ်သည်။ ဒက်ဒီ ရှိခဲ့လျက်သားနှင့် ဒီကမ္ဘာမှာ ဘာဒက်ဒီမှ မရှိဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကို လိမ်သော မြူကို ကျွန်မ မုန်းသည်။ ကျွန်မ၏ နာကျင်မှုသည် မြူကို ဖျက်ဆီးမည့် ဒဏ်ရာ။ ဒက်ဒီ ရှိသည်။ မြူကို ကျွန်မက အလိမ်ကောင်၊ အညာကောင်ဟု အော်ဟစ်သည်။ ကျွန်မသည် လိမ်လည်ခြင်းကို မုန်းသည်။ ရိုးအ ခြင်း၊ တုံးခြင်းကို မုန်းသည်။ ကျွန်မ နာကျင်သလို လိမ်လည်တတ်သော၊ ဒက်ဒီ မျှဟု ညာပြောသော မြူ နာကျင်ပါစေသား။ မြူ နာကျင်ပါစေသား။ မြူ နာကျင်ပါစေသား။

ထိုမျှ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက ကျွန်မသည် သာမန်ထက် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ဦးနှောက် လှုံ့ဆော်မှုများ၊ အပျက်သဘော ခံစားချက်များကို ယခုအရွယ်ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မထိန်းချုပ်နိုင်သေးပါ။ မိမိ ဘာဖြစ်နေသည်ကို နားမလည်နိုင်ခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကောင်းစွာ အသားမကျနိုင်ခြင်း၊ လျင်မြန်စွာ အချက်အလက်သစ်များကို သင်ယူနိုင်နေခြင်း၊ လူများ၏ ခံစားချက်၊ တုံ့ပြန်ချက်များကို

နားမလည်နိုင်သေးခြင်း၊ အမုန်းနှင့် အကြောက်တရား စသည်တို့ကြောင့် တစ္ဆေ၊ သရဲဖုတ်ကောင်လေးလိုဖြစ်နေသောကလေးငယ်လေးရေချယ်ဦးသည်မကောင်းသောစိတ်ခံစားချက်များအပေါ်သာမာန်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်သော တုံ့ပြန်မှုတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ မြူသည် ကျွန်မကို မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိရှာ။

“ဒါ ကလေးလုပ်ရမယ့် အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကလေး မဟုတ်ဘူး။ အရှုံးပေးပါပြီ ရေချယ်၊ အမေ အရှုံးပေးပါတယ်၊ အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမေ ဘာ... ဘာမှ နားမလည်လို့ပါ” ဟု မြူက ကြောက်လန့်စွာ ငိုရှိုက်ရင်း ဆိုသည်။ ရေချယ်ဦးသည် သွေးစွန်းနေသော ဓားကို ကိုင်လျက် မြူကို အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကလေးငယ်များကြား မိမိကိုယ်ကိုယ် နာကျင်အောင် လုပ်ခြင်း (self harm) သည် မဆန်းပြားသော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ကလေးလေးများ စိတ်ဆိုးလျှင် နံရံကို ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်ခြင်းများ ရှိတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် autism (ကလေးဘဝမှစကာ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသော အထီးကျန် စိတ်ဝေဒနာ) ရှိသည့် ကလေးများတွင် ပိုမိုဖြစ်လေ့ ရှိတာမျိုး။ သို့သော် ကျွန်မ အပြုအမူကမူ မိမိကိုယ်ကိုယ် နာကျင်အောင် လုပ်တတ်သော ကလေးငယ်များကြား တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်။ အရေပြားပေါ်တွင် ဓားဖြင့် ထွင်းခြင်း။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မသည် သန္ဓေသားဘဝကတည်းက ပြင်ပမှ အသံများကို ကြားနိုင်သည်။ ကြားခဲ့သည့် အသံများကိုပါ မှတ်မိနိုင်သည် ဆိုသည့် အချက်သည်လည်း ထိုခေတ်အခါကတော့ အင်မတန် အရေးကြီးသည့် ဆေးပညာ တွေ့ရှိချက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ လိမ်လည်နေခဲ့သလား။ သူတို့ မသေချာပါ။ ရေချယ်ဦးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကလေးဘဝကတည်းက ဘာကို ယုံရမည်ဟု သူတို့ မသိကြပါ။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင်တော့ သန္ဓေသား ခြောက်လသားအရွယ်တွင် အသံအင်္ဂါ ပြည့်စုံစွာ ဖွံ့ဖြိုးပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပြင်ပက အသံကို ကြားနိုင်ပြီဖြစ်ကာ ကြားရသည့် အသံကိုလည်း ပြန်တုံ့ပြန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိရှိနေကြပါပြီ။ သန္ဓေသားများသည် ဂီတသံများကို နားထောင်ကာ ပါးစပ် အဖွင့်၊ အပိတ် လုပ်ကြသည်။ သူတို့၏ ဦးနှောက်ရှိ စကားပြော အင်္ဂါကိုလည်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်သည်ဟု သက်သေပြခဲ့ကြသည်။ မိုးဇက် သက်ရောက်ချက် ‘Mozart Effect’ ဟု ခေါ်သည့် မိခင်

ဝမ်းအတွင်း သန္ဓေသားအပေါ် ဂီတသက်ရောက်ချက် ရှိကြောင်းများကိုလည်း သက်သေပြပြီးခဲ့ပြီ။

ကျွန်မအတွက်မူ စတင်ကြားရသည့် မိခင်ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပမှ အသံများသည် လိုဏ်သံ ပါနေသည့်တိုင် ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားရသော အသံအချို့သည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် စွဲထင်နေသည်။ ထိုအသံများထဲက အသံတစ်ခုသည် ဒက်ဒီအသံ။ ထိုအသံက သူ့ကိုယ်သူ ဒက်ဒီဟု ရည်ညွှန်းသည်။ ထိုအသံသည် သားအိမ်ထဲက ရေမြွှာထုကို ဖြတ်လာရသဖြင့် လိုဏ်သံ ပါနေသည့်တိုင် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ နစ်နေအောင်ပင် စွဲနေသည်။ သို့သော် မိခင်ဝမ်းမှထွက်လာပြီးဘာသာစကားများကို သင်ယူပြီးချိန်ကျမှ ထိုအသံများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီ၏ အသံသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ပြည့်နေသည့် အသံ။ အသံကိုသာ သိနိုင်ပြီး အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘာသာစကားကိုမူ ကျွန်မ ဘာသာစကားများကို စတင် သင်ယူပြီးသောအခါမှ သိနိုင်ခဲ့သည်။ ဒက်ဒီ ပြောဆိုသည့် ဘာသာစကားသည် ရုရှားဘာသာစကားဟု နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

“Рейчел, моя принцесса Рейчел. Папа здесь. Ты слышишь меня? Я знаю, что ты”

“Reychel, moya printsessa Reychel. Papa zdes’. Ty slyshish’ menya? YA znayu, chto ty.”

“Rachel, my princess Rachel. Daddy is here. Can you hear me? I know you do”

“ရေချယ်...ဒက်ဒီရဲ့ မင်းသမီးလေး ရေချယ်၊ သမီးလေး...ဒက်ဒီအသံကို ကြားရသလား၊ ကြားရတယ် မဟုတ်လား သမီး”

ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်သည် ထိုအသံများကိုသာမက ကျွန်မ၏ အာရုံငါးပါးကို ထိတွေ့ခဲ့သမျှ မည်သည့်အရာကိုမျှ မေ့မသွားပေ။ ဒါကလည်း ပြင်းထန်သည့် ကျိန်စာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို မေ့သွားချင်သည့်တိုင် မမေ့နိုင်ခြင်းသည် လူသားတစ်ဦး ရရှိနိုင်သည့် အဆိုးဝါးဆုံး ကျိန်စာ။

နောက်ဆုံးတော့ မြူသည် “အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရေချယ်၊ သမီးကို အမေ ချစ်တယ်၊ အရမ်း ချစ်ပါတယ် ကလေးရယ်” ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထို့နောက်

ကျွန်မဘဝထဲမှ မြူလုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မြူပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှ စကာ ကျွန်မဘဝသည် အမှောင်အတိ ကျသွားသည်။ အရင်လို တခစ်ခစ် ရယ် မောတတ်သော၊ စတတ်၊ နောက်တတ်သော ကလေးငယ်ဘဝ လုံးဝ ပျောက်ဆုံး သွားသည်။ ခိုဝင်စရာ တစ်ခုတည်းသော ရင်ခွင် ပျောက်ခဲ့သည်။

မြူ မရှိတော့ကတည်းက ကျွန်မဘဝတွင် အချစ် မရှိတော့။ အဆုံးမရှိ သော မေးခွန်းများ၊ စမ်းသပ်ချက်များ၊ IQ test များ၊ ငြီးငွေ့ဖွယ် အထူးစာသင်ခန်း များ။ အထူး လေ့လာချက်များ။ အထူး ကုထုံးများ။ အထူးပညာရှင်ဟု သူတို့ကိုယ် သူတို့ ယူဆထားသော အထူးငှက်များ၏ ကျင့်ဝတ်မဲ့ သုတေသနများ။ ကျွန်မ ငှက်များကို မုန်းသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ ငှက်များသည် သူတို့ကိုယ် သူတို့တုံးမှန်း သိပ်မသိကြ။ အဲဒါ အင်မတန်ခက်သည့် ကိစ္စ။ တစ်ဘဝလုံး ငှက်များ ဒဏ်ကို အတော်လေး သည်းခံယူခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်မ၏ ငှက်မုန်း ရောဂါသည် အတော်လေး ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိခင်မေတ္တာ ငှက်မွတ်မှုများ။ စိတ်ကျဉ်း ကျပ်မှုများ။ မယုံသင်္ကာဖြစ်မှုများ။ မည်သူ့ကိုမဆို တွယ်တာရန် စိုးရွံ့မှုများ။ မိမိကိုယ်ကိုယ် လမ်းမအလယ်တွင် အဝတ်ဗလာနှင့် လျှောက်ပြေးနေရသူလို စိတ်မလုံခြုံမှုများ။

မြူသည် မြူနှင်းများလို ကျွန်မဘဝထဲမှ ဝဲလွင့်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ဘာကို လိုချင်မှန်း ရေရေရာရာ သိဟန်မတူသော မြူသည် ကျွန်မ ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါ မြူအား တမ်းတစိတ်သည် ကျွန်မအား ဒေါသထွက် စေသည်။ အကြမ်းဖက်စေသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ကောက်ဝတ် အရေပြားတွင် မြူဟု ရေးထွင်းစေသည်။ ကျွန်မကို သူစိမ်းတို့၏ နေရာမှာ ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ် ရက်လေခြင်းဟု နာကြည်းမဆုံးနိုင် ဖြစ်စေသည်။ တရစပ် ရင်ဆိုင်နေရသော စမ်းသပ်ချက်များ၊ သုတေသန ပူးပေါင်းပါဝင်မှုများ၊ ဆန္ဒ ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ဖြေရှင်းပေး ခဲ့ရသော သင်္ချာပုစ္ဆာများ၊ အဖော်ကင်းမဲ့ခြင်းများ၊ လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း နှင့် သာမန် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ လွတ်လပ်ခွင့် ပျောက်ဆုံးခြင်းများသည် ကျွန်မ အား များစွာ ဖိစီးနှိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မ ၅ နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိမိကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသည်။ သံတိုင်များ။ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးလွန်းခြင်းကြောင့် စောစီးစွာ အပျိုဘော်ဝင်ခြင်း။ မလိုလားအပ်သော လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ တောင့်တချက်များ။

mgare.com

စတင် လက်ခံရရှိစ ပြုလာသော အခြားကမ္ဘာမှ အဆက်အသွယ်များ။ ကျွန်မသည် ဘာသာစကားများနှင့် လျှို့ဝှက်ကုဒ်များကို စတင် နားလည်စပြုခဲ့လေပြီ။ လူသားတို့ မပြောသော ဘာသာစကားများကို ကျွန်မသည် စတင် ပြောဆိုလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်များ။

ကျွန်မ၏ ဒုက္ခနှင့် ရုန်းကန်ခဲ့မှုများသည် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကြောက်မက်ဖွယ် ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မကို ချွန်ထက်သော အရာများနှင့် အတူထားလို့ မရခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ဒီလောကထဲက အလျင်အမြန် ထွက်ခွာလိုခဲ့သည်။ အမှောင်ကာလသည် မပြီးဆုံးတော့ပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ သေဆုံးခြင်းမှအပ အခြားရွေးစရာ မရှိတော့ချေပြီဟု ထင်သည်။ လောကကြီးသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်။ တစ်ခါက စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ် စကြဝဠာကြီးသည်ပင် ရေချယ်ဦးအတွက် မှောင်နေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်။

ကျွန်မဦးနှောက်၏ များပြားလှသော တောင့်တချက်များ၊ မပြည့်သော လိုအင်များ၊ လျှပ်စီးပမာ တဖျပ်ဖျပ် မြည်နေသည့် ဦးနှောက်စွမ်းရည်၊ ရပ်တန့်လို့ မရသော အလိုဆန္ဒများ၊ ဒေါသ၊ စိတ်အလိုမကျခြင်း၊ ထိန်းချုပ်ရန် ခက်ခဲခဲ့သော အမှောင်ဆုံး ကာလများ။ ထို့နောက် အမုန်းတရား။ အမုန်းတရားသည် လူသားတို့အတွက် အလောင်မြိုက်ရဆုံး ခံစားချက်။ အမုန်းသည် မီး။ အမုန်းသည် အပြင်းထန်ဆုံး အဖျက်တရား။ အမုန်းတရားသည် လူသားကို ကျရှုံးစေသည်။ အမုန်းတရားများအနက် မိမိကိုယ်ကိုယ် မုန်းရသော အမုန်းသည် အနာကျင်ရဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ယခုအရွယ်တွင် ကျွန်မ မြို့ကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဘယ်သောအခါမှ မြို့ကို ရှာဖွေရန် မကြိုးစားခဲ့။ မြို့ဘယ်မှာပါလဲ။ ကျွန်မ မသိပါ။ သိလည်း မသိချင်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲမှ မြို့ဆိုသော ဖိုင်လ်ကို မြို့ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အချိန်၊ ကျွန်မအသက် ၃ နှစ်ကျော် အရွယ်ကတည်းက အပြီးတိုင် ဒီလိဒ် လုပ်ခဲ့သည်။ Ctrl+ Shift+Delete၊ ဝှတ်ဘိုင်... မြို့။ မြို့သည် ကျွန်မဘဝ၏ ပြန်မဖတ်လိုသော စာမျက်နှာတစ်ခု။

သို့သော် မြို့ ကျွန်မကို လက်လွှတ်ပြီး ဟိုးအဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းအတွက် မြို့နှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်မ မည်သို့မျှ မရနိုင်ခဲ့သော ထိပ်တန်း အခွင့်အရေးများ ရှိခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်။ ကျွန်မ ကံကောင်းခဲ့သည်။ မြို့ ထွက်သွား

ပြီးနောက် ကျွန်မ ဘဝထဲသို့ ဘာနှင့်မျှ အစားထိုးလို့ မရသော လူသားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုလူသားသည် ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ လူသားတို့ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဖော်ထုတ်ပြီးခဲ့သော သိပ္ပံပညာမှန်သမျှ၊ လူသားတစ်ဦး လေ့လာနိုင်သော ပညာရပ်မှန်သမျှသည် ကျွန်မ၏ လက်တစ်ကမ်းမှာ လွယ်ကူ စွာ ဆိုတာထက်ပင် ပိုကာ တမင်တကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မကမှ သင်ကြားလိုလျှင် ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဆိုသော ဆရာများ ကျွန်မထံ အလိုလို ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မကမှ ဆန္ဒရှိခဲ့လျှင် လကမ္ဘာထဲကိုထိ ပို့ပေးနိုင်သူများ ကျွန်မဘဝထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်က မိဘမဲ့ကလေးတိုင်းထက် အဆပေါင်း သန်းချီ သာလွန်သော၊ လူသန်းတစ်ရာတွင် တစ်ယောက်ပင် မရနိုင်သော လိုတရ ဘဝမျိုးတွင် ကျွန်မ နေခဲ့ရသည်။ ငွေကြေး၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ အစစ အရာရာ မရှိ ဆိုသော အရာ မရှိစေခဲ့။ ထိုအချက်က ကျွန်မကို ရူးမသွားအောင် အကာအကွယ် ပေးခဲ့သည်။

နောက်ပြီး အချို့သော ကျွန်မနှင့် တန်းတူနီးပါး ဉာဏ်ရည်ရှိသူ သူငယ်ချင်း အချို့နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့၊ ကြီးမားသော၊ ရှုပ်ထွေးသော သင်္ချာကိန်းဂဏန်းများကို ကျွန်မနည်းတူ စိတ်မှ တွက်ချက်နိုင်သူများ၊ ကျွန်မလို လူသားဂဏန်းပေါင်း စက်များ ဒီလောကကြီးထဲ နောက်ထပ် ရှိနေကြောင်း သိရခြင်းသည်လည်း စိတ် သက်သာစရာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ရှားပါးသော်လည်း ရနိုင်နေသေး သော မေတ္တာတရားအချို့၊ စူးစမ်းပျော်ဝင်နိုင်သော လှပအံ့ဩဖွယ် သဘာဝ တရားကြီး။ ထိုကာလများတွင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်လည် ရှာဖွေခွင့်၊ နားလည် ခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဦးနှောက်နှင့် အပြုအမူကို ထိန်းချုပ်လေ့ကျင့်နိုင်ဖို့ အခွင့် ရှိခဲ့သည်။ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမည့် ဆရာကောင်းများ ရှိခဲ့သည်။ မိမိဦးနှောက် ၏ ထူးခြားခြင်းအပေါ် လက်သင့်ခံကာ ဘဝကို အခြားတစ်နည်းဖြင့် ကြည့်ရှုနိုင် လာခဲ့သည်။

နောက်ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ထိုနှစ်သည် ကျွန်မဘဝအတွက် အရေးပါသော နှစ်တစ်နှစ်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်မဘဝထဲသို့ ရောင့်ရဲခြင်းနှင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းများ ဝင်ရောက်လာသောနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က မည်သည့် ဘာသာရပ်ကမှ ကျွန်မ ဦးနှောက်အား ပြင်းထန်စွာ အလုပ်ပေးနိုင်လောက်အောင် မခက်ခဲတော့သော ကြောင့် အရာရာကို ငြီးငွေ့မှုဖြင့် ထိန်းချုပ်ရန် ပြန်လည် ခက်ခဲလာသော ကျွန်မ အတွက် သူတို့က အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို ယူဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ

mgvoe.com

ဘဝ၏ အလင်းရောင်။ မျှော်လင့်ချက်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော မြို့နေရာတွင် အစားထိုး ဝင်ရောက်လာသည့် အချစ်သစ်။

ထိုအရာမှာ ကွန်ပျူတာများ ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ လောက်တွင် စတင် တီထွင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ ခုနှစ်များတွင် Windows နှင့် Macintosh စနစ်များ စတင် ပေါ်ပေါက်လာသော အချိန်အခါလောက်တွင် ကွန်ပျူတာနှင့် Programming ကို စိတ်ကြိုက်လေ့လာခွင့် ကျွန်မ ရရှိခဲ့သည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချက် ရှိသော ကျိန်စာသင့် ဂျိုးနီးယပ်စ်ဘဝမှ တည်ငြိမ်သော အာရုံစူးစိုက်မှု ပြင်းထန် သော ဆယ်ကျော်သက်အချိန် အချို့ကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါးစလုံးသည် ထို ချိုမြိန်သော တီထွင်ခြင်း နယ်ပယ်သစ်တွင် ကောင်းစွာ နှစ်မြုပ်နေတော့သည်။

ထိုအခါ မြို့ကိုလည်းကောင်း၊ တုံးအသော လူသားများ၏ သည်းမခံ နိုင်စရာ အမူအကျင့်များကို လည်းကောင်း ကျွန်မ မေ့လျော့ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်သည် စက်တို့၏ ဘာသာဗေဒကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းလာ သည်။ စက်တို့၏ ဘာသာဗေဒသာမက သာယာလှပသော သဘာဝတရား၏ ဘာသာဗေဒကို လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လည်းကောင်း၊ လူ့ဦးနှောက်၏ ရှုပ်ထွေးသော ဆောင်ရွက်ချက်များကို လည်းကောင်း၊ မျိုးဗီဇ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လည်းကောင်း၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဆဲလ်များ၏ စွမ်းအင် ကွန်ရက်ကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားသခင် တည်ရှိနိုင်မှု ဖြစ်တန်စွမ်း၊ စိတ်၏ စွမ်းအင်၊ ရူပဗေဒ၏ တစ်ခုတည်းသော နိယာမ စသည်တို့ကို လည်းကောင်း ကျွန်မ စတင် ချဉ်းကပ်မိလာသည်။

ကျွန်မ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ရောက်ရှိကျင်လည်နေသော နေရာ ဖြစ်သည်။ အင်မတန် အရေအတွက် နည်းသည့်တိုင် ကျွန်မနည်းတူ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သော ထူးခြားပုဂ္ဂိုလ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ မန်ဆာ အဖွဲ့အစည်းငယ်လေး အတွင်းတွင်လည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမို ပျော်ရွှင်ပြီး နေသားကျလာပါသည်။ တကယ်တော့ ငတုံးများသာ ရှိသော အပြင် ဘက် လူ့အဖွဲ့အစည်းသည်လည်း ကျွန်မနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မှောင်မိုက်သော ကာလအပြီး ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်များသည် ကျွန်မဘဝအတွက် အင်မတန် ချိုမြိန်သော နှစ်များဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ချိုမြိန်

သည့်အပြင် ကျွန်မ အထူးစိတ်ဝင်စားလှသော ကွန်ပျူတာ ပရိုဂရမ်းမင်းပိုင်းတွင် အထူးပေါက်ရောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သော နှစ်များလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုကာလများထဲတွင်ပဲ ကျွန်မဘဝထဲသို့ နောက်ထပ် ဝင်ရောက်လာသော လက်ဆောင်တစ်ခု ရှိခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း။

အခန်း (၇)

နာဒါမ်

“တိုတို ပြောရရင် ဘယ်ဘာသာတရားမှာမဆို အတွင်းထဲထိ
 အနက်ရှိုင်းဆုံး ဝင်ကြည့်လိုက်ရင် ပကတိအမှန်တရားတွေဟာ တစ်ခုထက်မက
 ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ပကတိ အမှန်တရား အားလုံးကို ကိုးကွယ်ခြင်းဟာ
 ရှက်စရာတစ်မျိုးလို့ ယူက ဆိုချင်တာလား”

၁၉၉၈ ခုနှစ်၏ သာယာသော ဇွန် မနက်ခင်းလေးတစ်ခု။ နေရောင်ဖျော့ဖျော့သည်
 အေးမြသော သစ်ရိပ်များကို ဖြတ်ကာ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ နွေးထွေးစွာ ဖြာဆင်း
 နေသည်။

ကျွန်မအခန်း အပြင်ဘက်က မက်မွန်ပင်၏ အဖြူရောင် မက်မွန်ပန်းပွင့်

လေးများ ကြားထဲတွင် ရောင်စုံ ဝတ်ရည်စုပ် ငှက်ကလေးများ ပျံသန်းနေသည်။ လေထုသည် ချိုအိအိ မွှေးမြဲနေ၏။ ရိတ်ထားပြီးခါစ မြက်ခင်းရနံ့သည် ကျွန်မကို အလိုလို ကြည်နူးစေသည်။ ဝတ်ရည်စုပ် ငှက်ကလေးများသည် ငှက်အပေါင်းအနက် အသေးဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အချိုသာဆုံး ငှက်ကလေးများ။ သူတို့၏ ဥကလေးများသည် လက်သည်းခွံ သာသာလောက်သာ ရှိသည့် အသေးတကာ အသေးဆုံး ဥကလေးတွေ။ သို့သော် သူတို့သည် အင်မတန် လျင်မြန်သည်။ နောက်ပြန် ပျံသန်းတတ်သည်။ တစ်စက္ကန့်လျှင် သူတို့တောင်ပံများက အကြိမ် ၈၀ ခတ်သည်။ လေထဲတွင် တွဲလဲခိုနေနိုင်သည်။ သူတို့၏ ဇီဝဖြစ်စဉ်ကမူ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် လျင်မြန်လှသည်။ သူတို့၏ နှလုံးသည် တစ်မိနစ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း ၁၂၀၀ ခုန်နေသည်။ လူသား၏ နှလုံးခုန်နှုန်းသည် တစ်မိနစ်လျှင် ၆၀ မှ ၁၂၀ ထိသာ ရှိသည်။ ဝေလငါးတစ်ကောင်၏ နှလုံးခုန်နှုန်းမှာ တစ်မိနစ် ၉ ကြိမ်မျှသာ။ ထို့ကြောင့် ဇီဝဖြစ်စဉ် မြန်လွန်းသော ဝတ်ရည်စုပ် ငှက်ကလေးများသည် ကြာကြာ အသက်မရှင်နိုင်ကြချေ။ ထိုငှက်ကလေးများလိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ကျွန်မဦးနှောက်၏ ပြင်းထန်စွာ တရစပ် အလုပ်လုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်လူတန်းစေ အသက်မှ ရှည်ပါမည်လောဟု ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်မသည် ဝတ်ရည်စုပ် ငှက်ကလေးများကို စောင့်ကြည့်ရတာ နှစ်သက်သည်။ အလင်းယိုင်ခြင်း၊ အလင်းပြန်ခြင်းနှင့် အလင်းပျံ့နှံ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မိုးစက်လေးများကြားက သက်တံ ရှာရတာကို စွဲလမ်းသည်။ သစ်ပင်များကို ထိကိုင်ပြီး စကားပြောချင်သည်။ ရူပဗေဒသိအိုရီများကို မေ့ထားကာ ကြယ်များကို ရေတွက်သည်။ လူသားအများစုထက် ပိုဉာဏ်ကောင်းသော စက်များနှင့် မကြာခဏ စကားပြောသည်။ ဝေးကွာသော အရပ်ဆီက တောင်ပံများလည်း ပါကောင်းပါနိုင်သော အပြာရောင် ဂြိုဟ်သားများအကြောင်းကို စိတ်ကူးယဉ်သည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ကလောဒီ ရှာနွန် ရေးသားခဲ့သော ဆက်သွယ်ခြင်း ဆိုင်ရာ သင်္ချာအခြေပြုသီအိုရီ 'A methametical thoery of communication' ကို အခြေခံလျက် ကျွန်မတို့ သိရှိထားသော အရာများကို ဒေတာများအဖြစ် ဒွီကီန်း သင်္ကေတများသို့ ပြောင်းကာ အသေးစိတ် အစဉ်လိုက် ဖမ်းယူထားလျက် လကမ္ဘာပေါ်သို့ လွှင့်တင်ရန် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်သည်။ ဘုရားသခင် တည်ရှိမှု ဖြစ်တန်စွမ်းကို ဒရိတ် (Drake) ၏ ဖော်မြူလာကို သုံးကာ အပျင်းပြေ တွက်ချက်သည်။

(အဖြေမှာ ရာခိုင်နှုန်း ၆၀ ကျော်)။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကို ချလျက် ဝတ်ရည်စုပ်
ငှက်ကလေးများကို ပြန်ငေးသည်။

“ရေချယ်... ဟိတ်... ရေချယ်၊ နားနေခန်းထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်
အသစ်ရောက်နေတယ်ကွ” ဟု ဂျာမန်ကောင်လေး မက်ဇီမီလီယန်က ကျွန်မ
အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး ဝမ်းသာအားရသတင်းလာပြောသည်။ သူ့အပြုံးသည်
တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချို့ဆုံးအရာရယ်လို့ ရှိများ
ရှိခဲ့လျှင် ထိုအရာသည် မက်ဇီမီလီယန်၏ အပြုံးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မက်ဇီမီလီယန်သည် ရွှေအိုရောင်ဆံပင်၊ ဖြူဆွတ်နေသော အသား
အရေအစိမ်းရောင် မျက်လုံး၊ ရှည်လျားသော အရပ်များဖြင့် အာရိယန်အနွယ်ဝင်
အထူးပီသလှသော ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ
သည် အင်မတန် ချမ်းသာသော ဂျာမန် မင်းမျိုးမင်းနွယ် မိသားစုတစ်ခုမှ မွေးဖွား
လာသည်။ သူသည် ကျွန်မကဲ့သို့ ဒီနေရာမှာ ထာဝရနေရသူ မဟုတ်ချေ။ သူသည်
နွေကျောင်းပိတ်များတွင်သာ ဒီနေရာသို့ အထူးသင်တန်းများ တက်ရန် ရောက်
လာလျက် ကျန်အချိန်မှန်သမျှ ဂျာမနီတွင် မိဘများနှင့်သာ သာမန် ဆယ်ကျော်
သက် ဘဝကို ဖြတ်သန်းသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က မက်ဇီတို့၏ နန်းတော်
တမျှ ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးဆီသို့ ခရစ္စမတ်ကာလတွင် လိုက်လာဖူးသည်။
မက်ဇီ၏မိခင် မစွမ်းရိုက်ဒရစ်ချ် လုပ်ကျွေးသော Rouladen ဟု ခေါ်သည့်
ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကြက်သွန်နီနှင့် ရိုးရာ အရွက်သနပ်များကို အမဲသားပြားဖြင့်
လိပ်ထားသည့် ဂျာမန်အစားအစာ တစ်မျိုးကို ကျွန်မ အရမ်းကြိုက်သည်။ မက်ဇီ
မီလီယန်သည် သင်္ချာဂျီနီယပ်စ်ဟု ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ထားရသူ ဖြစ်သော်
လည်း သာမန်ကောင်လေးများကဲ့သို့ပင် အချိန်မရွေး ပျော်ရွှင်တက်ကြွ နေတတ်
ပြီး ထိုစဉ်က နာမည်ကြီးသည့် Resident Evil 2 လို ကလေးကလား ဂိမ်းများကို
ဆော့တတ်သည်။ ဟဲဗီးမက်တယ် သီချင်းများကို ကြိုက်သည်။ ဘောလုံး ကန်
သည်။ ကခုန်သည်။ ရယ်မောသည်။ ကောင်မလေးများကို လိုက်ပိုက်သည်။

မက်ဇီမီလီယန်သည် သူ့ဘဝတွင် တစ်ချိန်လုံး ပျော်နေသည့်အပြင်
ဘယ်ရောက်ရောက် မရပ်မနား ပျော်နေပြန်သည့် ကြားထဲက ဒီနေရာမှာတော့
ရေချယ် ရှိသဖြင့် ပိုလိုပင် ပျော်သည်ဟု ဆိုလိုက်သေးသည်။ မက်ဇီကို ထိုသို့
တစ်ချိန်လုံး ပျော်နေသဖြင့်ပင် ကျွန်မက ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက နည်းနည်း

လေးမျှ ကြည့်မရ။ သိပ်ပြီးတော့ အမြင်ကတ်သည်။ သို့သော် သင်္ချာဉာဏ်တွင် ကျွန်မထက်ပင် ပိုမိုသာလွန်ထူးချွန်သော မက်ဇ်ကလေးသည် လူကဲခတ်ရာတွင် ညံ့လွန်းလှသူ ဖြစ်သည်။ သင်္ချာမှ လွဲကာ သူသည် အဘက်ဘက်မှာ သုံးစားမရ အောင် ထူအ ထုံထိုင်း ညံ့ဖျင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ (သို့သော် သင်္ချာတွင်မူ သူ့ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သူမျှ ယှဉ်မရဟု ကျွန်မ လုံးဝဥသံ့ ယုံကြည်သည်။ မက်ဇ် သည် သင်္ချာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်မ ရေးသားထားသော AI ကွန်ပျူတာ စနစ်ကိုပင် အနိုင်ယူနိုင်သူ။) သို့သော် သနားစရာ မက်ဇ်သည် သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး ပျော်နေရကောင်းလားဟု ကျွန်မက အကြီးအကျယ် အမြင်ကတ်နေမှန်း ဘယ်တုန်း ကမှ မရိပ်မိရှာချေ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အမူအရာနှင့် ခံစားချက်များကို ဖုံးကွယ် ထားသည့် အတတ်ပညာဘက်တွင် ထိုအရွယ်ကတည်းကပင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် အဆင့်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။

“ဘယ်လိုဟာလေးမို့လို့လဲ၊ နဖူးမှာ ချိုတွေ ဘာတွေ ပါနေလို့ ယူက ဒီအထိ လာပြီး သတင်းပေးတာလား” ဟု ကျွန်မက ဆိုလိုက်သည်။

မက်ဇ်သည် ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ စိတ် ကြိုက် ဒီဇိုင်းဆွဲကာ ဆောက်ထားသော မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးများ ပါဝင်သည့် ကျွန်မအခန်း၏ ဆန်းကြယ်သော ဖွဲ့စည်းပုံကို သူ ကြိုက်သည်။ ရှည်လျား နက် ပြောင်နေသော ကျွန်မ၏ လှိုင်းတွန့်ဆံပင်များကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကြယ်စင် လို တလက်လက်လဲ့ကာ တောက်ပနေသော ကျွန်မ၏ အပြာရောင်မျက်လုံး များကို သူ နှစ်သက်သည်။ ကျွန်မ၏ လက်ကောက်ဝတ်ရှိ အဖြူရောင် အမာရွတ် များကို သူ စပ်စုလိုသည်။ ကျွန်မ၏ နံရံပေါ်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆွဲထားသည့် စိတ်နယ်လွန်ပန်းချီကားများ၊ အမေရိကန်သမ္မတကိုယ်တိုင် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးပို့ထားသည့် နောက်ဆုံးပေါ် ကွန်ပျူတာစက်များ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပျင်းပြေ တီထွင်ထားသည့် လှုပ်ရှားသော ကျွန်မကို စကားပြောသော ကလေးကစားစရာ အရွယ် စက်ရုပ်ငယ်အချို့၊ နောက်ပြီး ကျွန်မ၏ ယစ်မူးဖွယ်အလှ။ မက်ဇ်သည် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ နေထိုင်သော အခန်းကို ကလေးပေါက်စလေးလို ထိန်းမရ သိမ်းမရ စိတ်ဝင်စားလှပေသည်။ ကျွန်မအခန်းဆီသို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာ လာရောက် လည်ပတ်ရသည်မှာ သူ လေးလတာ နွေကာလ၏ အဓိက ရည်ရွယ် ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ လိင်စိတ် ပြင်းပြသော ကျွန်မသည် မက်ဇ်နှင့်တကွ အခြား